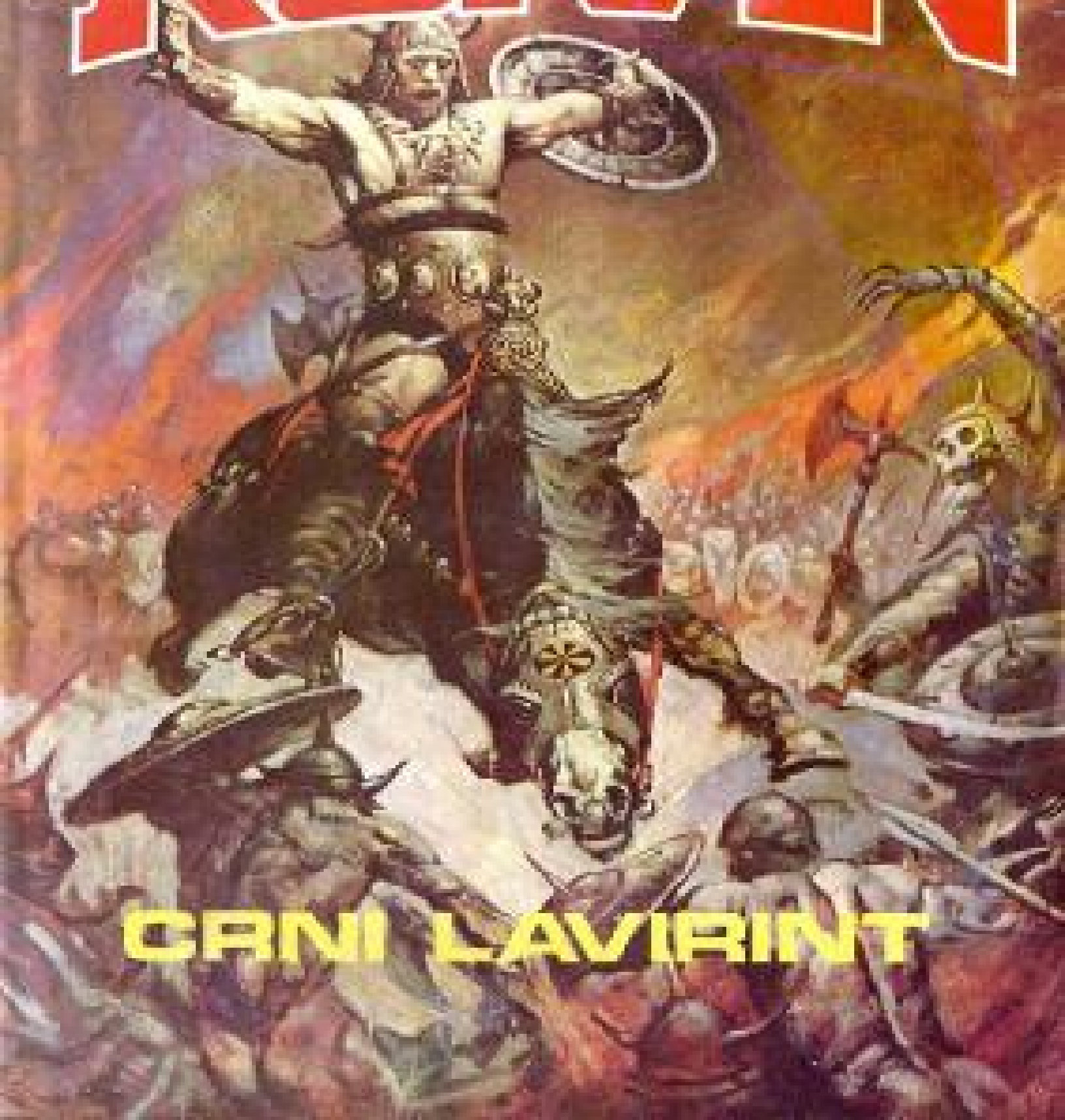

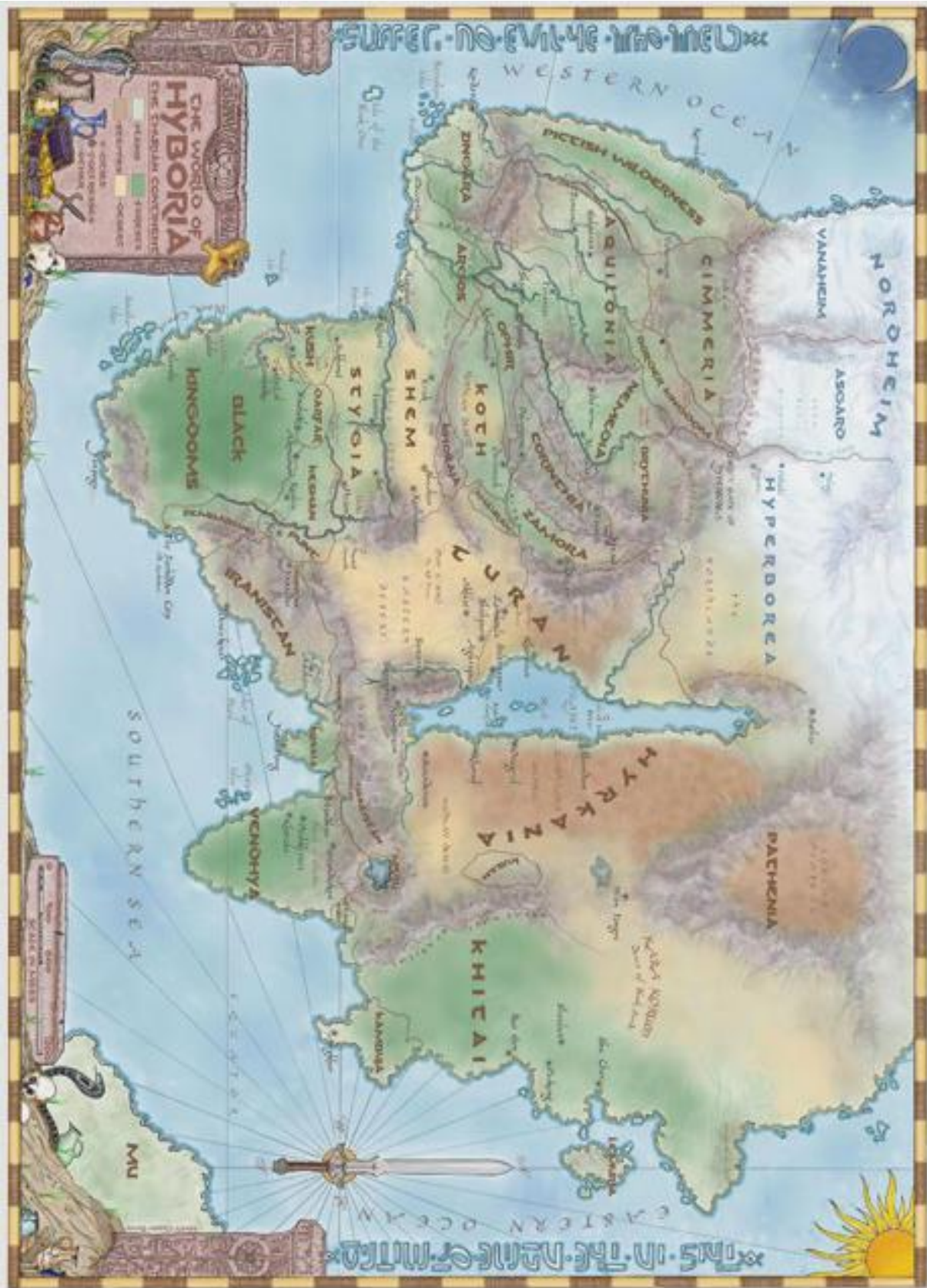
BROJ 9

CENA 80 DINARA

KONAN

CRNI LAVIRINT

KRALJICA AMAZONKI

Svetlost ranoga jutra blistala je ružičastim sjajem iznad niskih kula grada Amazonki. Prizor, međutim, nije dugo trajao jer u ovim tropskim predelima sunce izranja skoro iz samog horizonta. U zoru su Konan, Šabela i novoprispeli robovi izvedeni iz torova i odvedeni na tržnicu roblja.

Ovde su ih, jednog po jednog, svlačili, odvodili na jedan izdignuti plato od kamena, pokazivali, cenjkali se i na kraju - prodavali.

Kupci su bile žene, vladajući pol u Gamburuu. Visoki, vitki Mbonani stajao je po strani, nezainteresovanog izraza lica. Zuru se cenjkao sa kupcima. Žene-ratnice su pokazivale više poštovanja prema Ganatama nego prema svojim muškarcima, jer su cenile njihovu veštinu hvatanja robova.

Kada je došao red na Šabelu, devojka se zacrvenela i pokušavala da rukama zakloni svoje nago telo. Zuru je okrenu ukrug i upita za cenu.

— Pet pera! — reče glas iz nosiljke prekrivene prozračnim velovima.

Zuru još jednom pređe pogledom prema sakupljenim stanovnicima Gamburua i reče:

— Prodato!

Konan je znao ganatski jezik koji se koristio na tržištu i poticao iz južnih delova kraljevine Kuša, pa je razumeo šta govore Zuru i glas iz nosiljke. Bio je iznenađen što je ponuđena tako mala cena. Jedno »pero« je bila vrednost zlata koje je sipano u pero neke veće ptice. Zlatna prašina je zamenjivala novac koji Amazonke još uvek nisu naučile da kuju. Konan se čudio zašto za jednu devojku plemenitog roda i izuzetne lepote, kakva je bila Šabela, nije ponuđeno više pera. Osoba u nosiljci je, mora biti, toliko važna da se niko ne usuđuje na cenkanje s njom.

Bio je gladan, umoran i zlovoljan. Udarali su ga sve dok mu glava nije postala prava zbrka modrica i otekline. Terali su ga satima da hoda po najžešćem suncu, hranili ga i pojili zanemarljivo malim količinama hrane i vode, i bio je tako razdražljiv da se osećao kao lav koji ima zubobolju.

Kada je jedan od trgovaca robljem povukao njegov lanac prema platou, on je skoro nasrnuo u ludačkom gnevu, ali se brzo i povukao.

Pre nekoliko godina Konan bi poslao smrtonosni udarac prema trgovčevoj glavi i ne bi mario za posledice, ali teško iskustvo govorilo mu je da treba da obuzda svoje nagone. Mogao bi da ubije ovog stražara i još nekolicinu, ali bi na kraju ipak bio savladan - u to je bio siguran. Ovi ljudi su okorele ubice i nije im prvi put da imaju posla sa neposlušnim robovima. Jedan od njih bi mogao da baci koplje i probode ga, a oni su u tome bili prilično vešti.

Ako ih napadne, možda će da ubije desetak ljudi, ali će ga ostali izboosti kopljima i iseći bodežima pre no što uspe da udahne vazduh i uzvikne ratni poklič. Osim toga, ko će da brine o Šabeli? Kada je odlučio da joj pomogne, morao je - mada je sam sebi izbegavao da to prizna - da preuzme odgovornost na sebe i brine o njoj. On, dakle, mora da ostane u životu.

Oči su mu se suzile u tanke proreze, a usne čvrsto stisle. Vene na slepoočnicama su mu nabrekle i snažno otkucavale u nemom besu. Ruke su mu podrhtavale od suspregnutog gneva dok se približavao kamenom platou. Jedan trgovac robljem je, opazivši drhtanje Simerijančevih udova, pomislio da je to od straha, pa počeo da se došaptava sa čovekom do sebe smejući se. Konan preseče čoveka u turbanu jednim surovim pogledom i osmeh naglo nestade sa njegovog lica.

— Skidaj se! — režao je Zuru.

—Moraćete da mi pomognete da izujem čizme — reče Konan smirenim glasom. — Noge su mi otekle od hodanja — zatim sede na ivicu platoa i ispruži jednu nogu.

Zuru ščepa čizmu gundajući. Jedno vreme se uzaludno trudio oko nje.

Konan neprimetno privuče drugu nogu do Zuruove zadnjice pa ga lupi iz sve snage. Zuru polete kao iz katapulte i pade u jednu lokvu licem prema zemlji.

Vrisnuvši od besa, zamenik trgovca robljem se diže na noge i zgrabi bič iz ruku drugog trgovca, pa se vrati do mesta gde je sedeo Konan i cerio se.

— Sad ću ja tebe naučiti pameti, pseto belo! — viknu Zuru besno zamahnuvši bičem.

Kada se bič od kože nilskog konja zatalasao prema njemu, Konan munjevito ispruži ruku i uhvati kraj biča. Zatim, ne ustajući sa platoa, počeo polako da vuče Zurua prema sebi.

— Budi pametan, malecki — reče promuklim glasom. — Sigumo ne želiš da uništiš svoju robu, zar ne?

Mbonani, koji je posmatrao ovu scenu, pokuša da priguši smeh pa reče: — Belo pseto je u pravu, Zuru. Neka ga novi gospodar nauči lepom ponašanju, a ne ti.

Ali Zuru je bio suviše besan da bi poslušao svog kapetana. On kriknu neartikulisano i izvuče svoj ganatski bodež. Konan skoči na noge i prikupi lance kojima je bio okovan, da mu posluže kao oružje.

— Stanite! — povika jedan neodređeni glas iz nosiljke prekrivene velovima. Zapovednički ton tog glasa zaustavi čak i razbesnelog Zuru.

Jedna crna ruka okićena draguljima razgrnu muslinske zastore koji su je skrivali od radoznalih pogleda prostog sveta. Iz nosiljke iskorači prekrasna crnkinja i Konanove oči se raširiše od divljenja.

Žena je bila visoka skoro šest stopa, bezmalo kao i on sam, i imala je čvrstu građu. Bila je crna i blistava kao abonosovo drvo preliveno uljem.

Sunčeva svetlost se presijavala na vrhovima njenih punih grudi, obasjavala njena skladna bedra i dugačke, mišićave ruke. U kovrdžama njene crne kose blistala je kapica ukrašena draguljima i perjanicom od njegovog perja jarkih boja: ružičaste, smaragdnozelene i purpurne. Na ušima je imala nebrušene rubine, a oko vrata - bezbrojne niske bisera. Narukvice od zlata zveckale su na njenim rukama i nožnim zglobovima. Osim toga, njena jedina odeća se sastojala od suknjice napravljene od kože leoparda.

Nzinga, kraljica Amazonki, ispitivački odmeri Simerijanca. Tišina se nadvila nad bazarom. Kraljičine usne se lagano razvukoše u zanosan osmeh.

— Deset pera za belog diva — konačno progovori.

Više nije bilo ponuda.

Šabeli je novi život robinje postao neizdrživ. Teško joj je padalo što je ona, kćerka-miljenica moćnog kralja, morala da ispunjava svaku naredbu crne kraljice. Što je još gore, od robova se zahtevalo da svoje poslove obavljaju nagi, a odeću su smeli da nose jedino slobodni plemenci.

Spavala je na slamarici punoj buba u prostorijama za robove.

Zapovednica robovima, žena promuklog glasa i teške ruke, probudila je nju i ostale robove još pre svanuća i odredila im poslove: kuvanje,

čišćenje, ribanje i služenje za kraljevskom trpezom. Nije joj se dopadalo da gleda nekadašnjeg zingaranskog gusara, Konana, kako leži zavaljen u mekanim jastucima, naliva se vinom od banana i gosti kolačima od ribe i drugim đakonijama.

Njeno poštovanje prema Simerijancu pretvorilo se u prezir. Ona nije znala reč koju mi danas znamo - žigolo - ali je dobro znala o čemu se tu radi. Njen prezir prema Konanu bio je pojačan činjenicom da on, izgleda, nije imao nameru da napusti svoj položaj kraljičinog stalnog ljubavnika.

»Nijedan čovek vredan svoga imena«, mislila je, »ne bi pao tako nisko da čak uživa u toj odvratnoj, ropskoj dužnosti«. Šabela još uvek nije imala ono iskustvo koje je Konan posedovao i koje je govorilo da je bolje prihvatiti činjenice onakvima kakve jesu, ako već ne možeš ništa da učinis da popraviš svoj položaj.

Kako je Konan bio jedina osoba u ovom odvratnom gradu koga je mogla da smatra prijateljem, i njena patnja bi bila još strašnija da joj on, u retkim prilikama i kad niko ne gleda, ne uputi poneki prijateljski mig. Taj znak je govorio, tako je bar verovala - budi hrabra, devojko; smisliću već nešto da te izvučem odavde.

S druge strane, čak je i Šabela morala da prizna da je kraljica Nzinga zaista veličanstvena žena. Devojka je pokušavala da zamisli njihovo ponašanje u krevetu, ali budući da je bila odgajana na drugačiji način, nije imala iskustva koje bi joj pomoglo da to učini. Ona nije mogla da zna, koliko god da je veličanstvena lavica od Gamburua bila kraljica u javnosti, isto toliko je Konan bio gospodar u odaji za spavanje.

Za kraljicu Nzingu ovo je bilo nešto novo. Njeno iskustvo, kao i običaji njenog kraljevstva, sve to ju je učilo da je žena prirodno superiornija od muškarca. Stotine kraljica sedelo je pre nje na tronu od slonovače i sve su one prezirale i omalovažavale svoje muškarce. Koristile su ih kao sluge, iz zadovoljstva ili za potrebe materinstva, i odbacivale ih kad im dosade ili se zasite. Tako je i ona radila.

Dok divovski Simerijanac nije došao u njen život, ona je veoma lako vladala svojim muškarcima. Konan, međutim, nije bio čovek kojim možeš da vladaš. Njegova volja je bila jača od čelika i bio je snažniji i višeg rasta čak i od nje. U zagrljaju njegovih moćnih ruku crna Amazonka je otkrivala zadovoljstva koja ranije nije poznavala. Postala je nezasita u svojoj strasti.

Takođe je postala ludački ljubomorna na sve žene koje je Konan poznao pre nje.

O njima, međutim, on nije hteo da govori. Konan je toj stvari pristupao na viteški način. Klela je, psovala i lomila stvari, ali on je ostajao miran i sa blagim osmehom na usnama.

— A šta je sa onom punačkom, belom devojčicom koju su Ganate zarobile sa tobom? — besnela je Nzinga. — Bila je tvoja ljubavnica, zar ne? Misliš da je njeno mekano, namirisano telo poželjno? Poželjnije od Nzinginog, je li tako?

Posmatrajući je u strasnom gnevu, sa usplamtelim očima i uzdrhtalim grudima, Konan je morao da prizna da od svoje prve ljubavi, Belit, gusarke, nikada više nije sreo ovako veličanstvenu ženu. Ali sada, kad zna koliko je ljubomorna na Šabelu, mora da bude krajnje obazriv. Mora da smisli neki način da odagna kraljičine sumnje, inače će Šabela još više patiti. Nzinga je u stanju da ubije bilo koga ko joj stane na put, bio to muškarac ili žena.

Konan je ranije pokušavao da bar malo ublaži Šabelin jad, a sada neće smeti da se umeša ni kod najbezazlenijih sitnica, sve dok Nzinga ne zaboravi na devojkicu.

Zevnuo je.

— Šabela? Jedva da poznajem to dete. Ona je Zingaranka plemenitog porekla, a takve polažu mnogo na devičanstvo. Da je volim, ne bi sada bila ovde.

— Šta to znači?

— Ionako će se ubiti ako nastavi da radi ove poslove.

— Ne verujem ti! Pokušavaš da je zaš...

Konan povuče Nzingu u zagrljaj, spusti je među jastuke i ućutka divljim poljupcima. Znao je da je ovo jedini način da uguši njen temperament. U ovakvoj situaciji, postoji samo jedan način koji će da odvрати njene misli...

1. Bičevanje

Sledećih nekoliko dana nije došlo ni do kakve neprilike, a onda...

Nzinga je ležala zavaljena na jastucima u svojim privatnim prostorijama. Već dva dana, bela robinja Šabela od Zingare morala je da radi najteže i najsramnije poslove. Sve to se odigravalo na Konanove oči.

Nzinga je ovo uredila napravivši čitav sistem »slučajnosti«.

Znajući da ga kraljica motri, Konan se pravio da je nezainteresovan, mada je često goreo od besa i želje da zaštiti bespomoćnu princezu.

Pošto nije mogla da izvuče nikakvu reakciju od Simerijanca, crna kraljica je izvela završnu scenu pokušavajući da ispita Konanova prava osećanja. Uredila je malu gozbu za nekolicinu svojih Amazonki-oficira, krupnih žena lica išaranog ožiljcima i surovog izgleda, koje su u Konanovim očima bile isto toliko ženstvene koliko i ratne sekire.

Za vreme gozbe Zingaranka je služila svoju gospodaricu i ostale gošće.

Dok je nasipala vino, jedna Amazorika joj poturi nogu i saplete je.

Šabela prigušeno kriknu, izgubi ravnotežu i proli vino po telima nekoliko gošći. Jedna od njih, glomazna Amazonka po imenu Tuta, skoči na noge, opsova i udari šćućurenu robinju iz sve snage pogodivši je u lice.

Devojka se sruči na pod.

Sadistički plamen je izbijao iz očiju Amazonke, a prizor šćućurene, gole belkinje još više je podsticao njen gnev. U odaji je vladala grobna tišina kada je Tuta počela da se približava robinji nalik na pantera koji se približava plenu. Mišićavom rukom punom ožiljaka, ona dohvati oštri bronzani bodež koji je nosila na bedrima.

U odaji je i dalje vladala tišina, ako se izuzme došaptavanje koje nastaje kada je crvena oštrica, obasjana plamenom baklji, poletela iz korica. Tutino lice, izobličeno od žudnje za krvlju, nadnese se nad robinjom i bodež se podiže.

Kao hipnotisana i bez daha, Šabela je posmatrala približavanje oštrice.

Znala je da bi trebalo da skoči i potrči, čak i ako je nakon toga uhvate, ali užasan strah i bespomoćnost položaja u kome se našla izvukli su svu snagu iz njenih udova i mogla je samo da zuri u nemoćnom

strahu. Već sledećeg trenutka, oštrica će se zabosti u njene nepokretne grudi...

A onda - jedna ruka ščepa Tutu za ruke i potiljak i stisnu je jačinom mengela. Stravičan pritisak tih moćnih ruku paralizovao ju je isto onako kako je njen bodež paralizovao Šabelu. Nož joj ispade iz ruku i začu se reski, metalni zvuk. Konan je uhvati za ruke i poče da okreće ukруг, pa je baci prema suprotnom zidu gde ostade da leži, ošamućena.

Konan je potpuno bio svestan položaja u koji ga je Nzinga dovela. S jedne strane, nije mogao da dozvoli da kćer kralja Ferdruga bude ubijena, a opet, znao je da će Nzinga njegovo mešanje protumačiti kao zainteresovanost za njenu rivalku i iskaliće svoju ljubomoru na jednom od njih, ili obojma. Zato se potrudio da se nasmeje i reče: — Siguran sam da kraljica Gamburua nije toliko surova da dozvoli ubistvo svojih robova zbog nekoliko kapi vina! — pokušavao je da ovo izgovori što veselijim glasom.

Kraljica Nzinga posmatrala ga je hladno i bezizražajno. Zatim dade znak Šabeli i ova se podiže, pa pojuri iz odaje. Napetost je popustila.

Konan se vrati na mesto. Pehari vina ponovo počeše da kruže i razgovor postade veseliji.

Kada je Šabela napustila odaju za ručavanje, iz mraka izviriše snažne, crne ruke i ščepaše je. Pre nego što je uspela da vrisne, neko joj stavi krpu u usta i priveza jedno parče iste tkanine oko njene vilice. Zatim prebaci vreću preko njene glave, sastavi joj ruke ispred grudi i uveza ih kožnim kaiševima. Nepoznati je podiže i pronese kroz mnogobrojne hodnike, pa poče da silazi niz stepenice. Stigli su do nekih odaja za koje Šabela nije znala da postoje. Ovde joj nepoznati razveza ruke a zatim ih, sa istim kaiševima pričvrsti za bakarne alke koje su visile sa tavanice na lancima.

Zatim je neznanac otišao i ona je ostala sama u toj odaji.

Bol koji je dolazio od snažno pritegnutih kaiševa koji su joj sekli ruke, polako je nestajao kako se cirkulacija u njima zaustavljala. Bespomoćno je visila u pustoj odaji i molila da Konan sazna u kakvom se položaju nalazi.

Ali, Konan je u tom trenutku i sam bio bespomoćan. Ležao je ispružen na jastucima u odaji za ručavanje. Oči su mu bile zatvorene, glava zabačena unazad i hrkao je iz sve snage. Iako je pio umereno, iznenada ga je uhvatila neka pospanost. Misli su mu bile zbrkane i

pitao se da li je Nzinga možda stavila neku opojnu biljku u njegovo piće. Pre nego što je stigao da bilo šta preduzme, zaspao je tako čvrsto da ga nije mogao probuditi ni zemljotres.

Nzinga ga besno pogleda i odsečno naredi da ga iznesu iz odaje. Zatim ustade, krenu kroz hodnike i uputi se prema prostoriji u kojoj je Šabela visila. Dok je silazila, bes je plamtio u njenom srcu kao vatra u mesinganoj peći, i zlude misli rojile su se u njenoj glavi.

Neka osoba uđe u prostoriju, zbacila vreću sa Šabeline glave i oslobodi joj usta. Našla se oči u oči sa Nzingom čije su se usne surovo cerile dok joj je iz očiju izbijao plamen. Robinja vrisnu od straha.

Crna Amazonka se nasmeja.

— Vrišti koliko god hoćeš, ti bela kukavice. To ti neće ništa pomoći!

Dok je Šabela visila na lancima, Nzinga je besno odmeravala njeno gipko telo. Kraljica se okrenu i od nekoliko sprava za mučenje koje su visile na kukama na zidu, ona odabra jedan bič. Bič, koji je bio napravljen od kože nilskog konja, dugačak šest stopa i sa opletenom drškom, lelujavao se iznad poda nalik na zmiju. Šabela je zurila u njega ispunjena parališućim strahom. Kraljica se muklo nasmeja.

— Konanove usne te nikada nisu celivale kao što će moj omiljeni bič, niti su njegove ruke milovale tvoje telo kao što će on!

— Šta sam ti uradila da me tako mučiš?

— Konanovo srce je s tobom otkako sam ga srela — besnela je Nzinga.

— Nikada nisam poznavala čoveka sličnog njemu, ali njegove ruke su tebe držale u zagrljaju i njegove usne obasipale tvoje belo telo... To je ono što osećam i ne mogu da pobegnem od tih misli! A kad ti nestaneš, on će mi se vratiti i voleće me celim bičem. Proglasiću ga kraljem Gamburua, što nijedan muškarac nije bio hiljadama godina! — reče Nzinga i zamahnu bičem.

— To nije istina! — stenjala je Šabela. — Nikada me nije dotakao!

— Lažeš! Uostalom, bič će te naterati da kažeš istinu!

Nzinga zabaci ruku, bič fijuknu i obmota se oko Šabelinih grudi.

Devojka vrisnu od bola koji je podsećao na ubode nožem. Na njenoj koži su ostale crvene pruge iz kojih počeo da curi krv.

Nzinga ponovo zabaci ruku. U prostoriji se čulo samo Šabelino divlje dahtanje.

Bič ponovo fijuknu i ovoga puta se obmota oko devojčinih bedara, i ona glasno kriknu. Nzinga je, lica izobličena od žudnje za osvetom,

posmatrala kako se gola devojka uvija i grči. Zatim ponovo ošinu i na licu joj zablistaše sićušne kapi znoja. Šabela kriknu. Kraljica se surovo nasmeja.

— Vrišti i cvili koliko hoćeš, bedna robinjo! Niko ne može da te čuje.

Pa i da te čuje, niko se ne bi usudio da ti pomogne. Konan je drogiran i spava dubokim snom iz koga se neće satima probuditi. Nema nikoga na celom svetu ko bi mogao da ti pomogne!

Lice divovske Amazonke blistalo je zburadom strašću dok je pogledom prelazila preko tela robinje, oblivenog krvlju i znojem. Ona još jednom ošinu. Želela je da svoju perverznu žudnju utoli do kraja... sve dok devojka ne izdahne pod udarcima biča.

Šabela nije mogla ni da zamisli da telo može da podnese takva mučenja.

Uljuljkana pogodnostima života u zamku, princeza nikada nije imala prilike da oseti pravi bol. Patnja kroz koju je prolazilo njeno telo bila je još strašnija zbog srama koji ju je obuzeo. Kao kćerka jedinica staroga kralja, mogla je tvrdoglavo da sledi svoj put, i otac, koji je uvek uvek imao mnogo poslova, nije je u tome sprečavao. A sada, telo joj je patilo pod udarcima biča i duh sve više tonuo u poniženje.

Zingaranski plemići su takođe imali robove, uglavnom Kušite koje su kupovali od stigijskih i šemitskih trgovaca robljem, i Šabela je znala da su oni često bivali kažnjavani za stvame ili izmišljene greške, kao i ona sada.

No nikada, ni u najstrašnjim snovima, nije mogla da zamisli da ta mučenja mogu ovako da izgledaju, i da jedna crnkinja može ovako sramno da je razapne na lance i izloži bičevanju kao da je prosta zemljoradnica na zingaranskim poljima.

Dok su se udarci gomilali jedan za drugim, Šabela je, u strašnoj agoniji bola, pokušavala da usredsredi pogled na blistavi predmet koji se nalazio na stoličici na drugom kraju odaje. Bila je to jedna zlatna kapa u obliku skrupčane zmije i ukrašena mnogobrojnim draguljima. A tada se seti.

Prepoznala je Kobrinu krunu koju je Konan poneo iz crnog hrama na Bezimenom ostrvu. Trudila se da ostane usredsređena na krunu i tako se odbrani od bola...

Maglovito se sećala kako je kruna bila ukradena od Konana u Kulalu pre koliko vremena? Činilo joj se da su od tada prošli vekovi. I kako je

dospela ovde? Trgovci robljem koji su oteli nju i Konana su je verovatno ukrali od onog Juminog plemenika.

Nzinga zastade da se osveži vinom, a zatim se vrati da dovrši žrtvu.

Dok se ova spremala za sledeći udarac, Šabela je pokušavala da drži oči otvorenim. Kada je podigla glavu, kroz umršene uvojke je piljila u neobičan prizor koji se sada odvijao u prostoriji.

Iza skoro nage Nzinge događala se jedna sablasna, neverovatna scena.

Prvo se pojavio neki bledunjavi sjaj - fosforescentno svetlucanje neopipljivih zraka, nalik na prikaze duhova iznad močvara.

Onda se bleđa svetlost pojačala punim sjajem, i već sledećeg trenutka zeleno zračenje se pretvori u kovitlac visine čoveka.

Šabeli zastade dah. Nzinga, koja je primetila da devojka širom otvorenih očiju bulji u nešto iza njenih leđa, naglo se okrete. Za to vreme, kovitlac se pretvori u blistavi, zeleni plamen, pa se ugasi i nestade. Na njegovom mestu je sada stajao čovek.

Bio je visok, snažan i tamnopus. Njegovo lice je podsećalo na bronzanu masku sa koje su blistale žive, crne oči i isticao se povijeni nps. Videlo se da mu je glava nedavno brijana jer je kosa sada počela da raste i kroz nju se naziralo čovekovo mrko teme. Nosio je jednostavnu belu tuniku.

Tot-Amon je sada izgledao stariji nego onda kada su ga Zaroni i Menkara posetili u podzemnoj odaji sa tronom. Čelo mu je bilo orošeno kapljicama znoja jer je magijska veština koja mu je pomogla da se iz Oaze Kajdžar materijalizuje u Gamburuu bila jedna od najmoćnijih. Samo je par čarobnjaka bilo sposobno da je izvede i taj umni napor je iscrpeo Tot-Amonove snage do krajnjih granica.

Nzinga je bila zapanjena što se jedan stranac - i to muškarac - usuđuje da nenajavljen upadne u njenu odaju za mučenje. Iznenadjenje je bilo toliko da ona reši da smesta ubije neznanca. Zaustila je da pozove stražu i zamahnula bičem.

Stigijac ju je posmatrao zagonetno, sa neobičnim osmehom na surovom licu. Kada se bič podigao, on podiže ruku prema crnoj kraljici. Između njegovih prstiju poče da se stvara jedan oblak zelene svetlosti koji je rastao i postajao sve blistaviji, a onda, iz njega krenu trak smaragdne svetlosti i pade na crno telo kraljice od Gamburua kupajući je blistavim zracima.

Kraljica glasno kriknu, ukoči se kao od udarca nožem, lagano poče da gubi snagu, pa se sruči na zemljani pod. Trak svetla poče da bleedi i nestade.

Neko neodređeno predosećanje govorilo je Šabeli da bi trebalo da se pretvara kako je u nesvesti. Oпусти se i sagnula glavu prema grudima pustivši da joj gusta, crna kosa sakrije lice.

Tot-Amon ju je jedva i pogledao. Mislio je da se radi o robinji koju kažnjavaju zbog neke greške, a to se njega nije ticalo. Pošto nikada nije izbliza video Šabelu, nije znao da se pred njim nalazi princeza koju Zaronu i Menkara traže na Crnoj obali. I čarobnjaci, kao svi obični ljudi, mogu da naprave grešku.

Kada je Tot-Amon poslao svoje »ka« na akašik-nivo, Konan i Šabela su još uvek bili u Kulalu i Bvatu nije bio ukrao Kobrinu krunu. U to vreme je vizija budućnosti bila suviše maglovita da bi čarobnjak mogao da napravi neke pretpostavke.

Kada su Zaronu i Menkara krenuli u potragu za odbeglom princezom, Tot-Amon se ponovo obratio kristalnoj kugli. Želeo je da precizno utvrdi mesto na kome se nalazi Kobrina kruna pre no što upotrebi moćnu mađiju koja će ga tamo odvesti. Pošto je vreme koje je mogao da provede materijalizovan na nekom mestu bilo ograničeno, nije mogao da dozvoli da se nađe miljama udaljen od cilja.

U međuvremenu je Bvatu ukrao Kobrinu krunu, a zatim bio ubijen.

Zuru je sakrio krunu i poneo je u Gamburu gde mu je kraljica Nzinga platila toliko pera zlatne prašine da je stekao bogaatstvo koje nije mogao da potroši za života. Tot-Amon je pomoću kristalne kugle uspeo da otkrije da se kruna više ne nalazi u Kulalu, već u Gamburuu.

Konan i Šabela ga nisu zanimali. Sem toga, mislio je da se princeza nalazi u Kulalu, pa će je Zaronu i Menkara brzo uhvatiti. U svakom slučaju, mađija koja je njega dovela u Gamburu nije mu omogućavala da povede još jednu osobu.

Što se tiče Konana, Tot-Amon je mislio da mu taj simerijanski gusar može naneti toliko štete koliko i običan komarac. Ako Konan nastavi da se meša, zgaziće ga kao muvu i pri tom čak neće ni napuštati svoju odaju. On je stvoren za velike stvari i život jednog varvarskog litalice ništa mu nije značio.

Da je Tot-Amon svoje okultne sposobnosti usredsredio na Šabelu, saznao bi ko se nalazi pred njim. Međutim, svu njegovu pažnju je privukla Kobrina kruna. Lice mu zablista od zadovoljstva kad mu

pogled skrenu prema stoličici. On preskoči preko onesvešćenog tela amazonske kraljice i požuri prema mestu na kome se nalazila kruna. Nežno i kao da je miluje, on podiže krunu i poče da je posmatra prelazeći svojim jakim, smeđim dlanovima preko izuvijanog tela zmiije ukrašene velikim, blistavim draguljima.

— Konačno! — šaputao je čarobnjak dok je žar nezasite ambicije goreo u njegovim crnim očima. — Sa ovim, ceo svet će biti moj! I sveti kult Oca Seta raširiće se po svim kraljevinama sveta!

Na njegovom, inače bezizražajnom licu, pojavi se jedan mračni osmeh, zatim je izgovorio neku čarobnu reč i ponovo se nađe u kovitlacu sablasne, zelene svetlosti. Svetlost onda poče da bleedi, pretvori se u fosforescentno zračenje i nestade.

Kada je ostala sama u odaji sa onesvešćenim telom kraljice, Šabela poče da se budi iz obamrlosti. Vrhovima prstiju je dotakla zemlju i ubrzo shvatila da u ovom položaju može da se oslobodi kaiševa koji su joj stezali ruke. Kaiševi su bili čvrsto uvezani ali su njeni udovi sada bili obliveni znojem pa je mogla lako da se oslobodi. Zapinjala je i vukla, činilo joj se čitavu večnost, ali, na kraju, jedna ruka iskliznu. Ubrzo zatim, i druga.

Iscrpljena, Šabela pade na pod. Ruke su joj bile tako ukočene da nije mogla ni prst da pomeri. Posle nekog vremena, prvo je osetila vrelo peckanje, a onda krv poče da ispunjava njene beživotne udove. Htela je skoro da vrisne od bola, ali se seti da bi tako probudila Nzingu.

Malo-pomalo, život se vraćao u Šabeline ruke. Ona ustade, malo se zaljulja, pa se nadnese nad Amazonkom. Kraljičine pune grudi su se dizale i spuštale u snu.

Šabela na prstima pređe preko prostorije i uze pehar iz koga je kraljica pila. Princeza je otpila gutljaj slatkog, ukusnog vina i odjednom oseti kako joj se snaga vraća i krv struji kroz udove.

Zatim se ponovo nađe kod onesvešćene kraljice. Opazila je bodež za Nzinginim pojasom. Da li da ga izvuče iz korica i zabije u kraljičine grudi?

Drhtala je od silovite mržnje. Sa takvom strasnom mržnjom je poželela da ubije kraljicu da tako nešto nikada ranije nije osetila.

Ipak je oklevala... nije znala koliko je dubok san u koji je Nzinga utonula. Ako izvuče bodež, to bi moglo da probudi kraljicu koja je bila daleko krupnija i snažnija od iscrpljene i izmučene princeze, te bi ona, u trenutku kada Šabela dodirne nož, mogla devojkju da ščepa za ruke,

a onda - ili je ubije golim rukama, ili pozove stražu. Čak i ako Šabela uspe da se dokopa bodeža i pri tom ne probudi neprijatelja, može se desiti da ne ubije kraljicu u prvom pokušaju. Tako bi Nzinga stigla da pozove pomoć pre nego što izdahne.

Još jedna stvar ju je sprečavala da izvrši svoju zamisao. Viteški kodeks kraljevine Zingare, koji je ona naučila još u ranom detinjstvu, najstrožije je zabranjivao ubistvo neprijatelja koji nije budan. Istina, Zingarani su kršili svoja pravila isto tako često kao što su i drugi narodi kršili njihova, ali Šabela je uvek pokušavala da živi u skladu sa najvišim idealima svoje rase.

Da može da ubije kraljicu i pri tom ni na koji način ne naškodi sebi, ona bi možda i prešla preko nagonskog prezira koji je osećala prema takvom jednom zločinu. Ali u ovom slučaju...

Ona se žurno iskrcade iz odaje i povuče zastor od tkanine koja je zaklanjala izlaz. Skupivši hrabrost, devojka zakorači u mrak.

U odaji koja je ostala za njom baklje su dogorevale i svetlost je obasjavala prazne alke koje su visile sa tavanice, krvavi bič i ispruženo telo crne kraljice.

2. Crni lavirint

Kada je napustila odaju za mučenje, Šabela malo zastade. Pošto nikada nije bila u ovom delu palate, nije znala kuda da krene. U svakom slučaju, čvrsto je odlučila da ne dozvoli da je ponovo zarobe.

Dok je piljila u prazan kameni hodnik, ona shvati da se nalazi u tajnim hodnicima ispod palate o kojima je čula neke priče. Znala je da su ti hodnici ljubomorno čuvani i da niko nije smeo da uđe u te odaje. Mogla bi svakoga časa da naleti na stražu. Izabrala je jedan hodnik koji je vodio prema gornjim odajama i žurno počela da se penje.

Unutra je vladala grobna tišina i samo se ponekad čulo kapanje vode i grebanje sićušnih šapa. Drvene baklje natopljene uljem i pobodene u pozelenele bronzane držače, postavljene na velikoj razdaljini jedna od druge, osvetljavale su hodnike bledom, žutom svetlošću. Tako su udaljene bile te baklje da je tama bila skoro potpuno neprozirna. Šabela opazi jedan par crvenih očica nalik na rubine. Učini joj se da je štakor zastao u svojoj jurnjavi i sada bulji u nju.

U sablasnoj tišini koja se nadvijala nad mračnim hodnicima, gola devojka je, kao beli fantom, klizila kroz tamu. Nervi su joj bili napeti od straha. Osećala je kako je pritiska pogled nekih nevidljivih očiju - ili joj se to samo učinilo?

Hodnici su bili krivudavi, puni neočekivanih ćoškova i često su se račvali. Dok je razmšljala kojim hodnikom da krene, Šabela shvati da je zalutala i da vrti ukруг. U svakom slučaju, mogla je da se vrati odakle je pošla, ali to bi je samo vratilo u Nzingine strašne kandže. Ostalo joj je samo to da nastavi ovim hodnikom i moli se Mitri da je izvede odavde.

Posle mnogih lutanja, Šabela se nađe u onom delu palate u kome su bile tamnice. Sa obe strane hodnika videle su se ćelije sa bakarnim šipkama. U polumraku su se nazirali ljudi koji su stenjali, cvileli ili, što je uglavnom bio slučaj, nemo buljili u prazno.

Devojka proviri u nekoliko prvih ćelija i prizor koji je tamo videla, učini joj se tako odvratno da je okrenula glavu i nastavila da hoda gledajući u pod hodnika. Neki zatvorenici su bili tako mršavi da su podsećali na skelete.

Neki su tupo zurili ispod raščupane kose i iz očiju im je izbijao ludački sjaj. Tela su bila prepuna rana i prekrivena debelim slojem prljavštine.

Neki su već bili mrtvi i pacovi su kidali mršavo meso sa njihovih kostiju ostavljajući skelete iza sebe.

Hodnik je krivudao i Šabela se zapanji kad se iznenada nađe pred ćelijom u kojoj je bio Konan Simerijanac.

Njegovo ogromno telo ležalo je ispruženo na slamarici. Šabela se ukoči od straha. Pitala se da li je počela da ludi ili se pred njom stvarno nalazio moćni gusar.

To je zaista bio on. Ispočetka je pomislila da je mrtav, tako je nepokretno ležao. Onda su joj se oči privikle na ta mu ćelije i ona primeti kako mu se snažne grudi dižu i spuštaju. Očigledno je bio u nesvesti.

Oprezno ga je pozvala, ali on ne odgovori. Čulo se samo hrkanje onesvešćenog varvarina. Pokušala je da otvori vrata ćelije. Bila su čvrsto zabravljena.

Šabela se pitala šta da uradi. Svakog trenutka iza zavoja hodnika može da naiđe Nzingina straža i uhvati je. Najbolje je da ipak bude uporna; ne može da ostavi prijatelja, gusara koji ju je spasao sa Bezimenog ostrva.

Očajna, ona ponovo prošaputa njegovo ime. Iznenada joj pogled skrenu na zemljani pehar koji je stajao kraj zida. Stavila je prst unutra i napipala hladnu vodu. »Mora da je to voda koju svakodnevno dele onim nesrećnicima u ćelijama«, pomisli.

Šabela uze pehar sa obe ruke i prinese ga Konanovoj ćeliji. Srećom, onesvešćeni Simerijanac je ležao blizu šipki i glava mu je bila okrenuta nagore.

Zingaranka je kroz šipke mogla da prospe vodu iz pehara na Simerijančevo usnulo lice. Kašljao je, psovao i pljuckao, a svest mu se polako vraćala. On zastenja pa se sa naporom uspravi i smesti u sedeći položaj, a zatim pogleda oko sebe.

— Izmirovih mu ledenih paklova...! — gundao je. Kada se njegov tupi pogled zaustavi na bledom i uplašenom licu zingaranske princeze on se sasvim osvesti.

— Ti? Kroma mi, nije mi jasno šta se ovde događa, devojko? — Buljeći oko sebe sa zbunjenim izrazom na licu on produži: — Jedanaest mu zažarenih paklova, gde smo to mi? Šta se događa?

Glava mi je teška kao da su svi demoni Pita uđarali po njoj...

Devojka mu ukratko ispriča poslednje događaje. Konanove oči se suziše i on zamišljeno protrlja izraslu bradu.

— Znači, Nzinga me je drogirala? To sam mogao i da očekujem od nje, neka je prokleta njeno crno srce! Nije želela da budem budan i sprečim je da sprovede plan koji je smislila da tebe kazni. Mislila je da moje odaje u haremu nisu dovoljno sigurne, pa je naložila da mu za svaki slučaj odnesu dole — on napipa slamaricu pod sobom, pa se tiho nasmeja. — Ovu slamaricu je poslala da mi ugodu. Izgleda da je nameravala da me zadrži za stalnog ljubavnika pošto se tebe otarasi...

— Šta da radimo? — upita Šabela slomljenim glasom. Iskušenje kroz koje je prošla skoro je sasvim iscrpilo njene snage.

— Da radimo? — progundā Konan i opljunu. — Da se čistimo odavde.

I to kroz vrata!

— Kako? Nemam ključ...

— Do đavola s ključevima! — progundā, a onda zgrabi jednu šipku svojom ogromnom šakom. — Ove šipke su od mekog bakra, i ovde su već vekovima. Rđa ih je dobro nagrizla i, ako je pošteno uradila svoj posao, onda mi nisu potrebni ključevi. Pomeri se!

Konan se odupre nogom o šipku, nape svoje snažne mišiće i svom snagom povuče. Njegova moćna snaga ocrtavala se na zapetim leđima, ramenima i smeđim rukama. Lice mu se nabralo, dah ubrzao. Kapljice znoja na širokom čelu blistale su pri bleđoj svetlosti koju su bacale baklje.

Savršeni mišići su izgledali kao bronzani reljef od izuplitanih, metalnih užadi.

Šabela duboko udahnu i ugrize se za usnu.

Metal poče da škripi, šipka se savi i zacvile. A onda, uz gromoglasan prasak nalik na fijuk velikog biča, šipka se slomi.

Konan je spusti na slamaricu i ona prigušeno zvecnu. Zatim se osloni o zid i udahnu punim plućima. Onda se okrenu postrance, provuče kroz otvor u bakarnom ramu i nađe se u hodniku.

Šabela ga je zadivljeno gledala.

— Nikad nisam videla toliku snagu! — prošaputa.

Konan izmasira ruke.

— Ne bih imao ništa protiv da to radim svaki dan! — reče. Zatim proviri niz hodnik i poče da se obazire. — Gde ćemo sada? Kako smo dospeli ovde? I ko te je bičevao? Mora da je Nzinga?

Ona klimnu i ukratko mu ispriča događaje koji su se zbili nakon onoga u odaji za ručavanje. Konan opsova i oči mu se zažariše.

— Čudna priča — reče. — A najčudniji je onaj deo o sablasnom duhu stigijskog čarobnjaka - jer čini mi se da samo to on može da bude. Na svojim ranijim putovanjima sretao sam takve, ali bih voleo da znam ko je on u stvari i kako je uspeo da se dokopa krune? Jesi li sigurna da to nije ono pseto sa lobanjom umesto glave, Menkara? Otišao je sa Zaronom u Kordavu.

Šabela odmahnu glavom i njene sjane, crne kovrdže počеше da se njišu.

— Nije. Menkaru sam često viđala na brodu i mogla bih odmah da ga prepoznam. On je koščat, srednje visine, ima prazan pogled i govori tihim i bezizražajnim glasom kao da to od njega zahteva preveliki napor. Ovaj čovek, međutim, iako od iste rase, dosta se razlikovao - visok, snažan, privlačan i nalik na nekoga ko voli da zapoveda. U njemu je bilo neke moćne životne snage.

Ne trudeći se da bude mnogo oprezan, Konan proviri u hodnik. Nagon mu je govorio kada je pravo vreme za akciju. Ako ikada izađu iz grada žena-ratnica, to će biti sada, dok je Nzinga u nesvesti. Koliko dugo će još biti uspavana moćnom stigijčevom mađijom, to Simerijanac nije mogao da zna.

Konan se probijao kroz zavojite hodnike i zastao je samo kod jednog stalka, odakle izvuče tešku baklju. Bar će mu poslužiti ako bude morao da se brani. Baklja je bilala od tvrdog, glatkog drveta, sa vrhom koji je bio odmotan krpama potopljenim u neko lepljivo ulje koje je gorelo živahnim, žutim plamenom i mnogo dimilo. Jedan od Šabelinih poslova bio je da skuplja dogorele baklje, premotava krpe i ponovo ih potpaljuje.

Iznenada, Konan i Šabela se nađoše licem u lice sa jednim odredom žena-ratnica. Bile su to visoke i snažne žene, mišićavih udova, ravnih, opuštenih grudi, širokog lica i uskih očiju. Nosile su grudne oklope od grube kože koji su bili prekriveni četvrtastim komadićima bronzе pričvršćenim uskim remenjem. Njihove suknje bile su zaštićene na isti način. Bile su naoružane kopljima i kratkim mačevima od bronzе.

— Uхватite ih! — povika jedan promukli glas i Konan se zagleda iza grupe Amazonki tražeći Nzingu. Kraljičino lepo lice bilo je izobličeno od besa. Nemilosrdno se cerila. »Nema mi druge nego da se borim«, pomisli Konan.

Konan je bio varvarin iz Simerije i njemu su mnogi običaji juga izgedali nekako meki, ženstveni i pokvareni. Ali on je u sebi imao

dovoljno viteškog duha i nije mu se dopadala pomisao da mora da se bori protiv žena ili, što je još gore, da ubije neku od njih. Ipak, ako mu je ostalo samo da bira između borbe i ponovnog zarobljavanja, radije se borio.

Nije sačekao da one prve napadnu već je skočio među Amazonke mašući bakljom na sve strane. U tren oka dve glomazne ratnice se nađuše na podu sa smrskanim lobanjama. Jedna pobesnela Amazonka se baci na njega s namerom da ga probode kratkim mačem, ali Konan je pogodi bakljom u lice. Ona pade na leđa, vrišteći i pokušavajući da ugasi upaljene kovrdže. Neko uperi bodež prema njegovom truhu i on ga munjevito izbi iz ruku, pa bodež polete prema zidu, odbi se i pade uz glasan zveket.

Kretao se brzinom pantera u skoku, zamahivao bakljom tamo i ovamo i ubijao na sve strane...

Nzinga napravi krug oko pobesnelih ratnica i svojom smeđom rukom zgrabi zingaransku princezu. Jednu ruku je obavila oko Šabelinog nagog tela a drugom je pritisla oštro sečivo bodeža uz devojčino grlo.

— Baci tu baklju, belo pseto, inače će se tvoja drolja napiti svoje sopstvene krvi! — amazonska kraljica je zapovedala hladnim, zluradim glasom.

Konan poblede i opsova, ali nije imao izbora. Baklja tupo udari u kameni zid.

Amazonke ga opkoliše i vezaše mu ruke debelim užadima od upletene, sušene trave. Drugo uže obmotaše oko Simerijančevih ramena. U zaostaloj kraljevini Amazonki, veština obrađivanja metala još uvek nije bila na nivou zanata te nisu umele da kuju negve i brave. Brave na vratima ćelija pretpostavljao je Konan - nasleđene su od prvobitnih graditelja.

— Sada nam ništa ne može, presvetla kraljice — grmela je jedna žena-ratnica. — Mi slim da je najbolje da mu odmah odsečemo glavu ako vi naredite.

Nzinga zamišljeno pređe, po gledom preko Konanovog zno javog tela.

— Ne! — konačno progovori kraljica. — Smislila sam strašnije muke kojima ćemo da kaznimo izdajnika. Onaj koji je uživao u mojoj ljubavi, sada će osetiti užase moje mržnje. Odvedite ih u tor za za robove i neka tu sačekaju zoru. A onda ih oboje odvedite i bacite pred kulamtu-drveće!

Konanu se učini da se čak i okrutne, nemilosrdne Amazonke trgoše začuvši ovo neobično ime. Ali šta može da bude tako strašno kod najobičnijeg drveća, pitao se Simerijanac?

3. Drveće – Ljudožder

Konan je škiljio i žmirkao pod svetlošću izlazećeg sunca koje se pomaljalo iznad vrhova drveća džungle u daljini. Radoznalo se osvrtao oko sebe.

Amazonke su njega i zingaransku princezu dovele do glavnog trga Gamburua. S jedne strane se izdizala kraljevska palata sa po dve tajanstvene, trošne statue sa svake strane ulaza. Konan se ubrzo nađe na dnu široke, plitke jame na središtu trga. Dno je bilo ravno i prekriveno peskom. Još onog dana kada je doveden u Gamburu, Simerijanac je opazio ovu neobičnu kružnu jamu koja ga je od prvog trenutka podsećala na arenu, nalik na onu koju je video u argosinskoj prestonici, Mesantiji, u vreme kada je bio njihov plaćenik. Ali arena u Mesantiji je imala vrata kroz koja su puštane divlje zveri ili gladijatori. Ova, međutim, nije imala takva vrata.

Još nešto je bilo čudno kod ove arene. U središtu njenog peščanog dna raslo je neko neobično drveće. »Mora da je to kulamtu-drveće o kome je govorila kraljica Nzinga«, pomisli Konan. On baci pogled prema najbližem drvetu i s čuđenjem zaključi da nije nalikovalo nijednom koje je on dotad video, mada je pomalo podsećalo na stablo banane. Njegova krošnja je izgledala kao sunder na kome se jasno razlikuju neka vlakna, i umesto da bude zašiljena pri vrhu, ona se završavala jednom vlažnom, okruglom rupom nalik na usta. Oko rupe je raslo ogromno lišće, dugačko koliko čovek, široko i debelo, a gornja površina svakog lista bila je prekrivena nekim pipcima koji su podsećali na džinovske malje širine prsta.

Amazonke, svečano obučene u suknje od kože leoparda, klimale su perjanicama i zveckale varvarskim đinđuvama. Redovi kamenih klupa su se lagano punili. Među ratnicima bilo je mnogo Konanovih poznanica sa kojima je prisustvovao Nzinginim gozbama.

Pazeći da ga ne primete, on isproba jačinu užadi. Bronzani reljef mnogobrojnih mišića izdizao se na njegovim snažnim rukama i čelo mu se nabiralo od napora. Upletena užad izdržaše i njegove najjače pokušaje, malo zaškripaše, ali ostadoše čvrsta kao i ranije. Zar on, koji je u svojim najboljim danima lomio gvozdene lance, sada ne može da se oslobodi veza od upletene trave! Oni koji su mu ovako uvezali ruke i noge stvarno znaju svoj posao.

Klupe su sada bile skoro sasvim ispunjene. Na znak kraljice Nzinge, koja je sedela među svojim velikodostojnicama, straža povede Konana i Šabelu prema neobičnom drveću. Zatim se žurno povuče ostavivši robove da leže bespomoćno na peščanom dnu.

A oko njih, Amazonke su sve glasnije žamorile. Onda su počele da pokazuju prstom i pri tom su nešto brbljale, smejale se, uzvikivale i očigledno - zabavljale.

Šabela kriknu. U isto vreme, Konan oseti da ga nešto dodiruje po nozi i osvrte se da vidi odakle sve to dolazi.

— Krome! — ote mu se.

Jedan ogromni list kulamtu drveta supstio se do njega i lagano se obavijao oko njegovog gležnja. Ponovo se začu Šabelin krik i Konan vide da su joj udovi obmotani listovima drugog drveta.

Konan stisnu vilicu. Ovaj deo Kuša bio mu je nepoznat, ali pre mnogo godina, kada je pustošio Crnu obalu sa Belit, čuo je jezive priče od njene crne posade. Pričali su mu kako u unutrašnjosti džungli raste drveće koje proždire ljude, ali Konan je to pripisao izmišljotinama sujevernih varvara.

Odjednom, njegovo tamnoputo lice poblede i on shvati poreklo suvih ljudskih kostiju u podnožju drveća. Lepljivo lišće će se polako obaviti oko njegovog tela, podići ga prema sablasnim ustima i progutati. Drvo-ljudožder će ga živog proždreti. Kiseline koje se luče u unutrašnjosti usta razložiće njegovo meso i drvo će na kraju izbaciti gole kosti.

Lišće se sada obotalo oko Konanovog tela uprkos njegovim snažnim pokušajima da se odbrani i batrganju u vazduhu. Lagano, lišće ga je podizalo prema ustima. Na onim mestima gde su ga pipci džinovskih malja dodirnuli osećao se bol nalik na ubod stršljena. Od užasnog straha i gađenja koje ga obuže, njegovim mišićima poteče nova snaga.

Još jedna stvar učini da se snaga probudi u njegovom telu. Pored škripavog zvuka koji je dolazio od drveća, Konan začu i blago pucketanje užadi od pletene trave. On se nape iz sve snage i veze popustiše.

Konan zaključio da lišće luči neki lepljivi sok od koga su se užad nakvasila i olabavila. Sada mu je jedna ruka bila slobodna i on pokida list koji mu se obavijao oko glave. Zatim skide ostale veze, obesi se o lepljivo lišće i uz tup udarac pade na pesak. Telo mu je bilo prekriveno crvenim pečatima koji su ga svrbeli.

Sa kamenih klupa arene čuo se gromoglasni žagor i Konan shvati da se ovako nešto nije nikada ranije dogodilo. Očigledno su Amazonke bile obazrivije i hranile su ljudoždersko drveće jedino kažnjenicima koji su bili oronuli od života u tamnici i čestih mučenja. »Njihovo drveće nikada nije dobilo ovako snažan i krupan zalogaj«, pomisli Konan, pa skide poslednji list sa svoga moćnog tela rešen da iskoristi njihovu grešku.

Šabela, koja je bila sva obmotana debelim lišćem i nalik na mumiju, bila je na pola puta prema ustima drveta. Konan visoko poskoči, uhvati se za lišće koje je lagano podizalo devojkicu i povuče. Listovi počеше da se kidaju. Neki su otpadali sa samog stabla, a neki su se cepali napola.

Simerijanac pade na vreli pesak držeći devojkicu u naručju. Onda počе žurno da skida lišće koje je obavijalo njeno telo i ono se, dok ga je kidao, lagano grčilo kao u agoniji, Koža joj je, kao i njegova, bila prekrivena crvenim pečatima. Zatim je oslobodi užadi koja su bila prilično razjeđena pa mu nije trebalo mnogo napora da ih pokida.

Među Amazonkama je vladala uzbuna. Nekoliko žena-stražara je pojurilo prema njemu i počelo da mu preti kopljima ne približavajući se.

Sunčevi zraci su obasjavali njihovo oružje i opremu od bronzе. Konan otkloni poslednji list sa Šabelinog lica, pa skoči i pojuri prema neprijatelju Amazonke nisu - kako je on očekivao - nasrtale na njega kopljima, mačevima i maljevima. Umesto toga, stajale su na udaljenosti od nekoliko jardi, zamahivale oružjem, pretile i psovale. Konan zaključi da on, koji je stajao nag pred njima i njegova jedina odeća je bilo jedno parče kože preko bedara, nije jedini razlog za ovo njihovo oklevanje. One su zazirale od drveća iza njegovih leđa. Možda su se jednostavno bojale da priđu jezivim biljkama-ljudožderima, ili su drveće poštovale kao bogove. Koji god da je bio razlog njihovom oklevanju, to mu je pomoglo da ostvari svoju zamisao.

On se okrenu, snažno pogura ramenima i zaljulja drvo koje je htelo da ga proguta. Drvo se sada grčilo u agoniji i ispuštalo pokidane listove ne pokušavajući da zgrabi Konana. Vlasknasto stablo je bilo olabavljeno i nimalo jače od drveta banane, na koje je veoma podsećalo.

Konan obavi svoje snažne ruke oko stabla i oseti kako drvo počinje da popušta ispuštajući jedan škriptav zvuk. Još jednom napregnu svu

svoju snagu i iščupa drvo, a iznad peskovite zemlje ukaza se mreža belih pipaka koja je predstavljala korenje drveta ljudoždera.

Urlici besa zagrmeše sa kamenih klupa kad je Konan bacio drvo na zemlju. Zatim ga podiže i stavi na ramena kako bi mu poslužilo u borbi.

Drvo je bilo dugačko deset stopa od korenja do usta, široko više od jedne stope i iznenađujuće lako s obzirom na svoju veličinu.

Konan krenu prema ženama-ratnicama koristeći stablo kao oružje.

Amazonike se razbežaše na sve strane, vrišteći. Simerijanac se nasmeja.

Ratnice su se uplašile svog sopstvenog svetog drveta i sada beže plašeći se njegove blizine. Konan je spretno zavrteo drvo oko sebe i pri tom oborio dve Amazonike. Ostale su pobile na klupe.

Tada se na njega sruči kiša kopalja. Jedno se zabi u stablo, na udaljenosti od jedne šake od njegovog ramena. Zatim prema njemu poleteše bodeži nepravilnog oblika.

— Šabela! — dozivao je. — Zgrabi jedno od tih kopalja i kreni za mnom!

Njih dvoje se popeše na arenu i Konan, koji je išao prvi, okrenu vrh drveta prema Amazonkama i one se razbežaše ispred krošnje koja je ispuštala svoj razorni sok. Konan i Šabela preskočiše klupe, nađoše se na trgu i krenuše sokakom koji je vodio prema zapadnoj kapiji.

Kada je izašao iz arene, Simerijanac je s pravom očekivao da naleti na gamburuansku vojsiku koja ga čeka na trgu. Umesto toga, pred njim se ukaza zaista neobičan prizor. Kroz vazduh su fijukale plamene strele i palile krovove okolnih kuća. Desetak leševa ležalo je u lokvama krvi probodeno kopljima. Svuda su se čuli ratni pokličići. Grad Amazonki bio je napadnut.

Vojska crnih ratnika, muškaraca, nadirala je kroz Zapa dnu kapiju.

Dolazili su u redovima, mudro i disciplinovano, ispaljivali plamene strele i obarali grupice Amazonki koje su pokušavale da zaustave njihov prodor.

Među strelcima Konan opazi svog starog prijatelja, Jumu, i pozva ga po imenu. Juma ga ugleda, široko se nasmeja i zapovedi nešto ljudima na svom jeziku. Redovi se rasturiše, strelci pojuriše i opkoliše Konana koji baci stablo i odmače se od Zingaranke. Zatim se vojska ponovo postroji i krenu sa trga putem kojim je došla, povremeno ispaljujući strele prema preostalim ratnicama.

Konan se nasmeja i potapša Jumu po ramenima.

— Pitao sam se da li ćeš da dođeš — reče. — Stigao si u pravi čas.

Juma odgovori na njegov osmeh i izvadi jednu strelu iz štita od kože nosoroga.

— Pa, ne znam baš, Konane. Čini mi se da si se dobro snalazio i bez mene.

Dok su se probijali prema zapadnoj kapiji, Juma ispriča kako su njegovi ljudi ušli u trag trgovcima roblja i pratili ih do Gamburua. Onda su formirali redove i krenuli pre ma prestonici Amazonki.

— Bojao sam se da te nećemo zateći u životu — zaključio je. — Poznavajući tebe, znao sam da ćeš, kao i obično, vrlo brzo da se nađeš na poprištu bitke i uhvatiš se ukoštac sa Amazonkama goloruk.

Kada su stigli do kapije, Konan opazi crvenokosog i plavookog Sigurda koji je bio ostavljen sa grupom naoružanih mornara kraj izlaza iz grada, u slučaju povlačenja. Konan i Sigurd se srdačno rukovaše, ali nisu imali vremena za duži razgovor.

Simerijanac se zadovoljno nasmeši, srećan što može da vidi poraz kraljice Nzinge i uništenje njenog grada. Kraljica je bila veličanstvena žena i dobra ljubavnica, ali Konan se nikad ne bi zadovoljio ulogom »muške kraljice«. Sem toga, pretpostavljao je da nije mali broj Nzinginih ljubavnika koji su završili u čeljustima drveta-ljudoždera, kada bi se nestalna kraljica zasitila njihovih zagrljaja.

— Sad razumem šta ti znači ono o podučavanju strelaca po uzoru na Turance — reče on Jumi. Rulja Amazonki projurila je kroz kapiju u neredu, ali Jumini ratnici su formirali redove, zbili se i osuli kišu strela, dok se mali broj preživelih ratnica nije rasturio na sve strane i razbežao u pravcu grada.

Čim su stigli do prašume, gde su zastali da se odmore, Konan i Sigurd se u miru pozdraviše. Sigurd krišom pogleda prema Šabeli i nakloni se.

— Princezo! — uzviknu zapanjeno. — Tako mi grudi lštarovih i besova Molokovih, trebalo bi da ti nabavimo neku odeću! Šta bi rekao kralj, tvoj otac, da te vidi takvu! Evo, uzmi ovo!

On skide svoju košulju i dade je devojci. Sigurd je bio čovek divovskog rasta, pa je njegova košulja pokrivala celo Šabelino zaobljeno telo.

— Hvala ti, Sigurde — reče. — Svakako si u pravu, ali ja sam toliko dugo bila primorana da sa ostalim robovima poslujem bez odeće, da sam se potpuno navikla na to.

— Gde ćemo sada, Konane? — upita Sigurd. — Ne znam kakve su tvoje namere, ali meni je dosta lutanja kroz ove džungle. Ako te komarci i pijavice živog ne izjedu, lavovi će biti srećni da dovrše ono što je još ostalo.

Moramo da proslavimo pobedu! — umeša se Juma. — Sada kad su moji ratnici pokorili Amazonke, moje kraljevstvo će zavladatai Kušem.

Ljudi jedva čekaju da se počaste vinom...

Konan odmahnu.

— Zahvaljujem ti, stari prijatelju, ali bojim se da nemam toliko vremena. Protiv oca princeze Šabele, kralja Ferdruga kuje se neka zavera i moramo smesta da krenemo. Izgleda da je polovina čarobnjaka Stigije umešano u zaveru; slavljenička gozba mora da pričeka. Mi, kao što vidiš, još nismo izvojevali našu pobedu.

4. Brodolom

Putovanje kroz džungle od Gamburija do Jumine prestonice, Kulala, i dalje do ušća reke Zikambe, gde su ostavili »Rasipnika«, trajalo je nekoliko dana. Šabela je bila suviše iscrpljena da bi sav taj put prešla pešice, pa su Jumini ratnici napravili grubu nosiljku od bambusa i krpa.

Što se tiče Konana, nekoliko sati odmora, pola kozje vreće vina i ogromna pečenica ulili su mu novu snagu. Nije bilo prvi put da je moćna, životinjska snaga Konanovih varvarskih predaka dominirala nad snagom muškaraca drugih kraljevina u koje su ga dovela njegova lutanja.

Simerijanac nije smatrao da treba s ponosom da se razmeće svojim fizičkim premoćima, jer je to držao za poklon bogova ili dar po rođenju, te nije bilo razloga za oholost.

Sunce je već zalazilo kada stigoše do palmih gustiša na obalama Zikambe. Mesec je blistao kao bakarni štitić dok su se približavali rečnom ušću. Ovde se rečica širila i njene lenje vode, tamne i pune taloga, mešale su se sa talasima uzburkanog mora. Pred njima se ukaza tužan prizor.

Sigurd duboko udahnu, a onda počeo da izbacuje psovke i klevete svake vrste. Konan ništa ne reče; njegovo lice na lik na masku od bronzine smračilo se od gneva.

»Rasipnik« je ležao nakrivljen u plićaku i voda mu je dopirala do palube. Katarke su bile samo nagorele grede. Konan zatim ugleda desetak sveže iskopanih grobova i shvati da se ovde vodila borba, i da je »Rasipnik« izgubio.

Straže su opazile da se Jumini ratnici približavaju, i sa broda se začuše povici upozorenja i užurbani koraci. Baklje su gorele i obasjavale mačeve u rukama snažnih mornara. Konan se progura i krenu da se sretne sa svojim mornarima.

Bili su u jednom stanju. Većina je bila umotana u zavoje od prljavih krpa i neki su hramali oslanjajući se na štapove. Zapovednik Zeltran požuri prema kapetanu. Na njegovoj desnoj ruci crneli su se prljavi zavoji; u levoj je držao sablju.

— Kapetane! — povika. — Jesi li to ti? Mislili smo da te nikada više nećemo videti. Kao da te je džungla progutala!

— Živ sam — reče Konan. — Ali, šta se ovde dogodilo? Da je bilo neprilika, to vidim. Ali, ko je za to kriv!

Zeltran tužno odmahnu glavom. Zaobljeni zapovednik sasvim je smršao.

— Ono pseto, Zarono! — režao je. — Pre tri dana, »Burnica« nas je iznenada napala.

— Iznenada! — grmeo je Konan. — Kako ste to mogli da dozvolite?

Gde su bile straže?

Zeltran opsova.

— Bilo je stražara na svakom koraku, kapetane, ali nijedna straža na svetu ne bi opazila »Burnicu«. Takva se magla nadvila nad nama, magla kakvu moje oči još nisu videle. Gusta kao granitna stena...

— Tačno je, kapetane! — reče jedan mornar. — Vešci su u to umešali prste, kapetane. Neka sam pečen ako to nije bila neka vradžbina! Crna magija...

— Znači, »Burnica« je doplovila do broda pod tajanstvenim oblakom magle i njena posada se našla na palubama »Rasipnika« — grmeo je Konan.

Zeltran produži.

— Na žalost, gospodaru, baš tako se desilo. Prvo što smo čuli bio je udar galijinog boka kada nam se približila, a onda je njena posada nagnula sa svih strana preko ograde paluba i napala nas. Borili smo se, samo bogovi znaju kako žestoko, pogledaj samo ranjenike, ali njih je bilo više i napali su nas na prepad. Na kraju su nas saterali do prednje palube morali smo da poskačemo u vodu. Ja sam ostao da čuvam odstupnicu...

— Tako je, kapetane — reče neki mornar. — Trebalo je da ga vidite kako se žestoko borio i posekao trojicu neprijatelja. Bili biste ponosni na njega.

— A onda me je nešto pogodilo u glavu. Kad sam došao sebi, video sam da su me vezali za katarku, a Zaronovi psi su stajali dole i kezili se.

Posle je došao i Zarono, onako nakinđuren i sa čipkanim naborima. Iza njega je bila ona zmija, sveštenik Menkara.

— Oho, moj stari poznanik — rekao je Zarono. — A gde ti je gospodar, ona varvarska lopuža, Konan?

— Otišao je na obalu — rekao sam.

Onda me je Zarono lupio preko usta.

— To mi je jasno, budalo, ali gde?

— Ne znam, gospodaru — rekao sam, i videvši da će se još više razgneviti, nastavio: — On je prijatelj sa nekom bandom crnih ratnika koji žive tu u blizini, i otišao je da ih poseti.

— A gde je ona zingaranska devojčura koja je bila sa njim? — pitao je Zaronu.

— Koliko ja znam, otišla je s njim — odgovorio sam.

— Ali u kom smeru, čoveče? I koliko daleko?

Pravio sam se da ništa ne znam o tome gde živi kralj Juma, čak i onda kad su mi stavljali užareno ugljevlje na desnu ruku. Pokazaću ti rane, kapetane, kad malo zacele. Zatim su se Zaronu i stigijski sveštenik sklonili na stranu i nešto se došaptavali. Sveštenik je načinio neku spravu za vraćanje na prednjoj palubi, posle je dugo nešto mrmeljao i zapevao i oko njega je bleštala neka neobična svetlost. Onda je prišao Zaronu i rekao mu: — Video sam je u nekoj nosiljci usred mnogobrojne i strašne vojske crnih ratnika. Išli su stazom kroz džunglu.

Zaronu se zbog toga mnogo razbesneo. Nekoliko puta me je udario po licu, tek da iskali bes. — Svih mi božanstava — rekao je — kako da prekopam sve džungle Kuša da pronađem devojku, i otmem je iz ruku stotine besnih varvarskih vojnika? Lakše bi mi bilo da preskočim Mesec!

Zaronu i Menkara su dugo nešto pričali, pa su odlučili da unište »Rasipnika« i smesta krenu za Kordavu. Nameravali su da svrate do obala Stigije i povedu nekog prijatelja — ako sam dobro čuo — nekog Tot-Amona.

— Tot-Amona? — upita Konan. — Koliko sam čuo, to je opasan protivnik. Ali, pričaj dalje. Izgleda da su ti psi bili prilično slobodni pred tobom.

— Tako je, kapetane. Ali nisu mislili da me ostave u životu kako ne bih pričao šta sam čuo. Jednom delu posade Zaronu je naredio da se ukrca u čamac i napravi rupu na dnu broda, ispod vode. Ostali su skupljali sve što može da gori, gomilali oko katarki i onda sve upalili.

— A ti si bio privezan za katarku?

— Tako je, gospodaru. Za glavnu katarku. Naravno, nije mi se dopadala pomisao da živ izgorim. I tako, kad su Zaronovi ljudi pojurili natrag na »Burnicu« da ne bi zapalili i svoj brod, molio sam se Mitri, Ištar, Asuri i svim bogovima za koje sam čuo, da me oslobode onih

patnji. Da li su me bogovi čuli ili ne, to ne znam, ali čim je »Burnica« nestala u magli, kiša je počela da pada.

»Rasipnik« se nakrivio zbog rupe kroz koju je ušla voda i spustio se na zemlju, što i sam vidiš. Za to vreme, ja sam se vratio i mučio sve dok se nisam oslobodio konopaca oko ruku; oni sa »Burnice« nisu baš vešti u vezivanju užadi. Onda sam pobacao sve zapaljene stvari u vodu, a kiša je uradila ostalo - mada ne pre no što su katarke izgorele. Eto, tako je bilo.

— Nije bilo mudro što je hteo istovremeno i da potopi i da zapali brod.

Mogao je sa mo jedno, ili samo drugo. Te dve stvari ne idu zajedno — reče Konan i potapša Zeltrana po ramenima na šta ovaj kriknu od bola. —Verovatno da ste ti i tvoji ljudi sve pokušali, no sada bi trebalo preduzeti novi korak; moraćemo da popravimo »Rasipnika« što pre i osposobimo ga za plovidbu.

Zeltran tužno odmahnu glavom.

— Na žalost, kapetane, za to bi nam trebalo nekoliko meseci. Nemamo brodogradilište, a treba nam i grupa veštih graditelja koju svakako nećemo moći da sakupimo u ovoj džungli.

Juma ćutke iskorači, a onda reče: — Moji ljudi će vam pomoći da popravite brod. Tamo gde ima mnogo ruku posao nije težak.

— To je tačno, i ja ti se zahvaljujem — reče Konan zamišljno. — Ali šta tvoji ratnici znaju o popravljanju brodova?

— Ništa. Mi nismo naklonjeni moreplovstvu, ali nas ima mnogo, jaki smo i među nama ima onih koji znaju da obrađuju drvo. Ako im tvoji ljudi budu objašnjavali i upućivali ih, radiće iz petnih žila i završiti posao.

— Odlično! — reče Konan i okrenu se prema obeshrabrenoj posadi. —Mornari, mi smo izgubili bitku, ali ne i rat! Crni Zaron, koji nas je savladao uz pomoć opake magije, sada plovi prema obalama Zingare i sprema se da zbaci našeg prijatelja i zaštitnika, starog kralja Ferdruga.

Ljudi kralja Jume će nam pomoći da popravimo brod, a onda ćemo krenuti za njim, osvetiti se tom podlacu i spasti našeg kralja od izdajničke zavere!

Da li se slažete?

— Izgubili smo mnogo ljudi — reče zapovednik palube i pokaza prema grobovima.

— Tako je, ali imamo i Sigurdove Argosince! Ako se slože, i čarke između Barača i gusara prestanu, uspećemo. Pa, šta kažete? Hoću da

se izjasnite - jasno i glasno!

Ljudi povikaše u znak odobravanja i njihove sablje zablistaše na mesečini.

Nikada Konanovi ljudi nisu radili tako naporno. Vezali su užad za grede izgorehh katarki i uspravili brod. Ronili su u potopljene delove broda i dovlačili alat, obarali drveće i tesali ga u grede. Onda su zapušili rupu na »Rasipnikovom« boku, izbacili vodu, i brod se sada ljuškao na talasima vezan užadima za obalu.

Zatim su nabavili još drveća i od njega istesali katarke. Dok su u Juminoj prestonici žene tkale nova platna, muškarci su sakupljali smolaste grane, palili ih i cedili katran. Radilo se i danju i noću i Jumini ljudi su im pridržavali baklje kako bi mogli da rade po mraku.

Tako je došao i dan povratka. Gusari su se teturali od umora i vina od banane. No »Rasipnik« je ipak bio spreman da uhvati jutarnji vetar.

Pod svetlošću zore, koja još nije bila sasvim zabelela, nazirali su se dugački redovi Juminih ljudi, od džungle do obale, koji su nosili svakojake namirnice: burad sa vodom, kolače od prosa, sveže voće, dimljenu svinjetinu, jam i drugo povrće; namirnice koje bi bile dovoljne da ishrane mornare na putovanju do drugog kraja sveta.

Kada je na istoku svanulo, Konan se pozdravi sa Jumom. Borili su se rame uz rame protiv kralja Jildiza u Turanu, u snežnim bespućima Talakmasa protiv horde malih, kosookih ratnika u čudesnoj odeći od lakirane kože, i protiv kamenog idola u neznanim poljima Merua. I sada, po poslednji put, borili su se rame uz rame u kušitskim džunglama.

Nemo, sa smeškom, ali i suzom u oku, stegli su jedan drugom ruku.

Ništa nisu govorili, i kao da su obojica slutila da se više neće sresti na ovome svetu.

»Rasipnik« diže jedra. Platna su zatutnjala dok ih je punio vetar sa obale. Crni ratnici, sa ženama i golišavom dečicom, postrojili su se duž obale i mahali. »Rasipnik« nestade u dubokim vodama i zaplovi prema Zingari.

5. Poljuljana kruna

Pri zalasku sunca Konanov »Rasipnik« stiče do luke Kordave. Teški oblaci zaklanjali su nebo.

Nekoliko pari očiju pratilo je ulazak broda u jedno malo poznato i skriveno sidrište. Konan je odlučio da u luku stigne što je moguće neprimetnije, jer nije znao da li je plemić Vilgro već zauzeo vlast u Kordavi, niti koliko dugo su Zarono i Tot-Amon u gradu. Zeltran ga dotaknu po ramenu i pokaza u pravcu luke.

— Zaronova »Burnica« — prošišta zapovednik. — Kapetane, da se ja pitam, najradije bih napao brod i spalio ga, jer izgleda da nema nikoga na njemu...

Konan se nasmeši.

— Bolje bi bilo da se smiriš, ti, mali, ratoborni petliču — reče. — Sada ne smemo da pre naglimo. Imamo važnijih poslova. Sem toga, naši poznanici sigurno nisu na brodu, već u Ferdrugovom zamku. Spremaju zamku za našeg prijatelja.

Princeza nestrpljivo povuče Konanovu ruku.

— Hajdemo u zamak, kapetane! Neka tvoji ljudi dođu kasnije, a mi ćemo da požurimo i upozorimo oca, ili će oni izdajnici, Zarono i Vilagro...

— Svi da ste ućutali — nasmeši se Konan. — Ne treba toliko žuriti, devojko! Odavno sam naučio da treba da izbegnem zamku ako mi se za to pruža prilika. Pobunjeni plemić i čarobnjak Tot-Amon su možda već zauzeli vlast, pa ako bismo otišli u zamak, uleteli bismo pravo u zamku, kao što mušica uleće u paukovu mrežu. Ja imam nešto drugo na umu...

— Šta drugo? — upita devojka.

Konan se nasmeši.

— Prvo ćemo da odemo do jedinog mesta u Kordavi gde mogu da budem bezbedan — u »Devet isukanih mačeva«.

— »Devet isukanih mačeva« — ponovi devojka.

— Nije baš mesto za devojke tvoga porekla, ali ipak će nam poslužiti. Veruj mi, devojko! Zeltrane, treba mi deseterica ljudi! Ponesite ogrtače i fenjere i dobro se naoružajte.

U gradu je bilo tiho kao u grobnici. Sigurd, sujeveren kao i svi mornari, gacao je lokvama, drhteći, tik uz Konana. Sve vreme držao je

ruku na dršci mača pod ogrtačem.

— Izgleda da su svi pomrli ili su začarani — gundao je zabrinuto se obazirući. Konan mu zapovedi da drži jezik za zubima ako ne želi da ih opazi straža.

I tako, niko osim kordavanskih mačaka lotalica nije opazio grupu mornara koja se prikradala sokacima prema taverni »Devet isukanih mačeva«. Kada su nagnuli kroz vrata, stari Sabral im priđe hukćući i brišući ruke o kecelju.

— Žao mi je, ali večeras je zatvoreno — reče. — Vlasti su naredile da se večeras sve krčme zatvore odmah po zalasku sunca. Zato bih vas zamolio da...

Konan povuče šešir, zbací ogrtač i nasmeši se prema Sabralu.

— Šta to treba da znači, prijatelju? — progundá Simerijanac.

— Da sam te odmah prepoznao... Naravno, »Devet isukanih mačeva« je uvek otvoreno ako se radi o Konanu, bilo to po zakonu ili ne. Uđite, prijatelju, samo uđite. Moraćete malo da pričekate dok potpalim vatru i spremim piće, ali dobićete sve što zatražite.

— Zašto su vlasti naredile da se večeras rano zatvori? — upita Konan, smestivši se kraj vrata, odakle je najbolje mogao da vidi šta se događa napolju.

Debeli gostioničar slegnu ramenima.

— To samo Mitra zna, kapatne! Kraljevski ukaz iz zamka... juče je donesen... Čudna su ovo vremena, zaista čudna. Prvo je došao kapetan Zaronó, ko zna odakle, i doveo grupu mračnih Stigijaca. Onda je ušetao pravo u zamak kralja Ferdrugá, kao da je zamak njegov. Niko mu nije rekao ni reč kao da su svi kraljevi ljudi začarani. Zatim su došli svi ovi ukazi. Vojvoda Vilagro je postao zapovednik vojne straže i grad je doveden u opsadno stanje. I još će gore biti; još gore, moj kapetane. Neće ovo na dobro izaći, zapamti šta sam ti rekao!

— Ima tu nešto čudno —reče Sigurd.

— Šta? — upita Konan.

— Tako mi Dagdinog oka i Orvandelovog palca, tvoj prijatelj Sabral kaže da su sve kapije grada zabravljene, a mi smo ušli bez ikakvih neprilika. Zar ne misliš da je Vilagro poslao svoje ubice da čuvaju luku?

— Sigurno misle da je »Rasipnik« ostao na Zikambi — reče Konan.

— Tako je — složi se Sigurd. — Zaboravio sam da Zaronó ne bi nikad pomislio da ćemo uz pomoć Juminih ljudi tako brzo popraviti

brod i krenuti prema Kordavi.

Konan klimnu.

— Tako je, crvenokosi. Ako sve bude išlo kako smo zamislili, kralj Ferdrugo će imati da bude zahvalan crnim ratnicima o kojima ništa ne zna i nikad ih neće videti.

— Nikada ranije nisam razmiišljao o crncima — reče Sigurd. — Uvek sam ih smatrao sujevernom gomilom detinjastih divljaka, ali tvoj prijatelj Juma mi je otvorio oči. On je pravi vođa, čak isto tako dobar kao i ti. Tako je to; u svakoj rasi ima heroja i kukavica...

Međutim, nije više bilo vremena za prazna naklapanja. Konan je zatražio od Sabrala da mu sve ispriča i ovaj mu je objasnio mnoge stvari tako da se ono čega se gusar najviše pribojavao pokazalo kao istinito.

Vilagro još uvek nije stupio na tron, ali to se očekivalo, i bilo je samo pitanje sata kada će se to dogoditi. Kraljevska vojska je sklonjena sa granice pod nepoznatim izgovorima. Velikodostojnici dinastije poslani su u druge kraljevine, ili su nestali, ili uhapšeni i bačeni u tamnice pod lažnim optužbama. Još ovoga dana, do zalaska sunca, zamak je bio zatvoren i odsečen od grada. Kraj vrata su stajali Vilagrovi stražari. U zamku se pripremala nekakva ceremonija, ali kakva, to Sabral nije mogao da zna.

— Čini mi se da se radi o odricanju prestola — grmeo je Konan nestrpljivo koračajući preko taverne. — Moramo da stignemo do zamka, samo ne znam kako... Zarono i Vilagro su sve zatvorili. Mora da onaj Tot-Amon drži Ferdruga u šaci. Možda, ako bismo suočili oca i kćer... šok bi mogao da razbije mađiju. Onda bismo napali izdajnike... Ali, šta je sa Ninusom. Bio je na samrti kad sam otišao...

Sigurd upitno izvi obrvu. Konan upita o svom prijatelju, malom svešteniku, i zingaranski gostioničar mu reče da se Ninus oporavio i vratio u svoj hram. Simerijanac posla jednog mornara da ga dovedu u »Devet isukanih mačeva«.

— Ko je taj Ninus? — upita Sigurd.

— Upoznao sam ga još pre mnogo godina kada smo obojica bili kradljivci u Zamori. On se vratio u Zingaru, jer je čak i u Zamori postalo previše vruće za njega. Ovde je upoznao nekog slatkorečivog misionara Mitrinog hrama koji ga je ubedio da sveštenici dobro žive i zarađuju lepe pare na strahovima i sujeverju poštenih građana i domaćica. Pošto je Ninus jedan od onih koji uvek gledaju da lepo žive

bez mnogo truda, odmah se posvetio veri i postao sveštenik Mitrinog hrama. Ali, ako neko zna tajni ulaz u zamak, to je on. On je bio najmudriji kradljivac koga poznajem mudriji čak i od Taurusa Nemedijanca, koga zovu princom kradljivaca...

Začu se zvonjava i Šabela se strese i zabi nokte u Konanovu mišicu.

— Zvona u kuli svih svetih! — reče bez daha. — Konane, zakasnili smo!

Simerijanac se zagleda u njeno blede lice.

— Ne razumem te, devojko. Ispričaj mi o čemu se radi!

— Zvona... oglašavaju da kralj saziva svečani skup! Zakasnićemo, već počinje...

Konan i Sigurd se pogledaše pa baciše pogled kroz prozor prema zamku na brdašcetu. Svetiljke su se naizmenično palile i gasile. Šabela je bila u pravu - ceremonija počinje.

6. Kralj Tot-Amon

U prestoničkoj odaji kralja Ferdruga odvijala se prava drama. Svetlost mnogobrojnih svetiljki obasjavala je oblačno nebo i kroz dijamantska okna prozora videli su se plavičastosivi oblaci.

Odaja je bila ogromna i visoka. Nad kružnim zidovima i prstenom masivnih, granitnih stubova, oko kojih su se nalazile ploče od glatkog mermera, visoko se izdizala tavanica u obliku kupole. Ta kupola je bila najveće graditeljsko čudo Ferdrugovog kraljevstva.

Ogromne sveće, debele kao ruka mišićavog ratnika, bacale su bogatu, treperavu svetlost iz svećnjaka od kovanog zlata. Svetlost mnogobrojnih baklji, svećnjaka i fenjera odbijala se o, kao ogledalo, uglačane štitove i kacige sa perjanicama stražara postrojenih oko odaje.

Bilo je mnogo više straže nego što je to običaj u ovakvim prilikama. To je izazvalo nesigurnost i sumnju među plemićima i velikodostojnicima koje su sakupili kraljevi glasnici. Zapovest je izdata tajno i u žurbi i nalagala je da svi kraljevi plemići prisustvuju čitanju ukaza trona.

Odeća straže je takođe izazvala sumnju. Dok su neki nosili uniformu Legije trona, kraljeve lične straže, daleko je veći broj stražara bio obučen u uniformu vojvode od Kordave, Vilagra. U središtu odaje, na izdignutom podijumu od blistavog, zelenog malahita išaranog crnim prugama, nalazio se tron od ružičastog mermera, na kome je sedeo Ferdrugo treći.

Prisutni velikodostojnici nisu često imali prilike da sretnu staroga kralja poslednjih meseci. S nevericom su gledali u kralja koji je neverovatno ostario za to vreme. Mišići su mu labavo visili na mršavim udovima i upali obrazi otkrivali izbačene kosti. Pod svetlošću mnogobrojnih sveća, senke na upalom licu još više su isticale starčevu avetinjsku priliku i činile da njegove oči izgledaju daleke u tamnim jamama ispod brzo osedelih, kosmatih obrva. Koščata prilika staroga kralja sablasno je podsećala na skelet.

Na Ferdrugovoj glavi se nalazila drevna kruna kralja-heroja, Ramira, osnivača dinastije. Kruna je bila zlatna i u obliku elipse čija je gornja ivica bila ukrašena mnogobrojnim figurama u obliku kula na zamkovima.

Mršavom i skoro providnom rukom kralj izvuče veliki svitak pergamenta na kome su se nalazili pečati svih vrsta. Slabim i iznemoćalim glasom počeo da čita. Bila je to beskrajna lista besmislenih uvoda i titula pisana dosadno i sa namerom da izazove neraspoloženje i zabunu kod prisutnih. Ljudi su sa strahom očekivali sledeće reči pitajući se kakve će se kobne stvari dogoditi iza ovoga.

Ispred trona, u njegovoj neposrednoj blizini, stajala su dva čoveka.

Jedan je bio vojvoda od Kordave koji je u odsustvu kraljevog mlađeg brata, Tovara, bio najviši plemić kraljevine. Na licu mu se ogledalo nešto kao mešavina nervoznog iščekivanja i samozadovoljstva.

Pored Vilagra je stajao jedan prisutnima nepoznat čovek. Po obrijanoj glavi, crtama kao u jastreba, tamnom tenu i snažnoj građi videlo se da je Stigijac. Bio je obučen u teški ogrtač ispod koga se nije moglo videti ništa osim glave.

Na čeli je imao neobičnu krunu napravljenu u obliku zlatne zmije i ukrašenu blistavim, belim dijamantima. Dostojanstvenici su počeli da se gurkaju i došaptavaju kada je neznanac zbacio kapuljaču ogrtača ispod koje se ukazala čudesna kruna. Ako su dragulji zaista brušeni dijamanti - a obrada ovog dragulja nepoznata je draguljarima hiborijske ere - vrednost krune mora biti neprocenjiva - šaputali su. Kad god bi se neznanac pomerio dragulji su blistali u svim duginim bojama, kako se svetlost sa kupole prelamala u njima.

Tamnoputi čovek je izgledao kao da su sva njegova čula usredsređena na jednu stvar, te nimalo nije svestan ljudi oko njega, i kao da je svu svoju energiju usmerio u jednom pravcu.

Među pristalicama plemića Vilagra mogla se videti i zlorada prilika gusara Zarena, kao i jedna zakukuljena osoba koga su neki prepoznali kao čestog posetioca Vilagrovog, sveštenika Menkare.

Ferdrugo je i dalje čitao, ali lista je sada bila već skoro gotova. Tada nastade opšte zaprepašćenje među prisutnima i do njih dopreše sledeće reči:

»... i zato, svima prisutnima Mi, Ferdrugo od Zingare, oglašavamo odricanje od prestola u korist njenog visočanstva, princeze Šabele, i u njenom odsustvu je venčavamo za njenog verenika a vašeg budućeg kralja, Tot-Amona, princa Stigije! Živeli kralj i kraljica! Živeli Tot-Amon i Šabela koji su ovim proglašeni za kralja i kraljicu drevne i nikad pokorene kraljevine Zingare!«

U celoj odaji ljudi su zapanjeno i širom otvorenih očiju buljili u kralja, ali nijedno lice nije pokazivalo veće zaprepaštenje od lica Vilagrovog, vojvode od Kordave. Zurio je u Ferdruga i njegovi mršavi obrazi bili su bleđi kao u aveti. Njegove tanke, surove usne otvoriše se u nemom besu, kao u životinje koja reži, i među usnama se ukazaše žuti zubi.

Vilagro se okrenu i zausti da nešto kaže visokoj, nemoj prilici koja je stajala ispred njega. Stigijac mu se tvrdo nasmeši, napravi jedan pokret rukom prema njemu i poče da se penje stepenicama prema podijumu kao da očekuje pljesak odobravanja. Ali među prisutnima je vladalo zaprepaštenje i čulo se samo žamorenje razočaranih ljudi.

Dok su glasovi postajali sve jači, kralj Ferdrugo je izgovarao: — Klekni, sine moj!

Stigijac se zaustavi ispred kralja, pa se baci na kolena. Zatim sa obe ruke skide Kobrinu krunu i nežno je spusti na zeleni kamen podijuma.

Ferdrugo iskorači i sa svoje glave skinu drevnu krunu kralja-heroja, okrenu je i pažljivo spusti na Stigijčevu obrijanu glavu.

Lica izobličena zbog Tot-Amonove izdaje, Vilagro zgrabi ukrašeni mač za pojasom. Ispočetka je nameravao da neprimetno priđe svešteniku i zabije čeličnu oštricu u njegova leđa. Zatim spusti mač i sa usredsređenošću ludaka prikova pogled na Kobrinu krunu, koja je stajala kraj Tot-Amona. I sam je nešto znao o čudesnim moćima krune - bar je mislio da zna - jer mu je Zaronu jednom rekao: — Iz onoga što mi je rekao Menkara i što sam načuo od Tot-Amona na putovanju prema Kordavi, Vaša milosti, znam da ona pojačava i umnožava sposobnosti ljudskog uma da vlada drugim ljudima. Tako Menkara, koji je sveštenik manjih sposobnosti, može da vlada umom jedne osobe, u ovom slučaju, našeg zaboravnog kralja. Tot-Amon, koji je čarobnjak daleko većih moći, sposoban je da vlada nad nekoliko umova istovremeno. Ali onaj koji nosi krunu, ako zna kako da je upotrebi, može da vlada stotinama i hiljadama ljudi. Kruna, na primer, može da ubije čitavu vojsku, ili da lava, zmiju otrovnicu ili neku drugu divlju životinju pošalje da pronađe i uništi neprijatelja.

Niko ne može da se suprotstavi onome koji nosi krunu. On ne može biti ubijen iz zasede ili iza leđa, jer će mu kruna preneti misli ubice i niko, ko je udaljen od njega koliko katapult može da dobaci, ne može proći neprimećen. Smrtnici kao što smo vi ili ja, moj gospodar, zavise od uspeha ili neuspeha naših plaćenika - kao što su moji mornari pustili princezu da pobegne - ali Tot-Amonu nisu potrebne takve

budale. Kada on izda umnu zapovest, to se odmah izvršava, čak i po cenu života njegovog pristalice.

»A sada je, da ozakoni Tot-Amonovo mesto na tronu, Ferdrugo sopstvenim rukama spustio drevnu krunu Zingare na Stigijčevu tamnoputu ćelu« razmišljao je Vilagro. »Da bi sproveo svoju zamisao«, nastavio je Vilagro da premišlja, »bilo je potrebno da Tot-Amon skine Kobrinu krunu«. Sada mu se ukazala prilika.

Somotski ogrtač se lelujao za plemićem dok je brzinom neobičnom za njegove godine preskakao stepenice podijuma. Kako Tot-Amon sada nije imao krunu, i nije mogao biti opomenut, Vilagro mu se prišunja, zgrabi Kobrinu krunu i spusti je na svoju glavu.

Dok se vojvoda prikradao, začu se jedan mukli, glasni povik i on prepozna Menkarin glas. Vilagro, koji je bio uspeo da se dočepa krune, naglo se okrenu i ugleda Menkaru kako mu se približava u trku noseći mač u koščatoj ruci.

Čim je spustio Kobrinu krunu na svoje ofarbane uvojke, Vilagro oseti kako mnogobrojne misli proleću kroz njegovu glavu. Bilo je to kao da su neizgovorene misli svih prisutnih odjednom navalile prema njegovoj svesti u žagoru nalik na zahuktalu zbrku reči. Kako nije bio vičan magiji, Vilagro nije mogao da izdvoji te misli koje su mu dolazile u naletu.

Kad mu se Menkara približio, plemić je u očajanju pokušao da usredsredi svoje namere prema svešteniku, pri čemu je podigao šaku i usmerio je ka Menkari, onako kako je video da to čine čarobnjaci. Sakupio je sve svoje mentalne snage da bi zamislio sliku sveštenika kako pada unazad pogođen snažnom pesnicom.

Menkara odjednom uspori hod i zastade na dnu stepeništa prema podijumu. Zatim se zatetura kao da je pogođen nevidljivom pesnicom, mač mu ispade iz ruke i udari o kameni pod.

Začu se jedan životinjski urlik iza Vilagrovih leđa i on se naglo okrenu.

Urlik je dolazio od Tot-Amona koji je bio ustao iz svog klečećeg položaja i sada je gledao prema plemiću.

— Pseto, umrećeš zbog ovoga! — vikao je Stigijac zingaranskim jezikom sa jednim grlenim naglaskom.

— Ti ćeš umreti! — odgovori Vilagro uperivši šaku prema Tot-Amonu.

Moćnog čarobnjaka nije mogao lako da pobedi, čak i sa krunom na glavi, jer je o njoj malo znao i nije stekao praksu kod upotrebljavanja

krune. Među prisutnima su zavladao napetost i čuđenje kada su se dva čoveka, u nemom sukobu volje, okrenula jedan prema drugom i dugo i ćutke se posmatrala. Moć Vilagrovog uma sada, kad je imao krunu, izjednačila se sa moćima Tot-Amona, jednog od najvećih živih čarobnjaka.

Posmatrali su se nemo i s vremena na vreme bi poneki od njih zateturao, ali nisu popuštali.

Ispod podijuma, plemići i velikodostojnici su zapanjeno i otvorenih usta zurili u živu sliku koja se odigravala pred njima. Među njima je bilo mnogo hrabrih ljudi koji bi odmah skočili i stali na stranu odbrane Zingare, ali u ovom čudnom času - na čiju stranu da stanu? Kralj je doveden do stanja potpune senilnosti, ispred njega je zburadi neznanac i čarobnjak, i povrh svega - izdajnički vojvoda koji ne bira sredstva da dođe do svoga cilja...

Vilagro začu Menkaru iza leđa kako mrmlja neku vradžbinu, i njegove umne sposobnosti odjednom počеше da slabe. Tot-Amon je, međutim, ponovo sakupio svoje snage...

Odjednom se u odaji začu neka gromoglasna buka i sve oči se okrenuše u tom pravcu. Jedna grupa mornara surovog pogleda i u iscepanoj odeći nagrnu kroz portal na balkonu. Među njima se isticao jedan div bronzane kože, neuredne grive kao noć crne kose i neverovatno plavih očiju pod kosmatim, crnim obrvama. U snažnoj ruci ovog čoveka blistala je ogromna sablja.

Zarono viknu od iznenađenja:

— Konan! Svih mi bogova i đavola na svetu, odakle ti ovde!

Ugledavši varvarina koji se tako brzo pojavio u Kordavi, gusarevo mršavo lice naglo ublede. Zatim njegovo lice dobi tamnu boju i crne oči se ispuniše besom. Brzo izvuče mač iz korica.

Ovaj iznenadni upad pomeo je i Tot-Amona koji je okrenuo glavu, na kojoj se nalazila zlatna kruna, prema Konanu i zurio u njega s nevericom.

Da je nosio Kobrinu krunu, mislio je, primetio bi Konana i njegove ljude kako se približavaju zamku, ali, on ju je tada već bio skinuo.

Vilagro je, međutim, bacio samo letimičan pogled prema pridošlicama i ponovo se usredsredio na čarobnjaka. Znao je da je Stigijac daleko opasniji protivnik i da će, ako uspe da uz pomoć krune savlada Tot-Amona, vrlo lako savladati i Konana, na isti način. Ali, ako pažnju usredsredi na Konana, Tot-Amon će ga zgaziti kao muvu.

Konan krupnim korakom dođe do vrha setpeništa i podiže ruke pozivajući da ga saslušaju.

— Počujte, velikaši Zingare! — grmeo je. — Podla izdaja i opake mađije šćepale su vašeg kralja u zlokobnu zamku! — zatim ispruži ruku i pokaza prema Stigijcu.

— Nije on stigijski princ, već crn izaslanik pakla! On je čarobnjak iz mračnih predela Stigije i došao je da preotme drevni kraljevski tron Zingare iz ruku njene kraljevske dinastije. Veći zlikovac od njega još nije gazio ovom zemljom! Um vašega kralja opsednut je nekim mađijama, tako da ne zna šta govori, već kao papagaj ponavlja misli koje su mu izdajnici nametnuli!

Nastade komešanje među prisutnima, od kojih su neki poverovali Konanovim rečima, a drugi nisu. Jedan ugojeni velikodostojnik povika.

— Kakve su to gluposti? Jedna gusarska propalica upala je u naš zamak u vreme održavanja tajne ceremonije i sada zamahuje onim mačem i priča budalaštine! Stražo, uhvatite ovog siledžiju!

U žagoru koji je nastao začu se Konanov gromogalsni uzvik: — Pogledajte svoga kralja i uverite se da govorim istinu, budale proklete!

Kraj trona je stajao Ferdrugo, bled, smršaveo i uzdrhtao, gladeći svoju prerano osedelu bradu.

— Šta... šta se ovde događa plemići? — pitao je drhtavim glasom.

Zatim opazi pergament u ruci. — Šta... šta je ovo. Jesam li ja to čitao? —mrmljao je. — Ničeg se ne sećam...

Bilo je očigledno da se kralj ne seća ukaza koji je upravo pročitao. Tot-Amon koji je bio pomenut Vilgarovim ispadom i Konanovim dolaskom, izgubio je vlast nad kraljevim umom. Sada se ponovo okrenuo i usredsredio na vojvodu.

Kada se Tot-Amon okrenu prema Konanu, Vilagro je sakupio sve svoje umne snage, koje je Kobrina kruna hiljadu puta pojačala, i usmerio ih na Stigijca. Tot-Amon se zatetura od nevidljivog udarca i skoro pade, i u zadnjem trenutku se uhvati za naslonjač trona. Zingaranska kruna, suviše mala za njegovu glavu zaljulja se i pade zvecnuvši o kamene ploče podijuma.

Onda je čarobnjak napao. Širom je otvorio oči tako da su mu se videle beonjače i usmerio svoj hipnotički pogled ka Vilagru koji se zatetura od iznenadnog napada.

— Daj mi Kobrinu krunu, budalo! — režao je Tot-Amon.

— Nikada! — reče Vilagro.

Vojvoda oseti nalet neke neprijateljske duhovne energije i zaključi, mada nije mogao da vidi, da je Menkara iza njegovih leđa pridružio svoje moći moćima velikog maga. Sveštenik Seta onda priđe svome gospodaru i Vilagro oseti kako njegove odbrambene mentalne snage popuštaju.

Oči se ponovo okrenuše prema Konanu i njegovim gusarima koji su stajali na vrhu stepeništa. U vazduhu su se osećali napetost i iščekivanje.

Bio je to jedan od onih trenutaka kada je sudbina naroda stajala na oštrici noža i kad je samo jedna reč mogla da izmeni tok događaja i sruši kraljevsku vlast.

I tada, sudbonosna reč je izgovorena. Kraj Konana se pojavi prilika jedne mlade devojke. Devojka je bila punačka i imala je blistav ten, sjajne crne oči i svilenkastu kosu. Bila je obučena u grubu mornarsku odeću, ali se plemići ipak prisetiše da su je već negde videli u mnogo raskošnijoj odeći.

— Princeza! — uzviknu jedan plemić.

— Šabela? Gde je? — mrmlijao je stari kralj osvrćući se oko sebe. Sada je već svima bilo jasno da pred njima stoji princeza, i pre no što su stigli da joj postave hiljadu pitanja, ona progovori: — Plemići Zingare, kapetan Konan govori istinu! Opaki čarobnjak Stigije je začarao moga oca strašnim mađijama. Konan me je spasao od zlobnog čarobnjaka i doveo u Kordavu da sprečim Tot-Amonovo stupanje na presto. Stražo, uhvati ga!

Kapetan kraljevske straže počeo da izdaje zapovesti svojim ljudima i izvuče teški mač. Išao je na čelu svojih vojnika.

Konan i devetorica njegovih mornara skočiše sa stepeništa i mačevi zablistaše u njihovim rukama. Šabela je ostala gore sa Ninusom, sveštenikom Mitrinog hrama. Čovečuljak se baci na kolena i počeo da moli piskavim glasom:

— O Mitra, gospodaru svetlosti! — počeo je da zapeva. — Pomozi nam u ovom teškom času da pobedimo mračne sile Setove! U ime božanstva Sraoš, i Zurvana, Gospodara svih vremena, molimo te i preklinjemo!

Zapali svoje moćne vatre i učini da Stara Zmija padne sa svoga prestola!

Bilo da su Tot-Amonove moći počele da se iscrpljuju, ili je Vilgaro postao vičniji Kobrinom kruni, ili je čak i Mitra umešao svoje prste u celu

ovu zbrku, tek, Tot-Amon poče da bleđi, slabi i gubi snagu. Vilagro zausti da uzvikne pobjednički poklič.

Pre no što je vojvoda stigao da to učini, Tot-Amon reši da zaigra na poslednju kartu. Njegovi dugački, smeđi prsti podigoše se i usmeriše prema vojvodi od Kordave. Oblak zelenog zračenja poče da se stvara oko čarobnjakove šake, zatim zasvetle i pretvori se u trak smaragdne svetlosti koja u pravoj liniji krenu prema Vilagru.

Vilagro ispusti jeziv krik, zatim se zatetura i diže ruke prema glavi pokušavajući da smakne krunu. Sa njegovih obojenih lokni diže se gusti dim i kosa planu.

Onda se pojavi neka zaslepljujuća, plava svetlost koja kao da je dolazila spolja, i od koje prozorska okna zablistaše čudesnim sjajem. Jedno okno se naglo zalupi i zazveča. U odaju su ulazili mlazevi kiše spolja i odmah zatim začu se strašna tutnjava iznenadnog zemljotresa. Ljudi su bili zaslepljeni čudesnom svetlošću i preplašeni neverovatnim prizorom. Neki svetleći pipak se provuče kroz razbijeno okno i kosmičke sile se oboriše na preneraženog vojvodu od Kordave.

Vilagro pade udarivši glavom o pod, licem okrenut prema kamenim pločama. Kobrina kruna skliznu i poče da se kotrlja po podu, dok je Vilagro ostao da leži sa spaljenom kosom i sprženim krugom na glavi, na onom mestu gde je ranije stajala kruna.

Tako su se završili snovi vojvode Vilagra koji nije bio zadovoljan vojvodskom krunom, pa je posegao za kraljevskom, i umro od ruke svojih sopstvenih snova.

7. Crvena krv i hladni čelik

Jedno vreme su svi u odaji bili ukočeni od šoka koji je izazvao zapanjujući prizor. Tot-Amon se prvi sabrao.

— Menkara, Zaronu! — vikao je. — Dolazite ovamo!

Kada su stigijski sveštenik, Setit, i gusar sa mačem u ruci prišli čarobnjaku, on reče:

— Sakupite svoje ljude i Vilagrove vojnike! Odmah napadnite! Ako ovo ne učinite, stradaće vaše glave! Konan je uz kralja i nećete imati prilike da se izmirite sa starim vlastima!

— A gde su one tvoje vradžbine? — režao je Zaronu. — Zašto ne podigneš šaku i zbrišeš neprijatelja?

— Učinio bih sve što je u mojoj moći, ali i magija ima granice. A sada, na oružje!

— U pravu si — reče Zaronu i okrenu se na peti. — Ljudi! — povikao je. — Vojvoda je mrtav, ali princ Stigije živi! Ako potegnute mačeve i pomognete mu da dođe na presto svi ćemo postati plemići! Za mnom!

— Svi pravi Zingarani, za mnom! — grmeo je Konan. — Borite se za svoga kralja i princezu, i spasite Zingaru od đavola iz stigijskih pustinja!

Zatim nastade opšte komešanje i počеше da se formiraju dve grupe.

Većina Vilagrovih plaćenika krenula je prema Zaronu, dok je veliki broj kraljevih velikodostojnika stao na Konanovu stranu. Neki koji su bili neodlučni kojoj grupi da se priključe, jednostavno su se išunjali iz kraljevske odaje.

Uskoro se pokazalo da je Zaronova grupa veća. Dok su neki pripadnici kraljeve straže prišli Simerijancu, drugi su, s obzirom da su bili Vilagrovi plaćenici, krenuli prema Zaronovoj grupi. Ti vojnici su bili bolje naoružani i to im je davalo prednost.

— Više vas je! — vikao je Tot-Amon sa podijuma. — Napadnite, i vaši životi će biti spašeni!

Konan se grubo i prezrivo obrati Tot-Amonu i reče mu da svoje namere može da baci u vodu.

— Izvadimo mačeve za Tot-Amona, kralja Zingare! — vikao je Zaronu, nasrnuvši na najbližeg pristalicu Konanove grupe.

Mačevi počеше da lete na sve strane. Dve strane se približiše i napadoše.

Svuda se čuo zveket čelika. U odaji je sve brujalo od povika pokliča i udaranja oružja. Udarali su mačevi o mačeve, kacige, oklope i štitove. Krv poče da lipti iz rana i krici bola smrtno pogođenih ljudi začuše se sa svih strana.

Konan se nemilosrdno cerio i beli zubi blistali su na njegovom licu bronzane boje. Ovde više nisu bile potrebne reči. Iako je s godinama postao obazriviji i oprezniji, ispod maske zrelosti krio se onaj stari, surovi varvarin, koji je više nego išta na svetu voleo borbu prsa u prsa. Izgleda da će ova bitka biti jedna od najžešćih koju je imao poslednjih meseci.

On skoči sa stepeništa i baci se na najbližeg Zaronovog čoveka. Oborio ga je u trenu i već je bio u skoku ka novom protivniku. Pri tom je nogom pogodio jednog čoveka u stomak, a njegov mač se zabio među rebra drugome koji je pokušavao da pomogne svom prijatelju.

Probijao se kroz masu spretnošću pantera, uprkos svojoj krupnoj građi, i sekao Zaronove ljude kao klasje pšenice. Nadvisivao je Zingarane koji su bili uglavnom niskog rasta. Pokušavajući da se odbrane od Simerijančevih napada, padali su kao pokošeni sa odsečenom glavom ili rukom. Iza njega su išli njegovi gusari vitlajući ogromnim sabljama.

Većina Zingarana su bili dobri mačevaoci, budući da su njihovi preci mačevanje izdigli na nivo umetničke veštine. Ali, Konan, varvarin po rođenju, i sam se bavio mačevanjem tokom svojih mnogobrojnih avantura, i ovoj veštini je pristupao kao pravi poznavalac. Dok je zimovao u Kordavi, slobodno vreme je provodio uzimajući časove iz zingaranskih veština mačevanja, kod čuvenog majstora, Valerija, koji je važio za najboljeg mačevaoca u okolnim kraljevinama.

Mladi Vilagrovi plemići su se našli u čudu kada su se okupili oko Konana očekujući da ga probodu s lakoćom. Mada je Simerijanac bio glomazniji od njih, i njegova sablja je bila veća i šira, on je s lakoćom odgovarao na njihove napade. Presretao je njihove elegantne duple udarce izvlačio se kad bi ga lukavo, priterali uza zid i probadao ih, jednog po jednog, dok su oni beživotno padali na kamene ploče uprljane krvlju iz njihovih rana. Zapanjeni, mladići plave krvi padali su iza Simerijanca koji se borio kao tornado i sa spretnošću i gipkošću tigra.

Onda se do Konana progura jedna prilika u crnom, somotnom ogrtaču i on se nađe licem u lice sa Zaronom. Simerijanac zadobi

nekoliko površnih rana, ali uspe da se odbrani.

Zarono nije bio kukavica, već surov i prekaljen borac. Bio je hulja, to je tačno, ali njegova odvažnost je bila za svako divljenje. S druge strane, bio je to lukav i proračunat čovek i umeo je da odmeri svoje šanse. Da je malo pribranije razmišljao, možda bi i izbegao da se suoči sa Konanom. Ali on je prema ovom čoveku, koji mu je mnogo puta zasmetao u njegovim planovima i koga je on bezrazložno okrivljavao za neuspeh svoga gospodara Vilagra, i za njegov neuspeh takođe, osećao svirepu i neutoljivu mržnju. Žudeo je za osvetom još od one tuče u »Devet isukanih mačeva«, kada ga je snažna Konanova pesnica pogodila u lice i skoro mu otkinula glavu sa ramena.

Zarono se nije zanosio da će dobiti neku veliku zahvalnost od Tot-Amona ako se Stigijac kojim slučajem dočepa zingaranskog trona. Sva vlast i bogatstvo verovatno će pripasti stigijskim sveštenicima. Ali, Tot-Amon ipak neće zaboraviti da Zaronu obezbedi neki pristojan posao od koga će moći lepo da živi. Osim toga, ako vojnici stare dinastije pobede u ovoj bici, ne ginu mu sekira i panj.

Zaronov mač, čija je oštrica bila šira nego u većine njegovih zingaranskih pristalica, ukrsito se sa Konanovom sabljom. Zaronu zadade jedan udarac, ali ga Simerijanac susrete. Zauzvrat, Konan izvede zamah sa donje strane prema Zaronovoj glavi, na šta se Zaronu pognu i zaustavi ovaj napad.

Bitka je besnela na sve strane. Mnogi su već bili popadali i kraljevska odaja je ličila na krvavo poprište. Onda su Zaronovi ljudi počeli da napadaju. Pristalice kralja bile su primorane da se razdvoje u dve grupe, od kojih je jedna bila priterana do stepeništa, a druga do uplašenog kralja koji se beše sklonio u sam ugao odaje.

Konan i Zaronu su se još uvek borili. Gusar je počeo da shvata da je njegova želja da se sukobi sa svojim ljutim neprijateljem bila čista greška.

Dok je njegova veština mačevanja bila podjednaka Konanovoj, njegove ruke ipak nisu imale simerijančevu natprirodnu snagu i izdržljivost. Počeo je da se umara i jedino su ga još držali bes i mržnja koju je osećao prema tom čoveku. Rešio je da ide na sve ili ništa: ili će probosti varvarina, ili će i sam umreti.

Za to vreme, Tot-Amon, hladnokrvno kao i obično, sišao je sa podijuma. Zaobilazeći parove mačevaoca neprimetno je prešao preko krvlju uprljanog i leševima prekrivenog poda i prikrao se Kobrinoj kruni,

koja je stajala na mermernim pločama. Nekoliko puta je prošao pored samih Konanovih pristalica, ali nijedan od njih nije opazio. Izgledalo je kao da je on za njih, na neki način, bio nevidljiv.

On je, međutim, upotrebio svoje čarobnjačke moći i zavarao njihova čula tako da je bio nevidljiv za njih, mada su ga ustvari jasno videli.

Stigijac je bio isuviše usredsređen na zaštitu svoje fizičke ličnosti, te nije imao vremena da se pozabavi Konanom i ostalim vođama suprotne strane.

S druge strane, bez svojih čarobnjačkih sprava i tišine koja je potrebna kod magijskih operacija, nije mogao da izvede neku veću mađiju, a kako je potrošio zalihe svojih zelenih zraka, nije mogao da ih obnovi još nekoliko časova.

Tot-Amon nezainteresovano pređe preko Menkarinog tela koji je slučajno zadobio smrtonosni udarac od nepoznate ruke. Kada je stigao do mesta na kome je ležala kruna, Stigijac se saže i podiže je. Još uvek je bila vrela, ali Stigijac ju je držao bez vidljivog bola ili fizičkog oštećenja.

Okretao ju je ukруг i pažljivo ispitivao, a onda glasno opsova i baci je u stranu kao da ne vredi toliko blaga.

U tom trenutku se začuše pokliči sa balkona. Ostatak Konanove posade, sa Zeltranom i Sigurdom na čelu, nadirao je niz stepenice mašući kopljima i sabljama. Kada su Konan i Ninus krenuli prema zamku, Sigurd je otišao natrag na brod da dovede ostalu posadu i da se sa njom probije do zamka tajnim prolazima koje mu je Ninus opisao.

Ovo pojačanje je odmah izmenilo tok bitke. Kraljeve pristalice, koje su bile saterane do stepeništa, sada su ponovo počele da napreduju, i čelo Stigijčeve grupe je bilo razbijeno ovim napadom.

Masa koja je nagrnula prekinu obračun Konana i Zaronu. Gusar nije hteo tako lako da odustane od borbe protiv Simerijanaca, pa je stao da se probija laktovima kroz masu i krči sebi put prema Konanu. Odjednom je osetio snažan stisak na ruci u kojoj je držao mač. Zaronu pokuša da se otrgne stiska, ali ubrzo shvati da se pored njega nalazi Tot-Amon.

— Vreme je da se izgubimo odavde! — nadvikivao se Stigijac. — Kruna je uništena — izgorela je!

— Ostavi me na miru! — besneo je Zaronu. — Još uvek imamo dobre izgleda a, sem toga, treba da ubijem onu svinju!

— Želja bogova je da ovoga puta pobedi Konan.

— Kako znaš?

Tot-Amon slegnu ramenima.

— Mnogo stvari znam. A sada idem. Ti ako hoćeš ostani, ili kreni za mnom - kako ti drago.

Stigijac se okrenu i uputi prema izlazu. Zaronu ga je neobično sledio.

— Stanite! — začu se Konanov glas. — Mislili ste tako lako da se izvučete, psi!

Konan se progura iz mase boraca i pojuri prema onoj dvojici mašući mačem, dok mu je krv tekla iz posekotina.

Tot-Amon upitno izvi obrvu.

— Varvarine, počinješ da me zabrinjavaš — onda Stigijac podiže srednji prst leve ruke - onaj na kome se nalazio ogromni, bakarni prsten u obliku zmije sa repom u zubima - i uperi ga prema zidnom ćilimu koji je stajao između dva uska prozora.

— N' ghok-gaa nafajak ftangug. V goh najek!

Ćilim je odjednom oživeo. Poskočio je i odlepio se od zida glasno šušteći. Nalik na ogromnog slepog miša, leteo je iznad glava mačevaoca.

Kada je stigao iznad Konana naglo se spustio i celog ga prekrio.

— A sada požuri, ako ne želiš da ostaneš bez glave na ramenima! — reče Tot-Amon Zaronu.

Već sledećeg trenutka dok se Konan borio da zbacii ćilim, Zaronu i čarobnjak su nestali. Njihovi sledbenici, videvši da su njihove vođe pobile, predavali su se i bacali oružje.

Sa mačem u ruci, Konan pojuri prema izlazu, pa kroz predvorje do glavnog ulaza. Stigao je samo da čuje topot kopita konja u daljini na kojima su zlikovci pobile.

Bila je zora i duvao je svež i snažan vetar. Talasi su zapljuskivali pramac broda i jedra se punila glasno tutnjeći, dok je »Rasipnik« napuštao kordavansku luku i kretao ka otvorenom moru.

Konan je stajao na prednjoj palubi podšišan i u novom odelu, šeširu sa perjanicom i visokim čizmama. Duboko je udisao i polako i sa zadovoljstvom izdisao opojni morski vazduh. »Gotovo je sa prokletim mađijama i sablasnim senkama«, razmišljao je Simerijanac. »Ono što meni treba, to je jedan dobar brod, posada srčanih i okrutnih boraca, mač u ruci i blago u izgledu. Sa tim, sve radosti sveta su moje«.

— Tako mi grudi lštarovih i trbuha Nergalova, kapetane, ja još uvek mislim da si ti jedna prava, pravcijata budala! — gundao je Sigurd iz Vanahajma.

— Zašto? Misliš, što se nisam oženio Šabelom? — smeja se Konan. Crvenobradi klimnu.

— Dobra je to, bucmasta i jedra devojka, koja bi ti rodila jake sinove; a i tron Zingare bi bio tvoj, samo da si hteo. Posle svih ovih uzbuđenja, kralj Ferdrugo neće moći još dugo, a onda će devojka naslediti i krunu, i kraljevinu, i sva bogatstva!

— Hvala ti, ali ne sviđa mi se da budem kraljevski zet — mrmljao je Konan. — I u Gamburuu sam imao priliku da se odlučim. A Nzinga je strastvena i prava žena, a ne luckasto, romantično dete upola mlađe od mene. Osim toga, Ferdrugo će živeti duže nego što ti misliš. Sada, kad je oslobođen onih Stigijčevih vradžbina, izgleda mlađi deset godina i sasvim savesno obavlja svoje kraljevske dužnosti. Prvo što je uradio bilo je da poništi onaj ludački ukaz o odricanju prestola i venčanju Šabele i Tot-Amona.

A što se Šabele tiče... pa, priznajem da mi se to dete dopalo. Na neki način je i volim, ali nekako očinjski. Neka ostane među nama; umalo sam i prihvatio njenu ponudu, ali sam se predomislio kad sam shvatio da svoju budućnost ne zamišljam na taj način.

— Ne razumem te sasvim?

— Bilo je to onih dana posle bitke, kad su mi rane zaceljivale. Nekoliko puta sam večerao sa kraljem i princezom i pri tom se naslušao Šabelinih planova da me izmeni. Moj govor, moja odeća, ponašanje za stolom, način zabavljanja - sve to bi trebalo da se promeni. Nameravala je da od mene napravi savršenog zingaranskog gospodina koji maše mirišljavom maramicom ispred nosa i posmatra ples kraljevih igračica.

Možda ja i nisam tako mudar kao Godrigo, kraljev filozof, no ipak znam šta hoću. Tako je, Sigurde, jednoga dana ću i ja sedeti na tronu, jer je to Kromova želja. No čini mi se da ću do toga pre doći mačem nego venčanim darom.

Sem toga, Ferdrugo je bio dovoljno velikodušan da mi pokloni Kobrinu krunu, koju sam dao da se pretopi kod Džulija, zlatara. Sad znaš odakle nam nova brodska oprema i sve ove stvari koje sam kupio ljudima —Konan se nasmeši. — Tako ti je to sa mnom; još nisam zašao u četrdesetu, a već sam počeo da zgrčem novac i cicijašim!

Bolje bi mi bilo da nađem neki poštenu gusarski posao dok još nije kasno i ne ostanem praznih džepova.

Vođenje kraljevine nije pravi posao za poštene kradljivce kakvi smo nas dvojica. Sem toga, naći će se puno bogatih trgovačkih brodova koji plove između Argosa i Šema. Zato prestani da brineš zbog toga što se nisam oženio onom šaskastom devojčicom i baci se na razmišljanje o poslu.

Hajdemo da pogledamo one mape u mojoj kabini! — zatim povika: — Zapovedniče Zeltrane, pridruži nam se u kabini!

Konan zatim krenu krupnim korakom prema svojoj kabini. Jedno vreme, ogromni crvenobradi mornar ga je gledao zapanjeno i širom otvorenih usta, a onda odmahnu rukom i krenu za kapetanom.

— Tako mi Lirove zelene brade i Torovog malja, sa ovim Simerijancima nema raspravljanja!

Katarke su škripale, talasi penili oko pramca i galebovi kričali iznad »Rasipnika« koji je plovio prema jugu noseći Konana u nove avanture...

SENKA KOJA GMIŽE

Kada mu propadnu planovi da od brdskih plemena stvori jedinstvenu armiju, Konan odlazi kroz Hirkaniju i Turan, izbegavajući patrole kralja Jezdigerda i deleći šator sa svojim pređašnjim drugovima Kozacima. Veliki ratovi besne na Zapadu, pa se Konan, predosećajući da su tamo pašnjaci zeleniji a pljačka unosnija, vraća u hiborijske kraljevine. Almurik, knez Kota, pobunio se protiv omrznutog kralja Strabonusa. Podigao je silnu vojsku sa svih strana, pa mu se i Konan pridružuje. Međutim, Strabonusu pritiču u pomoć njegovi susedi. Ustanak propada, a Almurikova šarolika vojska biva potisnuta na jug. Probijaju se kroz teritoriju Šema, prelaze granicu Stigije i stižu do zelenih dolina Kuša. Tu ih do nogu potuku crnačke i stigijske armije, na samoj ivici južne pustinje. Konan je jedan od šačice preživelih.

1. U tajanstvenom gradu

Pustinja je treperila od jare. Konan se zagleda u očajavajuću pustoš i nesvesno pređe nadlanicom svoje snažne šake po potamnelim usnama.

Stajao je kao kip od bronzе ukopan u pesku, naizgled neosetljiv na ubitačno vrele zrake, mada je na sebi imao samo svilenu tkanicu preko bedara i širok pojas sa zlatnom kopčom o kojem su mu visile sablja sa širokim sečivom. Na njegovim izvanredno izvajanim udovima videli su se tragovi jedva zalečenih rana.

Kraj njegovih nogu sedela je jedna devojka. Belom rukom ga je obuhvatila oko kolena, a plavokosu glavu položila na nju. Njena svetla put, snažno je odudarala od njegovih čvrstih, od sunca potamnelih udova; njena kratka svilena tunika bez rukava i sa dubokim dekolteom više je naglašavala nego što je pokrivala njeno vitko telo.

Konan zavrte glavom, žmirkajući. Jarko sunce ga je sko ro zaslepelo.

On otkaći jednu čaturicu koju je nosio za pojasom i protrese je, a onda se namršti jer je vode u njoj bilo veoma malo.

Devojka se iznemoglo pomeri, jecajući.

— Oh, Konane, umrećemo u ovoj pustinji! Tako sam žedna!

Simerijanac zabrunđa ne rekavši ništa, netremice gledajući u bespuće koje ih je okruživalo. Njegove plave oči su divlje sevale ispod crne, raščupane grive, kao da je pustinja neprijatelj s kojim se mogao uhvatiti ukoštac.

On se sagnu i prinese čaturicu devojčinim usnama.

— Pij dok ti ne kažem da staneš, Natala — naredi joj on.

Devojka je pila vodu u kratkim, zadihanim gutljajima, a on je nije prekidao. Tek kada je čaturica bila prazna, ona je shvatila da ju je on pustio da popije svu vodu, mada je nisu mnogo imali.

Suze joj navreše na oči.

— Oh, Konane — zavapila je kršeći ruke. — Zašto si me pustio da sve popijem? Nisam znala... Sada za tebe nije ostalo ništa!

— Ćuti — zabrunđa on. — Nemoj da trošiš snagu na plakanje.

Uspravivši se, on baci čaturicu daleko od sebe.

— Zašto si to učinio? — prošaputala je.

On joj ne odgovori ništa, već ostade da stoji nepomično, polako svijajući prste oko drške svoje sablje. Nije gledao u devojku. Njegove

oštre oči kao da su pokušavale da prozru kroz tajanstvenu ružičastu izmaglicu u kojoj je nestajala pustinja.

Mada pun žestoke ljubavi jednog varvarina prema životu i gonjen željom da preživi, Konan je osećao da je stigao na kraj svoga puta. Još uvek nije bio na ivici izdržljivosti, ali je znao da bi ga oborio još jedan dan na nemilosrdnom suncu u tom bezvodnom bespuću. Što se tiče devojke, već je dovoljno propatila. Bolje i brz, bezbolan udarac mačem nego duga agonija koja je njega čekala. Žeđ je trenutno ugasila; bila bi to lažna humanost ako bi joj dozvolio da padne u delirijum i pati dok joj smrt ne olakša muke. Polako je izvukao sablju iz korica.

Iznenada, on ukoči ruku. Duboko u pustinji, ka jugu, nešto je zasvetlucalo na jari.

U prvi mah je pomislio da se radi o fatamorgani, jednoj od mnogih koje su mu se izrugivale i raspamećivale u toj proklesnoj pustinji. Zaklanjajući svoje zaslepljene oči, on uspe da razazna kule i minarete i blistave zidove.

Sumorno je zurio u udaljeni prizor, očekujući da svakog časa nestane.

Natala je prestala da plače. S mukom je ustala i zagledala se u istom pravcu.

— Je li to neki grad, Konane? — šapatom ga je upitala, isuviše očajna da se nada. — Ili je samo fatamorgana?

Simerijanac ne odgovori odmah. Zažmurio je i otvorio oči, ponavljajući to nekoliko puta. Pogledao je u stranu, a onda opet u tajanstveni grad.

Prizor je ostao nepromenjen.

— Đavo bi ga znao — pro mrmljao je. — Ipak, vredi pokušati.

On vrati sablju u korice. Sagnuvši se, on uze Natalu u naručje s takvom lakoćom kao da je podigao dete. Ona pokuša da mu se odupre.

— Nemoj da trošiš snagu noseći me, Konane — molila ga je. — Mogu da hodam.

— Tle odavde postaje kamenito — odvrati joj on. — Ubrzo bi ti se raspale sandale — dodade on bacivši pogled na njenu mekanu obuću zelene boje. — Uostalom, ako želimo da uopšte stignemo, moramo da požurimo. Ovako ćemo brže stići.

Prilika da prežive ulila je novu snagu i otpornost Simerijančevim čeličnim mišićima. Koračao je kroz peskovitu pustoš kao da je tek kročio u nju. Najveći od svih varvarina, on je posedovao vitalnost i izdržljivost divljeg čoveka, što mu je pružilo šansu da preživi tamo gde bi civilizovani čovek propao.

On i devojka su, verovao je, bili jedini preživeli od armije princa Almurika, te lude, šarolike horde koja je, prateći pobunjenog kotskog princa, pregazila zemlje Šema kao uništavajuća peščana oluja i natopila pogranične krajeve Stigije krvlju. Sa stigijskom vojskom za petama, probila se kroz crnu kraljevinu Kuša da bi, na kraju, bila zbrisana na ivici južne pustinje.

Konan u mislima uporedi njihov proboj sa ogromnom bujicom koja se postepeno stišava dok juri na jug da bi, najzad, presušila u pesku gole pustinje. Kostii ljudi koji su je sačinjavali - plaćenika, odbačenih i propalih ljudi, odmetnika - ležale su razbacane na putu od kotskih visija do pustinjskih dina.

Konan je mačem sebi prokrčio put iz poslednje klanice kada su Stigijci i Kušiti opkolili ostatke razbijene vojske i pobjegao sa devojkom na kamili.

Iza njih je sve vrvelo od neprijatelja; jedini put kojim su mogli da krenu bio je kroz pustinju koja se pružala ka jugu. I tako oni zaroniše u te preteće dubine.

Devojka je bila Britunka, a Konan ju je našao na pijaci robova u jednom šemitskom gradu koji su na juriš bili zauzeli i poveo sa sobom.

Mada je niko nije pitao, njen novi položaj je bio daleko bolji od položaja svake Hiborijke u šemitskom haremu, pa ga je sa zahvalnošću prihvatila.

Tako je počela da deli sudbinu Almurikove proklete horde.

Danima su jahali kroz pustinju, bežeći ispred stigijskih konjanika tako da se više nisu usuđivali da se vrata kada su im, najzad, umakli. Krenuli su dalje, u potrazi za vodom, jašući sve dublje u pustinju. Kada je kamila uginula, nastavili su pešice. U poslednjih nekoliko dana, njihove su muke dostigle vrhunac. Konan je štitio Natalu koliko je mogao, a surovi život u vojničkom logoru joj je podario izdržljivost i snagu koje obična žena ne poseduje. I pored toga, bila je već blizu sloma.

Sunce je nemilosrdno pržilo Konanovu zamršenu crnu grivu. Talasi nesvestice i mučnine su mu pomućivali um, ali je on stiskao zube i

koračao dalje. Bio je ubeđen da je grad koji je ugledao stvaran, a ne fatamorgana.

Nije ni razmišljao o tome šta tamo može da ih snađe. Stanovnici bi mogli biti neprijateljski nastrojeni prema njima. Ipak, imali su bar šansu da dođu do nečega, a on nikada nije ni tražio više.

Sunce je već bilo na zalasku kada su se zaustavili ispred masivne kapije, srećni što su se našli u senci. Gradske zidine su bile visoke tridesetak stopa i sagrađene od nekog glatkog, zelenkastog materijala koji se sijao kao staklo. Konan prelete pogledom po grudobranima, očekujući da vidi stražu, ali tamo nikoga nije bilo. On nestrpljivo uzviknu i drškom sablje udari u vrata, ali mu samo šuplji odjek podrugljivo odgovori. Natala se privila uz njega, uplašena tišinom. Konan pokuša da otvori vrata, a onda se odmače i isuka sablju jer su se vrata nečujno otvorila. Natala se jedva uzdrža da ne krikne.

— Oh, gledaj, Konane!

Kraj samih vrata s unutrašnje strane ležao je jedan čovek. Konan ga pažljivo pogleda, a onda se zagleda iza njega. Video je veliki otvoren prostor, nalik dvorištu u koje su vodila zasvođena vrata stambenih zgrada sazidanih od onog istog zelenog materijala od koga su bile načinjene i zidine koje su opasavale grad. Zgrade su bile visoke i impozantne, a svaka je na vrhu imala blistavu kupolu ili minaret. Nigde nije bilo ni znaka života. U sredini dvorišta nalazio se bunar i Konan se trže zbog tog prizora pošto su mu se usta već bila potpuno osušila. Uhvativši Natalu za ruku, on je uvuče unutra i zatvori vrata.

— Je li mrtav? — šapatom upita devojka, bojažljivo pokazujući na telo čoveka koji je beživotno ležao kraj kapije.

Čovek je bio visok i snažan, očigledno u najboljim godinama; koža mu je bila žućkasta, a oči lagano iskošene; u svemu drugom, njegov se izgled malo razlikovao od hiborijskog tipa. Na sebi je imao sandale koje su se vezivale celim listovima i tuniku od ljubičaste svile. O pojasu, u brokatnim koricama, nosio je kratak mač. Konan ga dotače. Telo je bilo hladno. Nije pokazivalo znake života.

— Nema nikakvih rana — promrmlja Simerijanac. — Ali, mrtav je kao što je Almurik bio kada ga je pogodilo četrdeset stigijskih strela. Tako mi Kroma, brzo do bunara! Napićemo se vode bez obzira na ovaj leš.

U bunaru je bilo vode, ali oni nisu popili ni kap. Nivo vode je bio dobrih pedeset stopa ispod ivice bunara, a u blizini nije bilo ničega čime bi je zahvatili. Konan smrknuto opsova, besan što mu je voda bila

nadomak ruke a nije mogao da je dohvati, pa se osvrte oko sebe tražeći bilo što čime bi je zahvatio. Već sledećeg trenutka, Natalin vrisak ga natera da se okrene.

Do maločas mrtav, čovek u ljubičastoj tunici je jurišao na njega, a oči su mu iskričavo sijale, dok je kratki mač koji je držao isukan u ruci odbijao poslednje zrake zalazećeg sunca. Konan zapanjeno opsova, ali nije gubio ni trenutka u nagađanju. Dočekao je napadača jednim ubitačnim zamahom sablje. Napadačeva glava pade na pločnik uz tup udarac, a telo nastavi da se kreće pijano nekoliko koraka, pa se i ono stropošta.

Konan besno pogleda obezglavljeni leš i opsova prigušenim glasom.

— Ovaj tip nije više mrtav sada nego što je bio pre nekoliko minuta. U kakvu li smo ludnicu zalutali?

Natala beše sakrila lice u šake da ne gleda jezivi prizor, ali je sada razmakla prste i zadrhtala od straha.

— Oh, Konane, stanovnici ovog grada će nas sigurno ubiti zbog ovoga.

— Pa — zamišljeno reče Konan. — Ovo stvorenje bi ubilo nas da mu nisam odrubio glavu.

On baci pogled ka zasvođenim vratima koja su prazno zjapila u zelenim zidovima. Nigde se ništa nije kretalo, nikakav se zvuk nije čuo.

— Ne verujem da nas je iko video — promrmljao je. — Sakriću dokaz...

Jednom rukom uhvati leš za pojas i podiže ga, a drugom zgrabi odrubljenu glavu za dugu kosu i malo noseći, malo vukući, dopremi jezive ostatke do bunara.

— Pošto već ne možemo da pijemo iz bunara — osvetoljubivo procedi kroz zube — postaraću se da niko drugi ne pije iz njega. Proklet da je takav bunar!

Rekavši to, on prebaci leš preko ivice bunara i pusti ga da padne, a onda zavitla i glavu za njim. Prigušeni pljusak dopre im do ušiju.

— Ima tragova krvi na pločniku — prošaputa Natala.

— Biće ih još i više ako uskoro ne naiđemo na vodu — zabrunđa Simerijanac, na ivici nerava.

Devojka je skoro zaboravila na glad i žeđ od silnog straha, ali Konan nije.

— Ući ćemo u jednu od ovih kuća — reče on. — Moraćemo da naiđemo na nekoga, kad-tad.

— Oh, Konane — zacvile devojka i privi se još bliže uz njega. — Plašim se! Ovo je grad duhova i leševa! Vratimo se u pustinju! Bolje da tamo skončamo nego da imamo posla sa ovim užasima!

— Vratićemo se u pustinju kada nas budu bacili sa ovih zidina — zareža on. — U gradu ima još vode i ja ću je naći, makar morao da pobijem sve njegove stanovnike!

— Ali, šta da radimo ako oni ponovo ožive? — šapatom upita Natala.

— Tada ću ih nanovo ubiti i činiću to sve dok zauvek ne budu mrtvi! — nestrpljivo odvrati on. — Hajdemo! Ova vrata su nam najbliža! Budi kraj mene, ali nemoj da trčiš dok ti ne kažem.

Devojka jedva čujno promrmlja da je razumela i pođe za njim. Sumrak je već bio pao, ispunivši grad purpurnim senkama. Prošli su kroz otvorena vrata i našli se u jednoj prostranoj odaji čiji su zidovi bili prekriveni plišanim draperijama sa čudnim šarama. Pod, zidovi i tavanica bili su od zelenog, staklastog kamena, a duž zidova je bio friz od zlata. Krzna i jastuci od satena prekrivali su pod.

Neikoliko vrata je vodilo u druge odaje. Prošli su kroz glavnu odaju, a onda i kroz nekoliko drugih koje su sve bile nalik prvoj. Nikoga nisu videli, ali je Simerijanac sumnjičavo zabrundao: — Neko je ovde bio i to ne tako davno. Ovaj ležaj je još uvek topao od dodira ljudskog tela. Ono svileni jastučići još uvek nose trag nečijih bedara.

Pored toga, u vazduhu se još uvek oseća nečiji parfem.

Neka čudna, nestvama atmosvera je vladala celim gradom. Hodanje kroz mračnu, tihu palatu je izgledalo kao opijumski san. Neke od odaja nisu bile osvetljene, pa su oni izbegavali da u njih uđu. Druge su bile okupane prigušenom, sablasnom svetlošću koja kao da je zračila iz dragulja koji su bili umetnuti u zidove i koji su sačinjavali neke fantastične šare. Iznenada baš u času kada su kročili u jednu takvu osvetljenu odaju, Natala uzviknu i čvrsto steže svog saputnika za mišicu. Opsovavši, on se hitro okrete, pogledom tražeći neprijatelja, začuđen jer nikoga nije video.

— Šta se desilo? — ljutito je upitao. — Ako me još jednom budeš uhvatila za ruku u kojoj nosim mač, odraću ti kožu s leđa. Zar hoćeš da mi neko prereže grkljan? Zašto si vikala?

— Vidi tamo — uplašenim glasom reče devojka i uperi prst u nešto.

Konan zabrunđa. Na jednom stolu od uglačanog abonosa nalazile su se posude od zlata, očigledno pune hrane i pića. U sobi nije bilo nikoga.

— Bogami, kome god da je bila namenjena ova večera, moraće da potraži hranu na drugom mestu — promrmlja on.

— Misliš da smemo to da pojedemo, Konane? — upita devojka nervozno. — Mogu da nas sačekaju u zasedi i napadnu...

— »Lir an mananam mak lir!« — izusti on kletvu, istovremeno zgrabivši devojku za vrat i gurnuvši je na jednu stolicu od pozlaćenog drveta koja je bila postavljena na suprotnom kraju stola. — Ovamo umiremo od gladi, a ti si našla da stavljaš primedbe. Jedi!

On sede na stolicu na drugom kraju stola i, zgrabivši pehar od žada, iskapi ga do dna. Tečnost je izgledom nalikovala crnom vinu; ali je imala neki čudan, njemu nepoznat ukus. Ipak, delovala je kao nektar u njegovim sasušenim ustima. Pošto je ugasio prvu žeđ, on s posebnim apetitom navali na hranu ispred sebe. I ona je bila čudna; sastojala se od nekog egzotičnog voća i nekog nepoznatog mesa. Posude su izradili izvanredni majstori, a kraj njih su ležali i zlatni noževi i viljuške. Konan na njih nije obraćao pažnju, pošto je rukama pridržavao but, a zubima ga kidao. Simerijančevo ponašanje za stolom je u svakoj prilici bilo necivilizovano i divlje. Njegova civilizovana saputnica je jela mnogo otmenije, ali ništa manje proždrljivo.

Konanu u jednom momentu pade na pamet da bi hrana mogla biti otrovana, ali ta pomisao mu nije ni najmanje ubila apetit; radije bi umro od otrova nego od gladi.

Pošto je utažio glad, zavalio se u stolicu i odahnuo s olakšanjem.

Činjenica da su naišli na sveže pripremljenu hranu govorila je da se u gradu nalaze ljudska bića, a verovatno je svaki mračni ugao skrivao neprijatelja. Međutim, to ga nije mnogo uznemiravalo pošto je imao apsolutno poverenje u svoju borilačku veštinu. Osetio je kako ga hvata dremež, pa je već počeo da razmišlja o ležaju na kome bi se opružio i odremao.

Ali, Natala nije tako mislila. Iako više nije bila ni gladna ni žedna, nije osećala ni najmanju želju za spavanjem. Njene lepe oči bile su širom otvorene dok je pogledavala ka udaljenim vratima koja su je delila od nepoznatog. Tišina i veo tajne koji je prekrivao ovo čudno mesto tištali su je. Odaja je izgledala prostranija, a sto duži nego što joj se u prvi mah učinilo; istovremeno je uvidela da sedi dalje od svog saputnika nego što je želela. Brzo je ustala, obišla oko stola i sela mu u krilo, nervozno pogledavajući zasvođena vrata. Neka od vrata su bila osvetljena, a neka nisu, pa je najduže zurila u ova druga.

— Najeli smo se, napili i odmorili — rekla je iznenada. — Hajdemo odavde, Konane. Ovde vlada zlo, osećam to.

— Pa, do sada nam niko nije naudio — reče on, ali ga prekide prigušen ali zlokoban šum.

Odmakavši devojkicu od sebe, on ustade lakoćom pantera, izvuče sablju i okrete se ka vratima odakle je šum došao. Međutim, ništa se više nije čulo, pa on nečujno krete napred, a Natala pođe za njim, sa srcem u petama.

Znala je da on predoseća opasnost. Glavu beše uvukao među džinovska ramena, pa je hodao u polučučnju, kao tigar kada se prikrada žrtvi, gotovo isto tako nečujno.

Kod vrata je zastao, a Natala plašljivo proviri preko njegovog ramena.

U narednoj odaji nije bilo svetla, ali je bila donekle osvetljena zračenjem iza njihovih leđa čija se svetlost prostirala čak do treće odaje. I u toj odaji su videli jednog čoveka kako leži na uzdignutom podijumu. Prigušeno svetlo ga je potpuno obasjavalo. Primetili su da je bio sasvim nalik onom čoveku koga je Konan ubio kod ulaza u grad, samo što mu je odeća bila bogatija i ukrašena draguljima koji su svetlucali pri sablasnom osvetljenju.

Da li je bio mrtav ili je samo spavao? Tada su ponovo začuli onaj zlokobni šum koji je zvučao kao da je neko razmakao zavese. Konan se povuče nazad, vukući Natalu za sobom! Spustio joj je ruku na usta na vreme da priguši njen vrisak.

Sa mesta na kome su se sada nalazili više nisu mogli da vide uzvišeni podijum, ali su zato videli njegovu senku na suprotnom zidu. Tada su spazili i jednu drugu senku kako se približava prvoj. Bila je to ogromna, bezoblična masa. Konan oseti kako mu se nakostrešuju dlačice na vratu dok je netremice posmatrao tu pojavu. Mada je svaka senka bila izobličena, bio je sasvim siguran da nikada ranije nije video ništa slično, ni zver niti ljudsko biće. Goreo je od radoznalosti, ali ga je neki instinkt držao prikovanim za mesto. Čuo je Natalino isprekidano disanje dok je zurila u istu pojavu razrogačenih očiju. Nikakav drugi zvuk nije remenio napetu tišinu. Ogromna senka je prekrila senku podijuma. Nekoliko dugih trenutaka samo se ona ocrtavala na glatkom zidu. Potom se i ona polako povukla, tako da se podijum još jednom jasno odslikavao na zidu.

Međutim, na njemu više nije bilo spavača.

Histerično kлокotanje dopre iz Natalinog grla, pa je Konan preteći prodrmusu. I sam je osećao kako mu se krv sledila u žilama. Neprijatelja u ljudskom obličju se nije plašio; sve što je mogao da shvati, ma kako to jezivo bilo, nije izazivalo ubrzane otkucaje u njegovim ogromnim grudima.

Ali, ovo je bilo izvan njegove moći poimanja.

Ipak, posle izvesnog vremena, njegova radoznalost je nadvladala nelagodnost i on ponovo uđe u neosvetljenu odaju, spreman na sve.

Pogledavši u drugu sobu, on vide da je prazna. Podijum je i dalje bio na mestu na kojem su ga i pre videli, samo što na njemu više nije ležao nakinđureni muškarac. Na prekrivaču od svile presijavala se jedna jedina kap krvi, kao veliki grimizni dragulj. Natala vide tu mrlju i prigušeno kriknu, samo što je Konan ovoga puta nije kaznio. Ponovo je i sam osetio ledene prste straha. Na tom podijumu je ležao jedan čovek; nešto se prikralo u tu odaju i odnelo ga. Konan nije ni pretpostavljao šta bi to nešto moglo biti, ali je atmosfera natprirodnog užasa vladala u tim slabo osvetljenim odajama.

Bio je spreman da ode odatle. Uzevši Natalu za ruku, on krete nazad, a onda zastade. Negde iza odaja kroz koje su prošli začuše se nečiji koraci.

Ljudsko stopalo, boso ili lagano obuveno, načinilo je taj zvuk, pa Konan, oprezan kao vuk, skrete u stranu. Verovao je da će moći da izađe u dvorište a da ne mora da prođe kroz odaju iz koje je, najverovatnije, došao taj zvuk.

Međutim, nisu još ni pola odaje prešli na novom putu, kada ih šum svilenih zavesa natera da se okrenu. Ispred jedne niše prekrivene zastorom stajao je čovek koji ih je pomno posmatrao.

Bio je sasvim nalik ostalim muškarcima koje su sreli: visok, dobro građen, odeven u ljubičaste haljine, sa pojasom ukrašenim draguljima. U njegovim očima boje ćilibara nisu spazili ni iznenađenje, ni neprijateljstvo.

Bile su sanjive, kao oči uživalaca lotosa. Nije posegnuo ni za kratkim mačem koji je nosio o pojasu. Posle jednog trenutka napetog ćutanja, on progovori ravnodušnim, odsutnim tonom, na jeziku koji njegovi slušaoci nisu razumeli.

Konan nasumice odgovori na stigijskom, a stranac mu odvrati na istom jeziku:

— Ko ste vi?

— Ja sam Konan, Simerijanac — odgovori varvarin. — Ovo je Natala iz Britunije. Kako se zove ovaj grad?

Čovek mu ne odgovori odmah. Njegove sanjalačke, senzualne oči zaustaviše se na Natali.

— Od svih bogatih vizija koje imam, ova je najčudnija — reče on otegnutim glasom. — O, devojko zlatnih uvojaka, iz koje zemlje snova dolaziš? Iz Andare, ili iz Totre, ili iz Kuta u zvezdanom pojasu?

— Kakvo je ovo ludilo? — zabruna Simerijanac grubo, stavljajući nepoznatom do znanja da mu se nisu dopale ni njegove reči, ni ponašanje.

Ovaj se nije obazirao na njega.

— Sanjao sam daleko raskošnije lepotice — mrmljao je. — Vitke žene uvojaka crnih kao noć i tamnih očiju koje su krile nezamislive tajne. Ali, tvoja je koža bela kao mleko, oči su ti bistre kao zora, a svežina i prefinjenost u tebi mami kao med. Dođi u moju postelju, mala devojko iz snova!

On koraknu napred i htjede da je dotakne, ali mu Konan odgurnu ruku takvom silinom da je mogao da mu polomi ruku. Čovek posrte unatraške, stežući umrtvljeni ud, a oči mu se zamagliše.

— Kakva je ovo pobuna sablasti? — promrmlja on. — Varvarine, naređujem ti da nestaneš! Izgubi se! Rasplini se! Izgubi se! Nestani!

— Izgubiću ja tebi glavu sa ramena! — zareža razgnevljeni Simerijanac, a sablja mu blesnu u ruci. — Zar je to dobrodošlica za strance? Kroma mi, natopiću ove zastore krvlju!

Sanjivost istog časa nestade iz očiju nepoznatog, da bi je zamenila začuđenost.

— Toga mi! — uzviknu on. — Zaista, vi ste stvarni! Odakle dolazite?

Ko ste? Šta tražite u Ksutalu?

— Došli smo iz pustinje — Zabruna Konan. — Ušli smo u grad u sumrak, mrtvi gladni. Našli smo večeru postavljenu za nekoga, pa smo se založili. Nemam novaca da za to platim. U mojoj zemlji niko neće odbiti da nahrani izgladnelog stranca, ali, vi, civilizovani ljudi, tražite nadoknadu za takvu uslugu - naravno, ako ste nalik onima na koje sam nailazio.

Nismo nikome naudili i upravo smo se spremali da odemo. Kroma mi, ne sviđa mi se ovo mesto gde mrtvi ustaju, a oni koji spavaju nestaju u trbusima senki!

Čovek se naglo trže na ovu poslednju rečenicu, a žućkasto mu lice dobi pepeljastu boju.

— Šta kažeš? Senke? U trbuhe senki?

— Pa — poče Simerijanac oprezno. — Šta god da odnosi čoveka sa ležaja i ostavlja za njim samo kap krvi.

— Videli ste? Zaista ste videli? — procedi čovek, drhteći kao list.

Glas mu najednom postade promukao i pištav.

— Samo smo videli čoveka kako spava na podijumu i senku koja ga obavija — odvrati Konan.

Utisak koji su na nepoznatog ostavile njegove reči bio je užasavajući.

Jezivo vrisnuvši, čovek se okrete i istrča iz odaje. U slepoj žurbi, udario je u ivicu vrata, ispravio se i projurio kroz okolne sobe, još uvek vrišteći iz petnih žila. Zapanjen, Konan ostade da zuri za njim, a devojka poče nekontrolisano da drhti pa zgrabi diva za ruku. Više nisu mogli da vide neznanca, ali su još uvek mogli da čuju njegove užasne krike kako se gube u daljini i odjekuju. Iznenada, začuše jedan vrisak, glasniji od pređašnjih, kako odjeknu a onda zamuče. Potom je nastala tišina.

— Krome!

Konan obrisa znoj sa čela rukom koja nije bila sasvim mirna.

— Ovo je ludnica! Hajdemo odavde pre nego što sretnemo i ostale ludake!

— To je košmar! — jecala je Natala. — Mrtvi smo i prokleti! Umrli smo u pustinji i sada smo u paklu! Mi smo sablasti bez tela... Oh!

Uzviknu naglo kada je Konan pljesnu otvorenom šakom.

— Sigurno nisi sablast kada umeš tako da vikneš samo zato što sam te pljesnuo — primeti Konan s dozom crnog humora koji je kod njega često dolazio do izražaja u nezgodno vreme. — Živi smo, mada nam se može desiti i da ne budemo, ako se duže budemo zadržali u ovom ukletom gradu.

Hajdemo!

Tek što su prošli kroz jednu odaju, kada opet zastadoše kao ukopani.

Neko je dolazio. Okrenuli su se ka vratima odakle je dolazio zvuk koraka, očekujući ko zna šta. Nozdrve mu se proširiše, a oči suziše. U vazduhu je osetio slabašan miris nekog parfema koji je već primetio te večeri. Na vratima se pojavila jedna prilika. Konan tiho opsova, a Natala zinu.

Pred njima je stajala jedna žena koja ih je sa čuđenjem posmatrala. Bila je visoka, vitka, građena kao boginja; na sebi je imala samo uzan pojas ukrašen draguljima. Sjajna i bujna, kao noć crna kosa samo je isticala belinu njene kože. Njene tamne oči, zasenčene dugim, crnim trepavicama, krile su tajanstvenu senzualnost u svojim dubinama. Konanu zastade dah od njene lepote, a Natala ostade da zuri u nju razrogačenih očiju.

Simerijanac nikada pre nije video takvu ženu; crte lica su joj bile stigijske, ali joj ten nije bio taman kao u onih Stigijki koje je Konan poznao; njeno je telo bilo kao alabaster.

Ali, kada je progovorila dubokim, muzikalnim glasom, obratila im se na stigijskom jeziku.

— Ko ste vi? Šta tražite u Ksutalu? Ko je ta devojka?

— Ko si ti? — bezobrazno uzvрати pitanjem Konan pošto se brzo zamario od odgovaranja na pitanja.

— Ja sam Talis, Stigijka — odvrati žena. — Mora da si lud kada si ovamo došao.

— I meni se tako čini — zabruna on. — Kroma mi, ako sam normalan, onda mi ovde nije mesto, pošto ovde sve vrvi od manijaka.

Nekako se doteturamo iz pustinje u grad, umirući od gladi i žeđi, pa naiđemo na mrtvaca koji pokušava da me ubije s leđa. Uđemo u jednu palatu, luksuznu i bogatu, ali naizgled praznu. Naiđemo na postavljen sto, ali nigde nikoga da pojede tu hranu. Onda vidimo kako neka senka guta usnalog čoveka — učuta, videvši da je promenila boju. — Pa?

— Šta, pa? — upita ona, povrativši se.

— Očekivao sam da ćeš odjuriti od nas urlajući kao ludakinja — objasni on. — Čovek kome sam rekao da sam video senku se tako ponašao.

Ona slegnu svojim krhkim ramenima boje slonovače.

— Znači, njegove sam krike čula. Pa, svakoga stigne sudbina i zato je glupo cvileti kao pacov u mišolovci. Kada me Tog bude hteo, doći će po mene.

— Ko je Tog? — upita Konan sumnjičavo.

Ona ga pogleda dugo, procenjivački, a Natala se zbog toga zacrvene i ugrize za rumenu usnicu.

— Sedi na divan pa ću ti sve objasniti — reče ona. — Ali, kaži mi prvo kako se zovete.

— Ja sam Konan, Simerijanac, a ovo je Natala, kćer Britunije — odgovori joj on. — Mi smo preživeli ostaci jedne vojske koja je uništena na granici Kuša. Ali, nisam baš rad da sednem kada mi se neka crna senka može prikristi iza leđa.

Veselo se nasmejavši, ona sede, ispruživši svoje oble udove s pomišljenom neusiljenošću.

— Budi miran — posavetova ga ona. — Ako te Tog hoće, on će te uzeti, ma gde se nalazio. Čovek koga pominješ, onaj što je vrištao i bežao zar ga nisi čuo kako je jednom snažno kriknuo i onda umukao? Onako izbezumljen, mora da je naleteo baš na ono što je hteo da izbegne. Niko ne može da izbegne svoju sudbinu.

Konan nešto promrmlja, ali, ipak sede na ivicu ležaja, sa sabljom preko kolena. Oči su mu oprezno preletale celom odajom. Natala se ugnjezdi kraj njega, stežući ga ljubomorno, podvijenih nogu. Posmatrala je nepoznatu ženu sumnjičavim očima punim zlovolje. Osećala se sićušnom, prašnjavom i beznačajnom u prisustvu te zanosne lepotice, a nije joj promakao ni Stigijkin pogled koji je s uživanjem pratio svaki detalj na telu preplanulog diva.

— Kakvo je ovo mesto i kakvi su to ljudi? — upita Konan.

— Grad se zove Ksutal; veoma je star. Sagrađen je na jednoj oazi koju su osnivači Ksutala otkrili prilikom svojih lutanja. Došli su sa istoka, tako davno da se ni njihovi potomci ne sećaju doba.

— Verovatno ih nema mnogo, pošto mi ove zgrade deluju prazno.

— Ne, nema ih mnogo; ali, ipak ih ima više nego što misliš. Grad je, u stvari, jedna ogromna palata u kojoj su sve zgrade unutar zidina povezane jedna sa drugom. Mogao bi satima da hodaš ovim odajama i da ne sretneš nikoga. Drugi put bi, opet, mogao da vidiš stotine stanovnika odjednom.

— Kako to? — upita Konan s izvesnom dozom nelagodnosti; ovo mu je sve isuviše mirisalo na mađiju da bi bio bezbrižan.

— Dosta vremena ovi ljudi provode u snu. Njihov život u snu je isto toliko važan - a njima i isto toliko stvaran - kao život kada su budni. Čuo si za crni lotos? Raste u izvesnim jamama u gradu. Vekovima su ga gajili da bi danas, umesto smrti, izazivao snove, veličanstvene i fantastične. I oni provode najveći deo vremena u svojim snovima. Životi su im nejasni, neredovni i bez plana. Oni sanjaju, zatim se bude, piju, vode ljubav, jedu, pa opet tonu u san. Retko kada dovrše ono što

su počeli, već ga ostave napola dovršeno, da bi se opet izgubili u snovima koje donosi crni lotos.

Večeru koju ste našli je verovatno pripremio neko od njih kada se probudio, osetivši glad, ali je brzo zaboravio na hranu i odlutao da negde nastavi svoje sanjarenje.

— Kako dolaze do hrane? — prekide je Konan. — Nisam nigde izvan zidina primetio njive i vinograde. Da nemaju bašte i životinjske farme unutar zidina?

Stigijka zavrte glavom.

— Proizvode svoju hranu iz osnovnih elemenata. Oni su izvanredni naučnici kada nisu pod uticajem lotosovog cveta. Njihovi su preci bili pravi umni velikani koji su podigli ovaj velelepni grad usred pustinje i, mada je ceo narod postao rob svojih čudnih navika, nešto od tog znanja je ostalo. Da li si se zapitao kako rade ove svetiljke? To je drago kamenje pomešano sa radijumom. Protrljaš ih palcem da zasvetle pa ih opet protrljaš na suprotnu stranu da se ugase. To su tek neki primeri njihove nauke. Ali, mnogo toga su i zaboravili. Malo ih zanima budan život, već radije leže najveći deo vremena u mrtvom snu.

— Znači, onaj mrtvac na kapiji... — poče Konan.

— Bez sumnje je spavao. Uživaoci lotosa nalikuju mrtvacima kada su u transu. Nemoguće je otkriti makar jedan znak života na njima. Duša je napustila telo i slobodno luta nekim drugim, egzotičnim svetovima. Taj na vratima služi kao dobar primer njihove neodgovornosti za stvarni život. On je čuvao kapiju kako nalaže običaj, mada neprijatelj nikada nije došao iz pustinje. I u drugim delovima grada bi naišao na uspavane stražare, baš kao što je bio i onaj na kapiji.

Konan je jedno vreme ćutao, razmišljajući.

— I gde su sada ti ljudi?

— Raštrkani po celom gradu; leže u posteljama, na svilenim divanima, u nišama prekrivenim jastucima, na krznom presvučenim podijumima; i svi obavijeni svetlucavim velom snova.

Konan oseti kako mu se koža zateže na leđima. Nije baš bilo utešno misliti o stotinama ljudi kako leže hladni i nepomični u palatama, staklastih očiju koje ne vide. Tada se setio još nečega.

— A šta je sa onim što se prikralo onom spavaču i odnelo ga?

Drhtaj protrese njeno telo boje slonovače.

— To je Tog, Drevni, božanstvo Ksutala koje obitava u podzemnoj kupoli u centru grada. Niko ne zna da li je ovamo stigao zajedno sa drevnim osnivačima grada ili je već bio ovde kada su ga sazidali. Ali, stanovnici Ksutala mu se klanjaju. On uglavnom spava ispod grada, ali, ponekad, u neredovnim intervalima, ogladni, pa krene slabo osvetljenim odajama i tajnim hodnicima u potragu za plenom. Tada niko nije siguran.

Natala zaječa od užasa i zgrabi masivni vrat svog zaštitnika, kao da se odupire nečijem nastojanju da je od njega odvuče.

— Krome! — uzviknu Konan, zaprepašćen. — Hoćeš da kažeš da ti ljudi mirno leže i spavaju dok se taj demon šunja među njima?

— On samo povremeno ogladni — ponovi ona. — Svako božanstvo zahteva žrtve. Kada sam, kao dete, živela u Stigiji, ceo je narod strahovao od sveštenika. Niko nikada nije znao kada će biti uhvaćen i odvučen pred oltar. Kakva je razlika da li sveštenik prinosi žrtvu božanstvu, ili ono samo dođe da uzme svoje žrtve?

— U mom narodu nije takav običaj — zabruna Konan. — A ni u Natalinom. Hiborijci ne prinose ljudske žrtve svom božanstvu, Mitri. Što se tiče mog naroda - Kroma mi - voleo bih da vidim tog sveštenika koji bi odvuкао jednog Simerijanca na oltar! Bilo bi prolivene krvi, ali ne onako kako je sveštenik nameravao.

— Ti si varvarin — nasmeja se Talis, sa nekim čudnim bleskom u sjajnim očima. — Tog je veoma star i veoma strašan.

— Ovi ljudi su ili potpune budale ili junaci — primeti Konan — kada mogu da leže i snivaju svoje idiotske snove znajući da mogu da završe u njegovom stomaku.

Ona se nasmeja.

— Oni za drugo ne znaju. Nebrojene generacije su davale danak Togu.

On je bio jedan od činilaca što im se broj sa nekoliko hiljada smanjio na nekoliko stotina. Kroz svega nekoliko generacija njih više neće biti, tako da će Tog morati ili da napusti svoju jazbinu i izađe u svet u potrazi za novim plenom ili da se vrati u podzemlje iz koga je tako davno došao.

Oni su svesni svog kraja, ali, kao fatalisti, nemoćni su da pruže otpor ili da pobegnu. Niko iz ove generacije nije bio izvan vidokruga ovih zidina.

Na dan hoda odavde ka jugu nalazi se jedna oaza - videla sam to na jednoj karti koju su nacrtali njihovi preci na pergamentu - ali već treću generaciju nijedan Ksutalac nije bio tamo, niti je pokušao da ispita plodnu savanu koja se prema karti nalazi na dan hoda od oaze. Oni su narod koji brzo nestaje, uronjen u snove od lotosa, koji podstiče svoju aktivnost tokom budnog stanja pomoću zlatnog vina koje leči rane, produžuje život i osvežava i najstigijeg razvratnika.

A opet, grčevito se drže života i plaše se božanstva kome se klanjaju.

Video si i sam kako je jedan od njih pomerio pameću kada je saznao da Tog luta palatama. Imala sam prilike da vidim kako ceo grad vrišti i čupa kose, upaničeno bežeći van zidina, a onda baca kocku koja odlučuje ko će od njih biti ubačen nazad u grad da zadovolji Togovu glad. Da kojim slučajem sada ne spavaju, vest o njegovom dolasku bi ih opet naterala da raspomamljeno i vrišteći pobegnu kroz gradsku kapiju.

— Oh, Konane! — cvilela je Natala histerično. — Bežimo odavde!

— Ima vremena — promrmlja Konan, a užagreni pogled mu se spusti na Talisino belotelo. — A šta ti, Stigijka, tražiš ovde?

— Došla sam ovamo kao devojčica — odgovori ona i zavali se na plišani divan, preplićući prste iza svoje tamnokose glave. — Ja sam kćer kralja, ne obična žena, o čemu svedoči moja put, bela kao i put tvoje omiljene plavuše. Oteo me je jedan pobunjeni princ koji je, s vojskom kušitskih strelaca, pošao na jug, u divljinu, tražeći zemlju koja bi postala njegova. I on i njegovi vojnici su nastradali u pustinji, ali me je jedan, pre nego što je umro, posadio na kamilu i poveo dalje, koračajući kraj nje sve dok nije pao mrtav. Životinja je nastavila dalje, a onda sam. pala u delirijum od gladi, tako da sam se probudila u ovom gradu. Rekli su mi da su me videli sa gradskih zidina, u rano jutro, kako u besvesnom stanju ležim kraj mrtve kamile. Izašli su napolje i uneli me, a onda povratili u život onim čudotvornim zlatnim vinom. A samo ih je činjenica da sam žensko naterala da se tako mnogo udalje od zidina svoga grada.

Prirodno je da su bili zainteresovani za žensko čeljade, pogotovo muškarci. Kako nisam odmah naučila njihov jezik, oni su naučili moj.

Veoma brzo i lako shvataju; oni su daleko brže naučili moj jezik nego ja njihov. Ali, bili su daleko više zainteresovani za mene nego za moj jezik.

Bila sam i još uvek sam jedino zbog čega bi na neko vreme odložila svoje sanjarenje izazvano cvetom lotosa.

Ona se obesno nasmeja, sevajući crnim očima značajno u pravcu Konana.

— Žene su, naravno, ljubomome na mene — nastavi ona mirno. — Lepe su na svoj način, ali su i one sanjari i nesigurne kao i muškarci, tako da me ovi ne vole samo zbog moje lepote već i zato što sam stvarna. Ja nisam san! Mada sam i sama snevala lotosove snove, normalna sam žena, sa zemaljskim osećanjima i željama. A sa time se ove sanjarke žute kože ne mogu meriti.

Zato bi bolje bilo da svojom sabljom prerežeš ovoj devojci grkljan pre nego što se Ksutalci probude i uhvate je. Staviće je u iskušenja o kakvim sanjala nije! Isuviše je nežna da bi preživela ono od čega sam ja živela. Ja sam kćer Luksura i pre nego što mi je bilo petnaest leta prošla sam kroz hramove Derketo, tamne boginje, gde su me uveli u misterije. Neću da kažem da prvih godina mog boravka u Ksutalu nisam uživala! Stanovnici Ksutala su zaboravili više nego što su sveštenice boginje Derketo i sanjale.

Oni žive samo za senzualna uživanja. U snu ili na javi, njihovi su životi ispunjeni egzotičnim ekstazama koje su van ljudskog poimanja.

— Prokleti degenerici! — zarezha Konan.

— Sve zavisi od tačke gledanja — lenjo se osmehnu Talis.

— Bilo kako bilo, samo gubimo vreme — zaključí on. — Vidim da ovo nije mesto za obične smrtnike. Otići ćemo pre nego što se ovi tvoji moroni probude, ili Tog naiđe da nas proždere. Nešto mi govori da bi pustinja bila pristupačnija.

Natala, kojoj se krv sledila u žilama kada je čula šta Talis priča, spremno se složi. Nije najbolje govorila stigijskim jezikom, ali ga je sasvim dobro razumela. Konan ustade i pomože i njoj da stane na noge.

— Ako nam pokažeš najbliži izlaz iz ovog grada, mi bismo da pođemo — zabrunđa on, ali mu se pogled zadržá na Stigijkinim glatkim udovima i belim grudima.

Njoj ne promače njegov pogled, pa se zagonetno nasmeši i ustade sa divana lakoćom velike, lenje mačke.

— Pođite za mnom — pozva ih i povede napred, svesna Konanovih očiju prikovanih za njenu podatnu figuru i savršeno držanje.

Nije krenula putem kojim su došli, već je, pre nego što bi se u Konanu probudila sumnja, zastala u jednoj prostranoj odaji ukrašenoj slonovačom i pokazala rukom na jednu malu fontanu koja je žuborila u sredini poda od slonovače.

— Zar se ne bi prvo umila, dete moje? — reče ona obraćajući se Natali.

— Lice ti je prašnjavo, a prašine imaš i u kosi.

Natala pocrvene od ljutnje na prizvuk zlobe u Stigijkinom podrugljivom tonu, ali je poslušala. Ojađena, pitala se koliko joj je štete nanelo pustinjско sunce pržeći joj kožu zbog koje su žene njene rase bile nadaleko čuvene. Ona kleknu kraj fontane, zabaci kosu, smače tuniku do pojasa, pa poče da umiva ne samo lice već i bele ruke i ramena.

— Kroma mi! — zareža Konan. — Žena bi zastala da se ogleda čak i kad bi joj sam đavo bio za petama. Požuri, devojko; ponovo ćeš se naprašiti pre nego što izgubimo ovaj grad iz vida. Talis, bio bih ti zahvalan ako bi nam dala malo hrane i vode.

Umesto odgovora, Talis se priljubi uz njega, prebacivši jednu belu ruku preko njegovog preplanulog ramena. Njen glatki, nagi bok priljubi se uz njegovu butinu, a miris njene vazdušaste kose ispuni mu nozdrve.

— Zašto bi se odvažio u pustinju? — žudno je šaputala. — Ostani ovde! Naučiću te običajima Ksutala. Štitiću te. Voleću te! Ti si stvaran čovek: zlo mi je već od ovih budala koje uzdišu i sanjaju i bude se, pa opet sanjaju. Željna sam prave, čiste strasti ovozemaljskog čoveka. Vatra u tvojim živim očima čini da mi srce u grudima ludački udara, a dodir tvoje gvozdene ruke me izluđuje.

Ostani ovde! Načiniću od tebe kralja Ksutala! Pokazaću ti sve drevne misterije i egzotična zadovoljstva! Ja...

Talis obavi obe ruke oko njegovog vrata i podiže se na prste, dok joj se uzdrhtalo telo sve više privijalo uz njegovo. Konan tada spazi preko njenog belog ramena Natalu kako zabacuje kosu još vlažnu od vode. Već sledećeg trena se skamenila, njene divne oči se razrogačiše, a usne zapanjeno oblikovaše krug. Postiđen, Konan nešto promumla, oslobodi se Talisinih ruku i jednom je rukom odvoji od sebe. Stigijka hitro pogleda Britunku i zagonetno se nasmeši, kao da klima svojom raskošnom glavom zaokupljena nekim tajnim mislima.

Natala ustade, ljutito navuče tuniku, gnevnog pogleda i napućenih usana. Konan tiho opsova. Iako nije imao samo jednu ženu, što je bilo normalno za plaćenog vojnika, urođena pristojnost je sada služila kao Natalina najbolja zaštita.

Talis nije dalje insistirala. Dajući im rukom znak da je slede, ona se okrete i pređe preko odaje. Na suprotnom kraju, blizu zida prekrivenog tapiserijom, ona iznenada zastade. Dok je posmatrao, Konan se upita da nije, možda, čula kako ono bezimeno čudovište krišom prolazi kroz zamračene odaje, pa mu se koža naježi na tu pomisao.

— Šta čuješ? — upita je on.

— Pazi na ona vrata — odvrati ona, pokazujući rukom.

On se okrete, sa isukanom sabljom u ruci. Međutim, video je samo zasvođena vrata na kojima nije bilo nikoga. A onda iza leđa začu neko komešanje, poluprigušen uzvik. Hitro se okrete. Talis i Natala behu nestale.

Tapiserija se već skoro umirila, ali mu je bilo jasno da ju je neko pomerao.

Dok je zbunjeno zurio u nju, s one strane zida prekrivenog tapiserijom začu se prigušeni krik. Prepoznao je glas mlade Britunke.

2. Osveta lepe Stigijke

Kada se Konan okrenuo, poslušavši Talis, da motri na vrata na suprotnom zidu, Natala je stajala tik uza njega, bliže Stigijki. Samo što im je Simerijanac okrenuo leđa, Talis je, neverovatnom, panterском brzinom, stavila Natali ruku na usta i tako prigušila njen krik. Istovremeno, Stigijka joj je obavila drugu ruku oko vitkog struka i cimnula je ka zidu koji se pomerio kada ga je Talis pritisnula ramenom. Deo zida se po tom otvorio i Talis uvuče kroz razmak između tapiserija svoju zarobljenicu, baš u trenutku kada se Konan okrenuo.

Unutra je zavaladao potpuni mrak kada su se tajna vrata zatvorila. Talis zastade i poče nešto da petlja oko njih, očigledno navlačeći rezu. Kako je sklonila ruku sa devojčinih usta da bi to učinila, Britunka poče da vrišti iz sveg glasa. Talisin smeh je u tami delovao kao zatrovani med.

— Vrišti koliko hoćeš, mala budalo. To će ti samo skratiti život.

Na te njene reči, Natala smesta zamuče i poče nekontrolisano da drhti.

— Zašto si to učinila? — upitala je plačnim glasom. — Šta smeriš?

— Povešću te niz ovaj hodnik i ostaviti te nekome ko će, pre ili kasnije, doći po tebe — odvratila Talis.

— Ooooh! — zajeca Natala užasnuto. — Zašto hoćeš da mi naudiš?

Nisam ti ništa loše učinila.

— Hoću tvog vojnika, a ti mi stojiš na putu. On me želi, videla sam mu to u očima. Da nije tebe, on bi pristao da ostane sa mnom ovde i bude moj kralj. Kada tebe uklonim, on će poći sa mnom.

— Preklaće te — samouvereno odgovori Natala, poznavajući Konana bolje nego Talis.

— Videćemo — hladnokrvno reče Talis, uzdajući se u svoju moć nad muškarcima. — U svakom slučaju, nećeš ni znati da li će me on ubiti ili ljubiti, pošto ćeš uskoro postati nevesta onoga koji boravi u tami. Polazi!

Gotovo luda od straha, Natala poče da se otima kao divlja zver, ali joj to ništa nije vredelo. Pokazujući snagu neverovatnu za jednu ženu, Talis je zgrabi i ponese niz hodnik kao da je dete. Natala nije više vrištala, imajući na umu Stigijkine pretnje; jedini zvuk koji se mogao čuti bilo je njeno isprekidano disanje praćeno Talisnim tihim,

podrugljivim i lascivnim smehom. Tada Britunka, mlatarajući rukama, napipa nešto u mraku draguljima ukrašenu dršku bodeža koji je Talis nosila za svojim raskošnim pojasom. Natala istrže bodež i poče da udara nasumice i svom svojom devojačkom snagom telo svoje neprijateljice.

Talis ispusti bolan i besan krik, kao ranjena mačka. Ona posrte i Natala skliznu iz njenog olabavljenog zagrljaja, ugruvavši svoje nežno telo kada je tresnula na uglačani kameni pod. Kada je ustala, potrčala je do najbližeg zida gde je stala, dahćući i podrhtavajući, oslonjena o hladni kamen. Nije mogla da vidi Talis, ali ju je čula. Stigijka nije bila mrtva, u to je bila sigurna. Psovala je i klela u neprekidnoj bujici reči, a njen je bes bio tako koncentrisan i preteći, da je Natala osetila kako joj kosti omekšavaju kao vosak, a krv se ledi u žilama.

— Gde si, mala đavolice? — zavapi Talis. — Daj samo da te još jednom zgrabim, pa ću...

Natala oseti silnu mučninu dok je Talis opisivala kakve će sve telesne povrede da nanese svojoj rivalki. Stigijkin rečnik bi postideo i najokoreliju kurtizanu u Akviloniji.

Natala je ču kako baulja u mraku, a onda se hodnik ispuni svetlom. Bilo je očigledno da je gnev potisnuo strah koji je Talis osećala u odnosu na tu mračnu prostoriju. Svetlost je dolazila od jednog od radijumskih dragulja koji su krasili zidove Ksutala. Talis ga je protrljala i sada je stajala okupana u njegovoj crvenkastoj svetlosti: bila je drugačija od svetlosti koju su zračili ostali dragulji. Talis je jednom rukom pritiskivala bok, a krv joj je tekla između prstiju. Međutim, nije delovala zanemoćalo niti teže povređena, a oči su joj demonski sevale. Ono malo hrabrosti u Natali istopilo se kada je ugledala Stigijku kako stoji naspram čudne svetiljke, dok joj se predivno lice grčilo u paklenoj strasti. Krenula je napred panterovim korakom, sklonivši ruku sa ranjenog boka i otresavši nestrpljivo kapljice krvi koja se beše zadržala na njenim prstima. Natala tada shvati da njena rivalka nije teško ranjena. Bodež beše okrznuo dragulje na Talasinom pojasu i naneo joj samo površinsku ranu, što je bilo dovoljno da se Stigijka tako razbesni.

— Daj mi taj bodež, budalo! — procedila je kroz stisnute zube, prilazeći šćućurenoj devojci.

Natala je znala da treba da se bori dok još ima šansu, ali jednostavno nije imala dovoljno hrabrosti. Pošto nikada nije bila neki borac, mrak,

nasilje, pa i užas onoga što joj se dešavalo, učinili su da Natala potpuno omlitavi, i fizički i psihički. Talis istrže bodež iz njenih mlitavih prstiju i prezrivo ga baci u stranu.

— Ti, mala droljo! — reče Talis zaškrgutavši zubima i šamarajući nemilosrdno devojkicu obema rukama. — Pre nego što te odvučem niz hodnik i bacim u Togove čeljusti, prvo ću se ja naplatiti! Usudila si se da me napadneš bodežom! Molim, zbog te drskosti ćeš skupo platiti!

Zgrabivši je za kosu, Talis je obori na pod i povuče je niz hodnik, sve dok je on bio osvetljen. Jedan metalni prsten se video na zidu, iznad visine ljudske glave. Sa njega je visio svileni konopac. Kao u košmaru, Natala je bila svesna da joj je Talis strgla tuniku, a već sledećeg trenutka cimnula njene ručne zglobove naviše i uvezala ih za prsten, tako da je sada visila, naga kao na dan rođenja, dok su joj stopala jedva dodirivala pod.

Okrenuvši glavu u stranu, Natala vide kako Talis skida bič sa bogato ukrašenom drškom sa mesta na kome je visio, u neposrednoj blizini obruča. Bič, se sastojao od sedam konopaca od svile koji su bili čvršći, ali i savitljiviji od kožnih kaiševa.

Zašištavši od osvetoljubivog užitka, Talis zamahnu i Natala vrisnu kada se konopci obmotaše oko njenih nagih butina. Na mukama, devojkica se uvijala, otimala i vukla očajnički konopce koji su joj sputavali ruke. Bila je zaboravila prikrivenu opasnost koju bi njeni krici mogli da dozovu, a očigledno je i Talis to smetnula s uma. Svaki je udarac izazivao nove krike bola. Bičevanja koja je Natala pretrpela na šemitskim pijacama robova bledela su pred ovim. Nikada nije pomišljala da bi čvrsto upredeni svileni konopci mogli da nanose takav bol. Njihov dodir je bio daleko bolniji nego udarac bilo kog pruta ili kožnog remena. Zlokobno su zviždali dok su leteli kroz vazduh.

A onda, kada je Natala okrenula glavu na rame da bi molila za milost, nešto joj u grlu sledi vrisak. Agonija je ustupila mesto parališućem užasu.

Iznenadena devojčinim izrazom lica, Talis zaustavi ruku u vazduhu i okrete se brzo kao mačka. Avaj, isuviše kasno! Užasan krik ote joj se iz grla kada se zanela unatraške, podigavši ruke uvis. Natala je mogla da je vidi nekoliko trenuiaka, belu priliku prožetu strahom kako se ocrtava naspram ogromne crne, bezoblične mase koja se nadnela nad njom; potom bi podignuta od poda i senka se povuče zajedno s njom, tako da je Natala ostala sama da visi, jedva pri svesti od straha.

Iz mračnih dubina do nje dopreše neki zvuci, nerazgovetni zvuci od kojih se ledila krv u žilama. Čula je kako Talis moli nekoga za milost, potpuno izbezumljena, ali odgovora nije bilo. Nikakvog drugog zvuka nije ni bilo osim Stgijkinog zadihanog glasa koji je iznenada prerastao u jezivo vrištanje da bi ubrzo odjekivao od histeričnog smeha pomešanog sa jecajima. I to je uskoro sasvim nestalo, tako da je još jednom zavladao jeziva tišina.

Zgađena od užasa, Natala se nekako okrete i usudi da pogleda u pravcu u kome je crni oblik odneo Talis. Nije videla ništa, ali je osećala neku nevidljivu opasnost, jeziviju nego što je mogla da shvati. Borila se da potisne navalu histerije. Njeni ranjeni zglobovi šake i išibano telo bili su zaboravljeni kada se pojavila nova opasnost za koju je verovala da može da naudi ne samo njenom telu već i duši.

Napregnula je oči u mraku izvan dometa prigušene svetlosti, ukočena od straha na pomisao šta tamo može da vidi. Jecaj joj se ote iz grla. Tama je počela da poprima oblik. Nešto ogromno i masivno je izranjalo iz bezdana. Videla je ogromnu, izobličenu glavu, ako bi se tako moglo nazvati pošto nije priličila nijednom normalnom i razumnom biću. Videla je džinovsko lice nalik žabljem na kome su crte bile rasplinite i nejasne kao crte lica sablasti viđene u ogledalu košmara. Velika jezera svetlosti koja su mogla biti oči namignuše joj, a ona se naježi od kosmičke požude koju je pročitala u njima. Međutim nije mogla ništa da kaže o njegovom telu. Obrisi tog bića kao da su se lelujali i menjali se na njene oči; ipak, bilo je sazdano od čvrste materije. Njegova pojava nije bila ni maglovita, ni sablasna.

Dok joj se približavalo, nije mogla da oceni da li je biće hodalo, uvijalo se, letelo ili puzalo. Način na koji se kretalo je bio izvan njene moći poimanja. Kada je izronila iz mraka, nije čak bila ni sigurna o čemu se radi.

Svetlost koja je dopirala od radijumskog dragulja nije ga osvetljavala kao što bi osvetljavala neko normalno stvorenje. Ma koliko to izgledalo nemoguće, stvorenje je delovalo neosetljivo na svetlo. Detalji na njemu su i dalje bili nejasni i mutni, čak i kada je stalo tako blizu da je gotovo dotaklo njeno plašljivo telo. Samo je zaslepljujuće, žablje lice bilo koliko-toliko jasno. Biće je predstavljalo zatamnjenje u vidu, crnu senku koju normalna svetlost nije mogla ni da razbije, ni da osvetli.

Pomislila je da je luda, pošto nije bila sigurna da li je biće gleda odozdo ili odozgo. Nije mogla da razluči da li nejasno, odbojno lice

žmirka iz senke kod njenih nogu ili je gleda sa neke ogromne visine. Ali, ako joj je čulo vida govorilo da biće poseduje promenljive osobine, čulo dodira je ubedilo da je sazdano od čvrste materije. Jedan tamni pipak se obavi oko njenog tela i ona vrisnu kada ju je dodirnuo. Pipak nije bio ni topao ni hladan, ni hrapav ni gladak; njegov dodir nije nalikovao nijednom dodiru koji je u životu iskusila, a pri tom je osetila takav strah i stid da ga nije mogla zamisliti. I tada je shvatila da, ma kakav oblik života ovo biće predstavljalo, sigurno nije bilo životinja.

Počela je nekontrolisano da vrišti, a čudovište počeo da je vuče kao da hoće da je otrgne od gvozdеноg prstena svojom snagom; onda nešto tresnu iznad njihovih glava i jedna prilika prolete kroz vazduh da bi se zaustavila na kamenom podu.

3. Obračun sa bezobličnim užasom

Kada se Konan okrenuo i spazio tapiseriju kako se vraća na svoje mesto a potom začuo i Natalin prigušeni krik, jurnuo je i bacio se na zid uz urlik razbesnele zveri. Odbivši se od zida posle udarca koji bi polomio kosti nekom slabijem čoveku, on strgnu tapiseriju i otkri potpuno gladak zid.

Izvan sebe od besa, on zamahnu sabljom kao da hoće da proseče mermer, ali ga jedan iznenadni zvuk natera da se okrene, zakrvavljenih očiju.

Dvadesetak prilika se našlo licem u lice s njim, dvadesetak muškaraca žute boje kože, sa kratkim mačevima u rukama. Kako se okrenuo, oni jurnuše na njega ispuštajući neprijateljske pokliče. Nije ni pokušao da se nagodi s njima. Izbezumljen što mu je dragana nestala, varvarin se pokaza u pravom svetlu.

Krvoločni urlik mu se ote iz grla kada je skočio i prvi napadač čiji je mač bio kraći od munjevite sablje pao smrskane lobanje. Okrenuvši se kao mačka, Konan dočeka jednu ruku koja se spuštala ka njemu. Ta ista, ruka, koja je držala kratki mač, odlete u vazduh sejući za sobom nebrojene kapi krvi. Konan nije zastao niti oklevao ni u jednom trenutku. Izvivši se kao panter i savivši svoje gipko telo, on izbeže dvostruki napad dvojice mačevalaca u ljubičastim tunikama, a mač jednog od njih, promašivši svoj cilj, zari se u grudni napadača.

Uzvik pometnje prati ovaj nesrećni slučaj, pa Konan dopusti sebi da se kratko nasmeje dok je, odskočivši u stranu izbegao novi napad i zario sablju u truh još jednog Ksutalca. Debeo mlaz krvi šiknu kada je izvukao sablju iz tela svoje žrtve i napadač se sruši vrišteći, presečenih stomačnih mišića.

Ratnici Ksutala zaurlaše kao besni vuci. Nenaviknuti na borbu, bili su smešno spori i nespretni u poređenju sa varvarinom čiji su pokreti podsećali na kretanje tigra, što je bilo teško pratiti golim okom i što je bilo moguće samo kada su čelični mišići isprepletani sa savršenim ratničkim mozgom. Koprčali su se i posrtali, sputavani samim svojim brojem; udarali bi ili prerano ili prekasno i nailazili samo na prazan prostor. Nasuprot njima, Konan nije ni za trenutak zastajao, niti je bio na istom mestu; skaćući, izvijajući se, odskaćući, okrećući se, on je predstavljao metu koja se neprestano pomerala, tako da njihovi kratki

mačevi nisu mogli da je stignu, a njegova povijena oštrica je zato sejala smrt u njihovim redovima.

Ipak, pored mana koje su posedovali, Ksotalcima nije manjkala hrabrost. Vrveli su svuda oko njega vičući i zamahujući svojim kratkim mačevima, a kroz zasvođena vrata su nailazili novi borci koje je iz sanjarenja probudila neželjena buka.

Konan, krvareći iz slepoočnice, raščisti prostor oko sebe za trenutak jednim silovitim zamahom sablje koja je kao kosa posekla najbliže napadače i brzo se obazre okolo tražeći načina da pobegne. U tom času spazi kako se tapiserija na jednom od zidova pomiče u stranu i otkriva uzano stepenište. Na stepeništu je stajao jedan čovek u bogatoj odeći, mutnoga pogleda i žmirkajući, kao da se tek probudio i još se nije rasanio.

Samo što ga je video, Konan je stupio u akciju.

Skočivši kao velika mačka iz džungle, on izbeže vrhove mačeva i potrča ka stepenicama, ostavljajući gomilu da juri za njim. Tri čoveka ga dočekaše u podnožju stepeništa i on ih raspali svojom smrtonosnom sabljom. Uz zaglušujuću buku koja nastaje kada čelik udari u čelik, sečiva zableštaše kao munje u leto; a onda se grupa raspade i Konan jurnu uz stepenice. Horda koja je pohrlila za njim saplete se o tri tela koja su se koprčala u njihovom podnožju: jedan je ležao licem ka podu u lokvi krvi pomešanoj sa komadićima mozga; drugi se beše pridigao na ruke dok mu je krv šikljala iz presečenih vratnih vena; poslednji je urlao kao pas na samrti dok je uzaludno stiskao patrljak koji je do tog časa bio ruka.

Dok je Konan trčao uz stepenice, čovek na njihovom vrhu se trgao iz omamljenosti i izvukao mač koji se presijavao kao led pri svetlu radijumske svetiljke. On zamahnu mačem kada varvarin nasrnu na njega.

Ali, kada vrh mača zazvižda ka Konanovom grlu, Konan se sagnu što je niže mogao. Oštrica mača mu zapara kožu na leđima i Konan se uspravi, istovremeno zamahujući svojom sabljom odozdo, kao što to mesar čini sa svojim nožem, unoseći u taj udarac svu snagu svojih moćnih ramena.

Taj je udarac bio tako strahovit da ga nije zaustavilo ni njegovo prodiranje do samog balčaka u stomak neprijatelja. Konan se sudari sa telom već mrtvog jasnika i odbaci ga u stranu. Inercija ga je gurnula pravo na zid; onaj drugi, rasporena trbuha od slabina do grudne kosti,

pade glavačke niz stepenice. Ostavljajući za sobom tragove krvi i prosute utrobe, leš se sruši na Ksutralce koji su jurili uz stepenice, pa ih odgurnu nazad.

Skoro ošamućen, Konan se osloni o zid za čas i zagleda se u svoje napadače; a onda, prkosno otresavši svoju sablju, on nastavi dalje uz stepenice.

Ušavši u jednu od gornjih odaja, on zastade, taman toliko da vidi da je prazna. Iza njega, horda je urlala tako glasno i tako užasno i gnevno, da mu je odmah bilo jasno da je ubio neku visoku ličnost tamo na stepenicama, možda čak kralja tog fantastičnog grada.

Trčao je nasumice, bez ikakvog plana. Očajnički je želeo da nađe Natalu i spase je, pošto je bio ubeđen da joj je njegova pomoć nophodna; ali, kako su ga progonili svi ratnici u Ksutralu, mogao je samo da i dalje trči, oslanjajući se na sreću da im umakne i nađe je. U tim je mračnim ili slabo osvetljenim gornjim odajama ubrzo izgubio osećaj za orijentaciju, tako da nije bilo ni najmanje čudno što je konačno zalutao u sobu u koju su baš ulazili njegovi nepriatelji.

Oni osvetoljubivo povikaše i jurnuše na njega, pa on zafrkta prezrivo, okrete se i potrča u pravcu odakle je došao. U svakom slučaju, bar je mislio da je odatle došao. Međutim, kada je utrčao u jednu posebno ukrašenu odaju, on uvide svoju grešku. Sve odaje kroz koje je prošao otkako se popeo uz stepenice bile su prazne. U ovoj je bilo nekoga i taj neko skoči na noge vrisnuvši kada je on uleteo unutra.

Konan spazi jednu ženu žute kože, iskićenu raznim nakitom i dragim kamenjem, ali nagu, kako zuri u njega. Toliko je uspeo da vidi pre nego što je ona podigla ruku i povukla svileni konop koji je virio na zidu. Tada se pod otvori pod njegovim nogama tako naglo da mu ni njegova izvanredna koordinacija nije mogla pomoći da ne padne u crni ponor koji je zjapio pod njim.

Ipak, nije pao sa neke velike visine, mada je bila dovoljna da čovek slomi noge.

Dočekao se na noge, kao mačka, instinktivno opet zgrabivši dršku sablje. Poznati vrisak mu zapara uši kada je skočio na noge kao što ris skače sa iskeženim zubima. Tako je Konan, gnevno pogledavajući ispod raščupane grive na glavi, spazio nagu priliku Natalinu kako se koprca u požudnom zagrljaju crnog, košmarnog oblika koje je sasvim sigurno izraslo u zaboravljenim ponorima pakla.

Da je video nakazu samu, Konanu bi se sledila krv u žilama od straha.

Međutim, videvši da je čudovište zgrabilo njegovu devojkicu, crveni talas gneva pomuti mu um. Sa crvenkastom izmaglicom pred očima, on nasrnu na čudovište.

Ono ispusti devojkicu i okrete se napadaču, a razbesneli Simerijanac jurnu sa isukanom sabljom koja zazvižda kroz vazduh, prođe kroz crnu, viskoznu masu, pa udari u kameni pod, ispuštajući plavičaste iskre. Konan posrte i pade na kolena od siline udarca; sečivo nije naišlo na otpor koji je očekivao. Dok je ustajao, stvorenje se ustremi na njega.

Uzdizalo se nad njim kao ogromni crni oblak. Izgledalo je kao da teče oko njega u talasima, da ga obavija i prekriva. Njegova neumoma sablja je sekla kroz masu i sekla, da bi je, najzad, posekao; okupala ga je neka sluzava tečnost koja je, najverovatnije, predstavljala krv čudovišta.

Međutim, gnev mu se nije ni u najmanjoj meri stišavao.

Nije bio siguran da li mu je odsecao udove ili je sekao trup koji se grčio pod njegovim sečivom. Bio je bacan tamo i amo u žestini borbe i imao je neki neodređeni utisak da se ne bori samo sa jednim, već sa čitavom gomilom smrtonosnih bića. Ono kao da ga je istovremeno i grizlo i grebalo i gnječilo i udaralo. Osećao je kako mu očnjaci i kandže kidaju meso; mlitavi pipci koji su mu obavijali telo bili su čvrsti kao gvožđe, a nešto nalik biču od škorpiona padalo mu je skoro redovno na leđa, ramena i grudi, skidajući mu kožu i ubrizgavajući mu u vene neki otrov koji je delovao kao tečna vatra.

U borbi su se otkotrljali izvan dometa svetlosti, tako da se Simerijanac borio u potpunom mraku. Jednom je zario zube, kao divlja zver, u mlitavo telo neprijatelja, gadeći se kada je ono počelo da se ugiba i drhti kao živa guma u njegovoj gvozdenoj vilici.

U tom borbenom uraganu, kotrljali su se sve dublje i dublje niz tunel.

Konanu se vrtelo u glavi od onoga što je trpeo. Disao je isprekidano, kroz zube. Visoko iznad svoje glave video je ogromno žablje lice, nejasno ocrtano pri jezivoj svetlosti koja kao da je dolazila iz samog čudovišta.

Zadihano uskliknuvši kletvu, on se baci na čudovište, jurišajući sa poslednjim ostacima snage. Sablja potonu do balčaka negde ispod tog jezivog lica i strahoviti grč protrese masu koja je dopola obavijala

Simerijanca. Prvo se skupivši, pa onda raširivši, nalik erupciji vulkana, stvorenje se zatetura unatraške, a onda otkotrlja niz hodnik neverovatnom, paničnom brzinom. Konan se kotrljao sa njim, ugruvan, u modricama, nepobediv, držeći se kao buldog za dršku sablje koju nije mogao da izvuče, neprestano zadajući udarce svojim bodežom, tako da se uzdrhtala masa polako raspadala.

Stvorenje je sada svetlelo celim telom nekom čudnom fosforescentnom svetlošću koja je zaslepela Konana kada se ta masa iznenada odvoji od njega, ostavljajući sablju u Konanovoj ruci. Ta mu je ruka visila nad ponorom u čijim je dubinama nestajalo svetleće čudovište brzinom meteora. Konan ošamućeno shvati da leži na ivici ogromnog okruglog bunara čije su ivice bile od sluzavog kamena. Ležao je tako gledajući za udaljenom svetlošću koja je bivala sve manja i manja dok najzad nije nestala u tamnoj, sjajnoj površini koja kao da je jurnula da je dočeka. Za trenutak je nešto zasvetlucalo u tim mračnim dubinama; potom je nestalo, a Konan ostade da leži i zuri dole, u tamu prvobitnog haosa odakle nikakav zvuk nije dopirao.

4. *Bekstvo*

Natežući uzalud svilene konopce koji su joj se usecali u ručne zglobove, Natala je nastojala da dosegne i u mrak izvan kruga svetlosti.

Beše izgubila moć govora. Videla je kako Konan nestaje u tom mraku, u borbi na život i smrt sa nepoznatim demonom, a jedini zvuci koji su dopirali do njenih napregnutih ušiju bili su varvarinovo isprekidano disanje, udarci koje su trpela oba tela i divljačko kidanje tkiva gde i kada bi sečivo udarilo. Onda je i to prestalo, pa se Natala ošamućeno zanese na svilenim konopcima na kojima je visila, poluonesvešćena.

Nečiji koraci je prenuše iz užasne apatije i ona ugleda Konana iako izlazi iz tame. Kako ga je spazila, tako joj se glas povratio, pa vrisnu tako silno da je dugo odjekivalo zasvođenim tunelom. Udarci koje je Simerijanac pretrpeo učinili su da ga je bilo strašno i pogledati. Pri svakom koraku je ostavljao krvav trag za sobom. Lice mu je bilo oguljeno i otečeno, kao da ga je neko batinom tukao. Usne su mu bile izobličene, a krv mu je tekla niz lice iz rane na glavi. Imao je duboke rane i po butinama, listovima i mišićima, a gotovo celo telo mu je bilo puno modrica i ugruvano od sudara sa kamenim zidovima i podom. Ali, ramena, leđa i mišići u gornjem delu grudnog koša najgore su prošli. Koža je bila izubijana, otečena i išibana, tako da je na nekim mestima visila u kaiševima, kao da je bio bičevan žičanim bičem.

— Oh, Konane! — zajeca devojka. — Šta ti se to desilo?

On nije imao snage za razgovor, ali razbijene usne mu se iskriviše u nešto nalik na jeziv osmeh kada joj je prišao. Njegove maljave grudi, sijajući se od znoja i krvi, podizale su se i spuštale s naporom. Polako i s mukom on podiže ruke i preseče konopce kojima je bila vezana, a onda se izmače i nasloni na zid, pa je stajao tako neko vreme raširivši noge koje su mu podrhtavale. Ona posrćući ustade pošto je prvobitno bila pala kada je bila oslobođena, pa ga grozničavo zagrlila i počela histerično da plače.

— Oh, Konane, smrtno si ranjen! Oh, šta ćemo sada da radimo?

— Pa, ne možeš da se boriš protiv đavola iz samog pakla i prođeš bez ogrebotine — reče on zadihano.

— Gde je ono? — šapatom ga upita ona — Jesi li ga ubio?

— Ne znam. Palo je u ambis. Bilo je skoro raskomadano, ali ne znam da li ga čelik može konačno i ubiti.

— Oh, kakva su ti strašna leđa! — zajeca devojka i stade da krši ruke.

— Išibalo me je jednim od pipaka — reče on uz bolnu grimasu, pa opsova kada se pomerio. — Sekao me je kao žica a pekao kao otrov. Ali, bez daha sam ostao zbog tog prokletog stezanja. Gore je nego u zagrljaju pitona! Mora da mi je zgnječeno pola utrobe.

— Šta ćemo sada? — plačljivim glasom upita devojka.

On pogleda nagore. Otvor u podu je bio zatvoren. Odozgo nije dopirao nikakav zvuk.

— Ne možemo natrag kroz tajna vrata— promrmlja on. — Ta je soba puna leševa, tako da ratnici verovatno čuvaju tamo stražu. Verovatno su pomislili da mi je sudbina zapečaćena kada sam propao kroz pod, ili se ne usuđuju da pođu za mnom u ovaj tunel. Skini onaj dragulj sa zida. Dok sam bauljao natrag hodnikom, uspeo sam da opipam svodove koji su vodili u druge tunele. Poći ćemo prvim na koji naiđemo. Možda vodi do neke druge jame, a možda i napolje. Moramo da probamo. Ne možemo ovde da ostanemo i istrunemo.

Natala ga posluša, pa se sićušnim izvorom svetlosti u jednoj i krvavom sabljom u drugoj ruci, Konan krete niz hodnik. Išao je polako, kruto i samo ga je njegova životinjska vitalnost držala na nogama. U zakrvavljenim očima je bila praznina, a Natala primeti kako nesvesno liže svoje izubijane usne s vremena na vreme. Znala je da on trpi neopisiv bol, ali ga je stoički podnosio kao čovek iz divljine i nije se žalio.

Ubrzo je prigušena svetiljka obasjala jedan mračni svod, pa Konan skrete unutra. Natala je strahovala od užasa na koje bi mogla da naiđu, ali je svetlost otkrivala samo tunel nalik onome odakle su došli.

Koliko su dugo išli, Natala nije imala predstavu, ali su u jednom trenutku naišli na dugačko stepenište kojim su se popeli do kamenih vrata zabravljenih zlatnom rezom.

Ona je oklevala i pogledavala Konana. Varvarin se ljuljao na nogama, a svetiljka u njegovoj nesigurnoj ruci je bacala fantastične odbleske na zid.

— Otvori vrata, devojko — promrmlja on promuklim glasom. —Ratnici Ksutala će nas čekati i ja ne želim da ih razočaram. Tako mi Kroma, ovaj grad još nije video takvu žrtvu kakvu ću ja da prinesem!

Znala je da bunca. Ništa se nije čulo s one strane vrata. Uzevši svetleći dragulj iz njegove krvave ruke, ona skide rezu i otvori vrata. Naličje brokatne tapiserije joj iskrсну pred očima i ona je skloni u stranu da proviri u odaju dok joj je srce preplašeno udaralo. Gledala je u jednu praznu odaju na čijoj je sredini žuborio srebrnasti vodoskok.

Konan spusti ruku svom težinom na devojčino nago rame.

— Skloni se u stranu, devojko — promrmlja on. — Kucnuo je čas za gozbu mačeva.

— Nema nikoga u sobi — reče devojka. — Ali, zato ima vode...

— Čujem — odvrati on i obliznu potamnele usne. — Napićemo se pre nego što umremo.

Delovao je kao slep čovek. Ona ga uze za krvavu ruku i povede ga kroz kamena vrata. Hodala je na prstima, očekujući nalet žutih prilika kako izviru između arkada.

— Pij dok ja čuvam stražu — promrmlja on.

— Neću, nisam žedna. Lezi kraj fontane da ti operem rane.

— Šta je sa ksutalskim mačevima? — upita on i ponovo protrlja oči, kao da želi da razbistri zamagljeni pogled.

— Ništa se ne čuje. Sve je tiho.

On se pipajući spusti kraj vodoskoka i gurnu lice pod kristalni mlaz, pijući kao da se nikada neće napiti. Kada je podigao glavu, u očima mu se ponovo video razum, pa se opruži koliko je dug na mermerni pod kako je Natala zahtevala, mada je zadržao sablju u ruci i pogled na zasvođena vrata. Ona oprala njegove rane i previ ih komadima svilene zavese. Naježila se kada mu je bolje pogledala leđa; koža je bila bezbojna, išarana crnim, plavim i bolesno žutim flekama, tamo gde nije bila odrana. Dok mu je obrađivala rane, grozničavo je u mislima tražila rešenje njihovog problema.

Ako budu tu ostali, kad-tad će ih naći. Nije znala da li su Ksutalci nastavili potragu za njima ili su se vratili svojim snovima.

Kada je bila gotova, zastala je kao ukopana. Ispod zastora koji je delimično skrivao jednu nišu, spazila je delić žute kože.

Ne govoreći ništa Konanu, ona ustade i tiho prođe kroz sobu, čvrsto stežući njegov bodež. Srce joj je ludački tuklo kada je oprezno razmakla zastor. Na ležaju se nalazila jedna mlada žena žute kože, naga i naizgled mrtva. Kraj ruke joj se nalazio jedan vrč od žada, skoro pun neke čudne tečnosti zlatne boje. Natala pomisli da je to eliksir koji im je Talis opisala i koji daje snagu i vitalnost degenerisanim

Ksutalcima. Ona se nagnu preko opruženog devojčinog tela, držeći nož iznad devojčinih grudi. Međutim, ova se nije budila.

Sa vrčem u ruci, ona zastade oklevajući, znajući da bi bilo sigurnije da zauvek uspava devojku i tako je spreči da se probudi i digne uzbunu, ali nije mogla da se prisili da zarije simerijanski bodež u nepomične grudi, tako da je konačno navukla zastor i vratila se Konanu koji je ležao tamo gde ga je ostavila, naizgled samo delimično svestan.

Ona se nagnu i prinese mu vrč ustima. On poče da pije, u početku mehanički, a onda sa probuđenim interesovanjem. Na njeno čuđenje, on sede i uze posudu iz njenih ruku. Kada joj je okrenuo lice, primetila je da su mu oči postale bistre i normalne. Lice mu više nije imalo onaj mučenički, propali izgled, a glas više nije bio bunovan od delirijuma.

— Krome! Gde si ovo našla?

Ona pokaza rukom.

— Našla sam u onoj niši gde spava jedna žuta devojčura.

On ponovo zagnjuri usta u vrč sa zlatastom tečnošću.

— Kroma mi! — uzviknu on i duboko uzdahnu. — Osećam kako mi se vraća život, a snaga struji kao divlja vatra mojim žilama. Ovo je zaista eliksir života!

On ustade i uze sablju u ruke.

— Najbolje bi bilo da se vratimo natrag u podzemni hodnik — nervozno reče Natala. — Otkriće nas ako se ovde budemo dugo zadržavali.

Tamo možemo da se krijemo dok ti ne zarastu rane...

— Ja neću! — zareža on. — Nismo mi pacovi da se krijemo u mračnim rupama. Iz ovih stopa napuštamo ovaj đavolji grad i neka samo pokušaju da nas zaustave.

— Ali, šta je s tvojim ranama? — cvilela je ona.

— Ne osećam ih — odvrati joj on. — Možda mi je ova tečnost podarila lažnu snagu, ali kunem se da ne osećam ni bol, ni slabost.

S iznenadnom odlučnošću, on pređe sobu i pristupi prozoru koji ona nije ranije primetila. Ona proviri kroz njega preko Konanovog ramena.

Sveži povetarac poče da joj mrsi raščupane uvojke. Iznad njihovih glava se videlo tamno, plišano nebo, iskićeno zvezdama. Ispod njih se pružalo nepregledno peščano prostranstvo.

— Talis je rekla da je grad jedna ogromna palata — reče Konan. — Očigledno su neke prostorije napravljene kao kule na zidu. Ovo je

jedna od njih. Sreća nam je bila naklonjena.

— Šta hoćeš da kažeš? — upita ona pogledavajući zabrinuto preko svog ramena.

— Na onom stolu od slonovače ima jedan kristalni vrč — reče on umesto odgovora. — Napuni ga vodom i priveži ga komadom onog pokidanog zastora oko grlića da posluži kao drška dok ja pocepam tapiseriju.

Ona ga poslušala bez pogovora i, kada se okrenula po obavljenom poslu, spazila je Konana kako užurbano vezuje dugačke komade svile da bi načinio konopac čiji je jedan kraj privezao za nogu masivnog stola od slonovače.

— Okušaćemo sreću u pustinji — reče on. — Talis je pomenula neku oazu na dan hoda odavde ka jugu i savanu iza nje. Kada i ako stignemo u oazu, ostaćemo tamo dok mi rane ne zarastu. Ovo vino je magično. Do maločas sam bio jedva živ; sada sam spreman na sve. Evo, ima još dovoljno svile da napraviš sebi nešto umesto haljine.

Natala je sasvim zaboravila da je naga. Zbog toga joj nije bilo ni najmanje neprijatno, ali će njenoj osetljivoj koži biti potrebna zaštita od sunca. Dok je obmotavala svilenu tkaninu oko svog vitkog tela, Konan se okrenuo prozoru i prezrivo iščupao mekane zlatne šipke koje su ga zatvarale. A onda, napravivši omču na kraju svilenog konopca oko Natalinih kukova i upozorivši je da se obema rukama drži za konopac, on je podiže kroz prozor i spusti je nekih tridesetak stopa niže na peskovito tle. Ona se izvuče iz omče, pa je on povukao konopac i opet ga spustio, ovoga puta sa vrčevima vode i čudotvornog vina. Odmah potom i sam se spustio, hitro i vešto, kako dolikuje brđaninu.

Kada je stao kraj nje, Natala odahnu s olakšanjem. Stajali su sami u podnožju velikog zida, sa zvezdama koje su bledele iznad njihovih glava i peščanim bespućem koje ih je okruživalo. Kakve su ih još opasnosti čekale na putu nije mogla ni da zamisli, ali joj je srce pevalo od radosti što su najezd napustili taj sablasni, nestvarni grad.

— Možda će naći konopac — zabrunđa Konan, prebacujući dragocene vrčeve preko ramena i mršteći se kada su dodirnuli njegovu izmrcvarenu kožu. — Možda će nas i goniti, ali, sudeći po onome što smo čuli od Talis, to je malo verovatno. Tamo je jug — reče i pokaza preplanulom rukom. — Trebalo bi da u tom pravcu leži i oaza. Hajdemo!

Uzevši je za ruku pažljivo, što je bilo neobično za njega, on krete preko peska, prilagođavajući svoj korak kraćim nogama svoje saputnice. Nije se osvrnuo da baci poslednji pogled na tihi grad koji je sanjivo i sablasno ćutao iza njih.

— Konane — usudi se najzad da progovori Natala — kada si se borio s onim čudovištem i kasnije, kada si se vraćao onim hodnikom, da li si video nešto od... od Talis?

On odmahnu glavom.

— Bilo je mračno u hodniku, ali bio je prazan.

Ona se naježi.

— Mučila me je, ali ja je ipak žalim.

— Vručú su nam dobrodošlicu priredili u tom prokletom gradu — zareža on, pošto mu se vratio njegov jezivi smisao za humor. — U svakom slučaju, kladim se da će dugo pamtiti našu posetu. Prvo treba počistiti krvave ostatke sa mermernih ploča, a ako je ono njihovo božanstvo još uvek živo, ima više rana nego ja. Ipak, dobro smo i prošli: imamo vina i vode i prilično šanse da stignemo do naseljenih krajeva, mada ja izgledam kao da sam prošao kroz mašinu za mlevenje mesa, a tebe boli...

— Za sve si ti kriv — prekide ga ona. — Da nisi onako dugo i čežnjivo gledao onu stigijsku mačku...

— Krome i svi đavoli! — opsova on. — Kada okeani budu potopili svet, žene će i tada imati vremena za ljubomoru. Đavo neka nosi njihovu uobraženost! Jesam li ja rekao Stigijki da se zaljubi u mene? Uostalom, ona je bila samo ljudsko biće!

BUBNJEVI TOMBALKUA

Konan konačno uspeva da se probije do hiborijske teritorije. Tražeći posao kao profesionalni vojnik, on se pridružuje plaćeničkoj vojsci koju princ Zapajo da Kova, Zingarac, okuplja za Argos. Argos i Kot su u ratu sa Stigijom. Plan je takav da Kot napadne Stigiju sa severa, dok bi argoska vojska ušla u Stigiju sa juga, od mora. Međutim, Kot zaključuje separadni mirovni ugovor sa Stigijom, te se profesionalna vojska iz Argosa nalazi u procepu između dve neprijateljske sile u južnoj Stigiji. I ponovo je Konan jedan od nekolicine preživelih. Dok beži kroz pustinju u društvu jednog mladog akvilonskog vojnika, hvataju ga pustinjaški nomadi.

Amalriku polazi za rukom da im pobegne.

1. Amalrik

Tri čoveka su čučala kraj izvora. Sunce je na zalasku obojilo pustinju u mrke i crvene tonove. Jedan od njih je bio belac po imenu Amalrik; druga dvojica su bila Ganaćani čija poderana odeća jedva da je skrivala njihova žilava, crna tela. Zvali su ih Godir i Saidu; ličili su na lešinare koji su se okupili oko žrtve.

U neposrednoj blizini, jedna kamila je bučno preživela, dok je par umornih konja uzaludno njuškom rilo po pesku. Ljudi su neraspoloženo žvakali sušene urme. Ta dvojica crnaca su bili zaokupljeni žvakanjem, ali je zato mladić povremeno bacao pogled u tamnocrveno nebo ili u monotonu daljinu gde su se pojavljivale senke i to sve tamnije. Tako je on prvi video jahača koji je ubrzo stigao u oazu i povukao uzde tako naglo da se konj propeo.

Jahač je bio jedan div čija je koža, tamnija od kože druge dvojice, kao i debele usne i široke nozdrve, bile znak da u njegovoj krvi preovlađuje crnačka. Široke svilene šalvare koje je nosio bile su pritegnute širokim pojasom oko njegovog ogromnog trbuha. O istom pojasu visila mu je kriva sablja blistavog sečiva koju je malo ljudi moglo da upotrebljava jednom rukom. Zajedno sa svojom sabljom, taj je čovek bio čuven gde god su tamnopusi sinovi pustinje jahali. Bio je to Tilutan, ponos Ganaćana.

Preko sedla bilo je prebačeno jedno mlitavo telo koje je beživotno visilo. Ganaćani glasno ispustiše dah kroz stisnute zube kada spaziše blesak beličastih udova. Devojka bele puti ležala je prebačena preko Tilutanovog sedla, s glavom nadole, a puštena kosa prekrivala je stremen kao uskomešani crni talas.

Crni div se isceri i pokaza svoje bele zube kada je nemarno bacio svoju zarobljenicu u pesak, gde je ostala da leži onesvešćena. Godir i Saidu se instinktivno okrenuše ka Amalriku, dok ga je Tilutan posmatrao ne sjahavši s konja: bila su tri crnca prema jednom belcu. Pojava bele žene je izazvala diskretnu promenu atmosfere.

Amalrik je, izgleda, bio jedini koji nije primećivao rastuću napetost.

Odsutno je prošao prstima kroz svoje plave kovrdže i nezainteresovano pogledao nepomičnu priliku u pesku. Ako mu je u sivim očima i blesnula iskra, ostali to nisu primetili.

Tilutan sjaha, prezrivo dobacivši uzde Amalriku.

— Pobrini se za mog konja — reče on. — Tako mi Džila, nisam našao pustinjsku antilopu, ali sam našao ovu curu. Posrtala je u pesku i pala baš u trenutku kada sam joj prišao. Verujem da se onesvestila od umora i žeđi.

Odmaknite se od nje, šakali jedni, i pustite me da joj dam vode.

Ogromni crnac ispmži devojkicu pored izvora i poče da joj umiva lice i ručne zglobove, povremeno kapajući pomalo vode na njene ispucale usne.

Ubrzo je zastenjela i pomerila se. Gobir i Saidu su čučali s rukama na kolenima, zureći u devojkicu preko Tilutanovog masivnog ramena. Amalrik je stajao podalje, ne odajući utisak da je preterano zainteresovan.

— Dolazi sebi — primeti Godir.

Saidu ne reče ništa, već samo obliznu svoje pune usne.

Amalrikov pogled je polako klizio duž devojčinog ispruženog tela, od poderanih sandala do rasutog venca sjajne crne kose. Na sebi je imala samo svilenu tuniku pridržanu pojasom oko struka. Ruke, vrat i deo grudi su joj tako bili slobodni, a suknja se završavala nekoliko palaca iznad kolena.

Proždirući pogled Ganaćana se beše prikovao baš za ta razgolićena mesta, uočavajući njihove oble obrise, gotovo detinjaste ali i ženstvene u svom procvatu.

Amalrik slegnu ramenima.

— Ko će posle Tilutana? — nemarno je upitao.

Dve suvonjave glave se okretoše ka njemu; zakrvavljene oči zakolutaše na to pitanje. Onda se dvojica crnaca okretoše jedan ka drugom i pogledaše se u oči. Iznenadni rivalitet između njih pretio je da eksplodira.

— Nemojte da se prepirete — umeša se Amalrik. — Bacajte kocku.

Rekavši to, on zavuče ruku pod svoju iznošenu tuniku i baci pred njih par kockica. Jedna kandžasta ruka ih zgrabi.

— Tako je! — složi se Gobir. — Bacićemo kocku - posle Tilutana, pobjednika.

Amalrik baci pogled na džinovskog crnca koji još uvek klečao kraj svoje zarobljenice, vraćajući život u njeno iscrpljeno telo. I dok je tako gledao, kapci njenih očiju sa dugim trepavicama se otvoriše.

Tamnoljubičaste oči spaziše iskeženo lice crnca. On uzviknu od zadovoljstva. Izvukavši čuturu iz pojasa, Tilutan prinese njen otvor

devočinim usnama. Ona mehanički otpi vina. Amalrik je izbegao njen lutajući pogled; jedan belac protiv tri crnca - i to svaki njemu ravan.

Gobir i Saidu se sagnuše da bacaju kockice; Saidu ih zatvori u šake, dunu u njih za sreću, protrese i baci. Dve glave, nalik lešinarima, nadneše se nad kockicama koje su se otkotrljale malo dalje. Jednim potezom, Amalrik izvuče svoj mač i zamahnu njime. Oštrica se zari u mršavi vrat i prešeče dušnik. Gobir, sa glavom koja je visila o koncu, pade preko kockica a iz rane mu šiknu krv.

Saidu, očajničkom brzinom čoveka iz pustinje, istovremeno skoči na noge, izvuče mač i krvoločno nasrnu na ubicu. Amalrik jedva da je imao vremena da dočeka udarac podignutim mačem. Povijena sablja udari u ravno sečivo i ono pade na glavu belca, tako da on posrte i ispusti mač.

Pošto se povratio, zgrabio je Saidua obema rukama, privlačeći ga sebi tako da mu sablja nije bila od koristi. Ispod rita koje je nosio, čovek iz pustinje je bio čvrst kao čelik i žilav kao neštavljena koža.

Očajanje obuze Amalrika kada je shvatio kolika je snaga tog crnca.

Tilutan je bio mudriji od Saidua. On ispusti sablju i, zarikavši kao bik, obema rukama zgrabi Amalrika za vrat. Veliki crni prsti sklopiše se, čvrsto kao čelik. Amalrik je uzalud pokušavao da se oslobodi njihovog stiska, ali je već sledećeg časa bio oboren s nogu. Ganaćanin ga prikova za tle svojom ogromnom težinom, a onda poče da mu udara glavu o pesak. Kroz crvenu maglu video je razjareno lice crnca, debele usne koje su bile iskežene u krvoločni osmeh pun mržnje i bele zube koji su blistali.

— Želiš je, ti, belo pseto! — zaurla Ganaćanin, pobesneo od mržnje i požude. — Aaah! Slomiću ti vrat! Iščupaću ti grkljan! Ja - moja sablja!

Odrubiću ti glavu i naterati curu da je poljubi!

Još jednom krvnički tresnuvši Amalrikovu glavu o otvrdeli pesak, Tilutan, žedan krvi, podiže svog protivnika i baci ga. Potom i sam ustade, potrča do mesta gde je bio bacio sablju, sagnu se i uze je, široki polumesec od čelika u pesku. Vičući nerazgovetno u ubilačkom zanosu, on se okrete i jurnu nazad, vitlajući sabljom visoko iznad glave. Amalrik - ošamućen, potresen i gotovo bolestan od surovih batina koje je dobio - ustade da ga dočeka.

Međutim, Tilutanu se, tokom borbe, odvezao pojas, tako da mu se sada jedan kraj motao oko nogu. On se saplete, posrte i pade koliko je

dug, ispruživši ruke ispred sebe da ublaži pad. Sablja mu ispade iz ruke.

Amalrik, gonjen nekom novom snagom, zgrabi sablju obema rukama i nesigurno koraknu napred. Tamni obrisi pustinje vrteli su mu se pred očima. U sumraku koji se beše spustio na oazu, on spazi kako se Tilutanovo lice opustilo kao da predoseća kraj. Široka usta mu behu otvorena; beonjače su mu kolutale i prevrtale se. Crnac se ukoči klečeći na jednom kolenu i podupirući se rukom, kao da nije mogao ni da se pomeri.

Onda sablja pade i preseče okruglu glavu sve do brade. Amalrik je kao kroz maglu video jedno crno lice, podeljeno na pola tankom crvenom linijom, koje je polako nestajalo u mraku. A tog časa ga tama zateče sasvim nenadano.

Nešto hladno i mekano dodirnulo je Amalrikovo lice s nežnom upornošću. Pipajući naslepo, on dotače nešto toplo, čvrsto i gipko. Kada mu se vid izoštrio, pred sobom je video nežno lice ovalnog oblika uokvireno sjajnom crnom kosom. Kao u transu i bez reči je zurio u nju, gladno upijajući svaki detalj na njenim punim, rumenim usnama, ljubičastim očima i vratu belom kao alabaster. Trgnuo se kada je njegova vizija progovorila tihim, muzikalnim glasom. Reči su bile strane, mada su mu zvučale nekako poznato. Jedna mala, bela ruka sa natopljenom svilenom maramicom prelazila je preko njegove glave i lica. Još uvek ošamućen, on se podiže i sede.

Amalrik pogleda devojkicu koja je klečala pored njega, obraćajući se na svom prijatnom, nepoznatom jeziku. Kada mu se i u glavi razbistrilo, počeo je da shvata šta devojkica govori. Preturajući po sećanju i gotovo zaboravljenim jezicima koje je naučio i govorio u prošlosti, prisetio se jednog jezika kojim su govorili pripadnici učenjačke klase u južnoj pokrajini Kota.

— Ko si... ti, devojkico? — upitao je govoreći polako i zamuckujući, sklopivši svoje grube prste oko njene majušne šake.

— Zovem se Lisa — izgovori devojkica svoje ime jedva primetno šušajući, što ga je podsetilo na žuborenje tananog potoka. — Milo mi je da si se osvestio. Plašila sam se da li si uopšte živ.

— Malo je falilo pa da zaista i ne budem — promrmlja on i baci pogled na opruženo Tilutanovo telo.

Devojkica zadrhta, ali ne pristade da pogleda u pravcu u kojem je on gledao. Ruka joj je drhtala, a Amalrik je, pošto su bili tako blizu jedno

drugom, uobrazio da čuje i ubrzane otkucaje njenog srca.

— Bilo je užasno — promuca ona. — Kao neki jezivi san. Mržnja - i udarci - i krv...

— Moglo je da bude i gore — progundā on.

Bila je osetljiva i reagovala je na svaku promenu modulacije njegovog glasa ili promenu raspoloženja. Slobodnom rukom kriomice potraži Amalrikovu.

— Nisam htela da te uvredim. Izuzetno hrabro si postupio kada si izložio svoj život opasnosti zbog nepoznate osobe. Plemenit si kao severnjački vitezovi o kojima sam čitala.

On je okrznu pogledom. U tom času, njene krupne, jasne oči se susretoše s njegovim, odražavajući samo ono što je već rekla. On zausti nešto da kaže, predomisli se i reče nešto sasvim drugo.

— Šta tražiš u pustinji?

— Dolazim iz Gazala — reče devojka umesto odgovora. — Ja... Ja sam pobegla. Nisam više mogla da izdržim. Ali, u pustinji je bilo vruće, pusto i zamorno i jedino što sam videla bio je pesak, samo pesak - i usijalo plavo nebo. Pesak mi je pekao stopala, a sandale su mi se brzo raspale. Bila sam žedna, brzo sam ispraznila čuturu sa vodom. Onda sam poželela da se vratim u Gazal, ali nisam znala na koju stranu da pođem: sve mi je bilo jednolično. Uplašila sam se i počela da trčim u pravcu u kome se, bar sam tako mislila, nalazio Gazal. Ne sećam se baš najbolje šta je posle toga bilo; trčala sam sve dok više nisam mogla ni da koraknem.

Mora da sam neko vreme ležala u vreloom pesku. Sećam se da sam ustala i nastavila put posrćući; pred sam kraj, učinilo mi se da sam čula kako neko viče, a onda sam spazila jednog crnca kako jaše na crnom konju ka meni. Posle toga se više ničega ne sećam, osim trenutka kada sam se probudila i shvatila da ležim u krilu tog čoveka i on me poji vinom. Onda je odjednom izbila tuča i čula se vika... — stresavši se reče devojka. — Kada je sve bilo gotovo, dobauljala sam do mesta gde si ti ležao kao mrtav i pokušala da te osvestim.

— Zašto? — upita on.

Ona se zbuni.

— Zašto? — ponovi ona za čuđeno. — Pa, bio si povređen i... pa to bi svako učinio. Uostalom, shvatila sam da si se borio da bi mene zaštitio od onih crnaca. Stanovnici Gazala stalno pričaju kako su crnci pokvareni i kako hoće da nanesu zlo bespomoćnima.

— To nije isključivo osobina crnaca — promrmlja Amalrik. — Gde je taj Gazal?

— Sigumo nije daleko — odvrati devojka. — Hodala sam ceo dan, ali ne znam koliko me je crnac nosio otkako me je našao. Mora da me je našao u sumrak, što znači da me nije dugo nosio.

— U kom je pravcu? — upita on opet.

— Ne znam. Pošla sam na istok kada sam izašla iz grada.

— Iz grada? — promrmlja on s nevericom. — Na dan hoda odavde? Mislio sam da na hiljade milja unaokolo leži samo pustinja.

— Gazal se i nalazi u pustinji — reče devojka. — Podignut je među palmama jedne oaze.

Pomerivši devojku u stranu, on ustade i prigušeno opsova kada je opipao svoj vrat na kome je koža bila nagnječena i izguljena. Pogledao je jednog po jednog crnca i ustanovio da su sva trojica mrtvi. Onda ih je, opet jednog po jednog, odvukao u pustinju, podalje od oaze. U blizini se začu lajanje šakala. Vrativši se do izvora gde je devojka strpljivo čekala, on opsova ka da vide da su im ostali samo Tilutanov crni ždrebac i kamila.

Ostali konji se behu odvezali i pobjegli za vreme borbe.

Amalrik priđe devojci i pruži joj šaku urmi. Ona počne da ih gricka, a on sede kraj nje i zagleda se u njeno lice, osećajući sve veće nestrpljenje.

— Zašto si pobjegla? — iznenada je upita. — Da nisi robinja?

— U Gazalu nemamo robova — odgovori ona. — Oh, bilo mi je tako dosadno, umorila me je ta večna monotonija. Poželela sam da vidim nešto od spoljnog sveta. Nego, kaži mi iz koje si ti zemlje?

— Rođen sam u zapadnim brdima Akvilonije — odgovori on.

Ona pljesnu rukama kao oduševljeno dete.

— Znam gde je to! Videla sam na karti. To je najzapadnija zemlja Hiborijaca, a njen je kralj Epeus Mačevalac.

— Epeus? Pa on je mrtav već devet stotina godina. Ime sadašnjeg kralja je Vilerus.

— Oh, naravno — reče ona postidičeno. — Baš sam šašava. Naravno da je Epeus bio kralj pre devetsto godina, kao što kažeš. Ali, pričaj mi... pričaj mi o svetu!

— Ha, ti mnogo tražiš! — smeteno odvrati on. — Zar nisi nigde putovala?

— Danas sam prvi put otišla dalje od zidina Gazala — izjavi ona.

Njegov pogled se prikova za liniju njenih belih grudi. U tom trenutku ga nisu interesovale njene avanture; Gazal je mogao biti i sam pakao, što se njega ticalo.

On htjede nešto da kaže, ali se opet predomisli; uze je u naručje, napet u iščekivanju njenog otpora. Međutim, ona se nije opirala. Njeno meko, podatno telo ležalo mu je u krilu. Pogledala ga je pravo u oči, donekle iznenađena, ali nikako uplašena ili postićena. Imao je utisak da se radi o detetu koje se prepušta nekoj igri. Nešto u njenom direktnom pogledu ga je zbunilo. Da je vrištala, plakala, otimala ili da se smeškala značajno, znao bi kako da postupi s njom.

— Tako ti Mitre, ko si ti, devojko? — grubo je upita. — Sunce ti nije udarilo u glavu, niti se poigravaš sa mnom. Po načinu govora nikako ne možeš da budeš prosta seoska devojka, nevina u svom neznanju. Pa ipak, izgleda da ne znaš ništa o svetu i njegovim običajima.

— Ja sam kćer Gazala — bespomoćno reče ona. — Kada bi video Gazal, možda bi ti onda bilo jasno.

U cik zore krenuše na zapad. Amalrik je posadio Lisu, kako se devojka zvala, na kamilu, pokazavši joj kako da održava ravnotežu. Ona se obema rukama držala za sedlo, pokazujući time da ništa ne zna o kamilama. I ta je činjenica iznenadila mladog Akvilonca. Devojka koja je odrasla u pustinji a da nikada nije jahala kamilu; niti je, kao prošle večeri, jahala ili bila nošena na konju.

Amalrik beše načinio neku vrstu ogrtača za nju. Ona ga ogrnu bez pogovora, ne pitajući odakle mu - prihvatajući ga kao što je prihvatila sve što je za nju činio, sa zahvalnošću ali slepo, ne pitajući za razlog. Amalrik joj nije rekao da je svila koja ju je štitila od sunca nekada prekrivala crnu kožu njenog otmičara.

Dok su tako jahali, ona ga je ponovo molila da joj priča o svetu, baš kao što dete moli za priču.

— Znam da je Akvilonija daleko od pustinje — reče ona. — Stigija se nalazi između njih, kao i zemlja Šema i druge zemlje. Kako to da si ti ovde, tako daleko od svoje domovine?

Jedno vreme je jahao ne progovorivši ni reči, ne ispuštajući konopac kojim je vodio kamilu.

— Argos i Stigija vode rat — iznenada reče on. — Kot se umešao.

Kočani su zagovarali istovremeni napad na Stigiju. Argos je podigao vojsku plaćenika koji su se ukrcali na brodove i otplovili na jug duž obale.

U isto vreme, kotska vojska je trebalo da napadne Stigiju sa kopna. Ja sam bio jedan od profesionalnih vojnika u vojsci Argosa. Sukobili smo se sa stigijskom flotom i potukli je, potisnuvši je nazad u Kemi. Trebalo je da se iskrcamo, opljačkamo grad i nastavimo put duž reke Stiks, ali je naš admiral bio oprezan. Vođa nam je bio princ Zapajo da Kova, Zingarac.

Onda se pročulo da su nas izdali. Kot je zaključio odvojeni mir sa Stigijom. Stigijska armija je marširala na jug da nam preseče put. Kasnije smo saznali da nam je druga stigijska armija presekla odstupnicu ka obali.

Princ Zapajo, u očajanju, dobio je ludačku ideju da marširamo na istok, u nadi da ćemo zaobići stigijsku granicu i kad-tad stići u istočne krajeve Šema. Međutim, armija sa severa nas je stigla. Okrenuli smo se nazad i prihvatili borbu.

Borili smo se celoga dana i potisnuli ih, potučene, u njihov logor.

Međutim, narednog dana je stigla druga armija sa zapada. Smrvljena između dve vojske, naša je armija nestala. Bili smo razbijeni, potučeni do nogu, uništeni. Malo nas je ostalo za beg. Kada je pao mrak, uspeo sam da pobegnem, zajedno sa mojim drugom, jednim Simerijancem po imenu Konan - pravim divom koji ima snagu bika.

Jahali smo na jug, u pustinju, pošto ni u jednom drugom pravcu nismo mogli da krenemo. Konan je već bio u ovom delu sveta i verovao je da imamo šansu da preživimo. Daleko na jugu, našli smo jednu oazu, ali su nas otkrili stigijski konjanici. Ponovo smo se dali u beg, od oaze do oaze, izgladneli i žedni. Bežali smo sve do dok se nismo našli u jednom pustom, nepoznatom predelu gde je sunce nemilosrdno pržilo i gde je na sve strane bio samo pesak. Nastavili smo da jašemo sve dok konji nisu počeli da posrću, a mi pali u nako stanje slično delirijumu.

Lutao sam pustinjom pešice i pridružio se onoj trojici lešinara koje si juče videla. Ti Ganaćani su kao šakali - to su pripadnici jednog pljačkaškog plemena mešanaca: u venama svi imaju crnačke krvi i ko zna još čije.

Jedini razlog zašto me nisu ubili je taj što nisam imao ništa što bi im se dopalo. Čitavih mesec dana lutam sa njima i kradem, pošto boljeg rešenja za sada nemam.

— Ni sanjala nisam da je tako — promrmlja devojka. — Govorili su nam da u svetu ima ratova i svireposti, ali mi se sve to činilo tako

daleko, kao u snu. Dok te slušam kako govoriš o prevari i bici, imam utisak kao da to sve vidim.

— Zar neprijatelji nikada ne napadaju Gazal? — upita on.

Devojka odmahnu glavom.

— Ljudi nadaleko zaobilaze Gazal. Ponekad vidim crne tačke kako se duž horizonta kreću u redovima, a starci kažu da su to vojske koje idu u rat; ali, one nikada ne dolaze ni blizu Gazala.

Amalrik oseti neku nejasnu nelagodnost. Ova pustinja, naizgled nenastanjena, pružila je utočište nekim od najkrvoločnijih plemena na svetu: plemena Ganađana koji su nastanjivali udaljene krajeve na istoku; maskiranim Tibuancima, za koje je mislio da se nalaze dalje na jugu; i, negde na jugozapadu, legendarno carstvo Tombalku kojim su vladali pripadnici jedne divlje i varvarske rase. Bilo je začuđujuće da jedan grad usred ove divlje zemlje ostane u potpunoj izolaciji, tako da jedna od njegovih stanovnika ne zna čak ni šta znači rat.

Kada je skrenuo pogled u stranu, obuzeše ga neke čudne misli. Da li je devojci udarilo sunce u glavu? Da nije bila đavo u obličju žene koji je došao iz pustinje da ga namami u propast. Međutim, jedan letimičan pogled u njenom pravcu, raspršio je njegove sumnje. Izgledala je kao dete dok se obema rukama držala za visoki vršak kamilinog sedla. Ipak, već sledećeg časa, javile su se nove sumnje. Da nije bio začaran? Da to nije bilo njeno delo?

Uporno su napredovali na zapad, zaustavljajući se samo oko podneva da pojedu malo urmi i popiju vode. Da bi je zaštitio od jarkog sunca, Amalrik je improvizovao slabašni zaklon pomoću svog mača, korica i podsedlica. Pošto je bila umorna i ukočena od truckanja na kamili, on je uhvati i spusti sa kamile. Kada je ponovo osetio zanosni sklad njenog krhkog tela, on sav uzdrhta od strasti. Za trenutak je stajao nepomično, opijen njenom blizinom, a onda je spustio u senku improvizovanog šatora.

Gotovo da je osetio malu dozu gneva što ga svojim bistrim očima gleda pravo u lice, kao i što tako nezainteresovano prepušta svoje mlado telo njegovim rukama. Imao je utisak da devojka nije svesna šta joj sve može nauditi; njeno nevino poverenje ga je postidelo i učinilo da se u njemu nagomila bespomoćrii gnev.

Dok su jeli, nije ni primećivao ukus urmi koje je jeo; pogled mu je goreo na njoj, žedno upijajući svaki detalj njene mačkaste, devojačke prilike. Kao dete, nije shvatila pogled u njegovim očima niti nameru iza

njega. Kada ju je podigao ponovo u sedlo na kamili, ona instinktivno obavi obe ruke njemu oko vrata, a on se na to strese. Ipak, uspeo je da je spusti u sedlo, tako da su ubrzo nastavili put.

(Nastaviće se)

Sadržaj

KRALJICA AMAZONKI

1. Bičevanje
2. Crni lavirint
3. Drveće – Ljudožder
4. Brodolom
5. Poljuljana kruna
6. Kralj Tot-Amon
7. Crvena krv i hladni čelik

SENKA KOJA GMIŽE

1. U tajanstvenom gradu
2. Osveta lepe Stigijke
3. obračun sa bezobličnim užasom
4. Bekstvo

BUBNJEVI TOMBALKUA

1. Amalrik